

Jerson
Varios.

1488

1488

2.

I-2

R^o 2

A. DE S. ANA,

TEL. N.° 2018

CORDOBA

Tabule capitulorum in libros sequentes.	lenti	c.xx.	8
Capitula libri primi.	De cōpunctiōe cordis.	c.xxj.	9
De imitatione christi ⁊ de cō tempo omniū vanitatum	De consideratione humane miserie	c.xxij.	9
mundi. Cap. j. charta.	De meditaciōe mortis.	c.xxij.	10
De bñi lētre sūspiciō. c.ij.	De iudicio ⁊ penis pecca torum	c.xxij.	11
De doctrina veritatē. c.iiij.	De seruētī emendatiōe totius vite nostre	c.xxv.	12
De prudētia ī agēdis. c.iiij.	Capitula libri secūdi		
De lectione sanctorum scri pturarū.	De interna puerfatiōe. c.j.		13
De iordiaz affectiōib⁹. c.vj.	De humili submissiōe sub plati regimine	c.ij.	14
De vana spe ⁊ elatione su gienda.	De bono pacifico boie. c.iiij.		14
De cauenda nimia familiari tate	De pura mente ⁊ simplici in tentione	c.iiij.	15
De obediētia ⁊ sūiectiōe. c.ix.	De ppria p̄sideratiōe. c.v.		15
De cauenda superfluitate ver borum	De leticia bone p̄scie. c.vj.		15
De pace acquirenda ⁊ celo p ficiendi	De amore ihu sup oia. c.vij.		16
De vtilitate adūsitatē. c.xij.	De familiari amicitia ihu	c.vij.	16
De tentationibus resi stendis	De carētia ois solatiij. c.ix.		17
De temerario iudicio vl tando	De g̃ritudie p̄grā rei. c.x.		18
De operibus ex charitate factis	De paucitate amatoꝝ crucis ihu	c.xj.	18
De sufferentia respectuum aliorum.	De regia via sancte cru cis	c.xij.	19
De monastica vita	Capitula libri tertij.		
De exēplis scōꝝ patꝝ. c.xviii.	De interna xp̄i locutione ad animā fidelē.	c.j.	21
De exercitijs boni reli giosi	De veritas intus loquit sine strepitu verboꝝ	c.ij.	21
De amore solitudinis ⁊ si	De verba rei cum humilitate sunt audiēda: ⁊ q̄ multi ea nō pōderāt	c.iiij.	21

- O**ratio ad implorandū venotio
 niss grām c. iij. 22
Oratione in veritate et humilitate
 corā deo puerfādū ē. c. v. 22
Oratione mirabili effectu divini
 amoris c. vi. 22
Oratione probatione veri amo-
 ris c. vii. 23
Oratione occultanda grā sub humi-
 litatis custodia. c. viij. 24
Oratione vili estimatiōe sui ipsius in
 oculis dei c. ix. 25
Oratione oīa ad deū sic ad finē vlti-
 mū sūt referēda c. x. 25
Oratione spreto mūdo dulce est ser-
 uire deo c. xi. 25
Oratione desideria cordis examinā-
 da sūt et moderāda. c. xij. 26
Oratione informatiōe patiētie et lu-
 ctamine aduersus p̄cupiscē-
 tias c. xij. 26
Oratione obediētia hūilis s̄bditi ad
 exēplū ihu xpī c. xiiij. 27
Oratione occultis dei iudicijs con-
 siderandis ne extollamur in
 bonis c. xv. 27
Oratione qualiter standū sit ac dicēdū
 i oī re desiderabili. c. xvi. 28
Oratione p̄ beneplacito dei per-
 ficiendo c. xvij. 28
Oratione verū solatiū in solo deo est
 querēdū c. xvij. 28
Oratione oīs sollicitudo in deo po-
 nenda est c. xix. 28
Oratione temporales miserie xpī
 exemplo equanimiter sūt
 ferende c. xx. 29
Oratione de tolerātia iniuriarū et q̄s ve-
 rus patiens p̄ter. c. xxj. 29
Oratione de p̄fessioe p̄prie ifirmitatē et
 hui⁹ vite miseris. c. xxij. 29
Oratione de i deo sup oīa bona et bona
 requiescēdū ē. c. xxij. 30
Oratione de recordatiōe beneficiorū dei
 multipliciū c. xxiiij. 31
Oratione de quatuor magnā immortā-
 tibus pacē c. xxv. 31
Oratione contra cogitationes
 malas c. xxvi. 32
Oratione de pilluatiōe mētis de
 uotissima c. xxvii. 32
Oratione de euitatiōe curiose inq̄sitiōis
 sup alteri⁹ vita. c. xxviii. 32
Oratione in q̄b⁹ firma pax cordis et ve-
 rus p̄fect⁹ p̄sistit. c. xxix. 32
Oratione de eminētia libere mētē et q̄
 supplex oratio magis meret̄
 cōlectio c. xxx. 33
Oratione de p̄uat⁹ amor a sumo bono
 maxime retardat. c. xxxj. 33
Oratione de p̄ purgatiōe cordis et
 celesti sapiētia c. xxxij. 33
Oratione contra linguas obrectato-
 rum c. xxxiiij. 34
Oratione de qualiter instāte tribulatione
 de⁹ inuocand⁹ est et benedi-
 cendus c. xxxiiij. 34
Oratione de diuino petendo auxilio et
 cōfidentia recuperandē gra-
 tie c. xxxv. 34

- De neglectu omnis creature ut creator possit inveniri** c. xxxvj. 35
De abnegatione sui et abdicatio ne ois cupiditatis c. xxxvij. 35
De instabilitate cordis et intentione finali ad deum habenda c. xxxviii. 36
De amanti sapit deus super oia et in oib' c. xxxix. 36
De non est securitas a tetricitate in hac vita c. xl. 36
Contra vana hominum iudicia c. xli. 37
De pura et integra resignatione sui ad obtinendam cordis libertatem c. xlii. 37
De bono regimine in exterioribus et recursum ad deum in periculis c. xliii. 38
De bono non sit importunus in negociis c. xliii. 38
De bono nihil boni ex se habet et non nullo gloriari potest c. xlv. 38
De precepto ois temporalis bonorum c. xlvj. 39
De pax non est ponenda in bonis c. xlvij. 39
Contra vanam et secularem scientiam c. xlviii. 39
De non attrahendo sibi res exteriores c. xlix. 39
De oib' non est credendum et de facili lapsu verborum c. l. 40
De perfidia in deo habenda quasi
resurgunt peccatorum iacula c. li. 40
De oia gravia per eterna vite sunt toleranda c. lii. 41
De die eternitatis et vite angustijs c. liii. 41
De desiderio eterne vite et quantalint certantibus bona promissa c. liii. 42
Qualiter homo resolat' debeat imitari dei se offerre c. lvi. 43
De humilib' insistendum est operibus cum deficiat a summis c. lvi. 44
De bono non reputet se consolatio dignum sed magis verberibus c. lvii. 44
De gratia quam non misceat terrena sapientibus c. lviii. 45
De diversis motibus nature et gratie c. lix. 45
De corruptione nature et efficacia gratie divine c. lx. 46
De nosipsum abnegare et christum imitari debemus per crucem c. lxi. 47
De bono non sit nimis reiectus quando in aliquos labitur reiectus c. lxii. 47
De altioribus rebus et oculis iudicij dei non scrutandis c. lxiii. 48
De ois spes et fiducia in solo deo est figenda c. lxiiii. 49
Capitula libri quarti
Quanta reverentia christus sit suscipiendus c. j. 50

- De magna bonitas ⁊ chari-
tas dei in sacramēto exhibe-
tur homini c.ij. 51
- De vtile sit sepe coicare. c.3. 52
- De multa bona pstant dūo-
te coicantib⁹ c.iii. 53
- De dignitate sacramēti ⁊ sta-
tu sacerdotali c.v. 53
- Interrogatio de exercitio aī
coionē c.vj. 54
- De discussione pprie consciē-
tie ⁊ emendationis propo-
sito c.vij. 54
- De oblatiōe xpī i cruce ⁊ pro-
pria resignatiōe c.viii. 55
- De nos ⁊ oia nostra deo de-
bemus offerre ⁊ p omnib⁹
orare c.ix. 55
- De sacra cōmuniō d facili nō
ē relinquēda c.x. 56
- De corp⁹ xpī ⁊ sacra scriptu-
ra maxime sint aīe fideli ne-
cessaria c.xj. 56
- De magna diligētia se de-
beat cōmunicatur⁹ xpō pre-
parare c.xij. 57
- De toto corde aīa deuota xpī
vniōnē in sacramēto affe-
ctare debet c.xiiij. 58
- De quorundā deuotorum ar-
denti desiderio ad corpus
xpī c.xiiij. 58
- De grā deuotiōis humilitate
⁊ suiipsius abnegatione ac-
quiritur c.xv. 59
- De necessitates nostras xpō
aperire ⁊ ei⁹ grām postulare
debemus c.xvj. 59
- De ardēti amore ⁊ velle-
menti affectu suscipien-
di chrištū c.xvij. 60
- De hō non sit curiosus scruta-
tor sacramēti s̄ humilis imi-
tator xpī subdēdo sensū suū
sacre fidei c.xviij. 60
- Tractatus de meditatione
cordis 61

Incipit liber p^m Joānis
gerson cācellarij parisiensis.
De imitatioe xpī 7 de p^rceptu
oīuz vanitatū mūdi Cap. j.

Qui seq
tur me nō ambu
lat in tenebris: s̄
habebit lumē vi
te dicit dñs. Hec sunt verba
xpī quib⁹ amonemur q̄tenus
vitā ei⁹ 7 mores imitemur:
si velim⁹ veracit^r illuminari: 7
ab oī cecitate cordis liberari
Sūmū igit studiū nostrū sit
in vitā ic̄sū xpī meditari. Do
ctrina xpī oēs doctrinas san
ctoꝝ p̄cellit: 7 q̄ sp̄m haberet
absconditū: ibi manna inveni
ret. Sed cōtingit q̄ multū ex
frequēti auditu euāgelij puū
desideriū sentiūt: quia sp̄m
xpī non habēt. Qui aut vult
plene 7 sapide xpī p̄ba itelligē
oportet ut totā vitā suā illi stu
deat p̄formare. Quid p̄dest
tibi alia de trinitate disputa
re: si careas humilitate vnde
displiceas trinitati: Vere al
ta verba non faciūt sanctū 7
iustū: s̄ virtuosa vita efficit
deo charū. Opto magis len
tire cōpūctionē: q̄ scire eius
diffinitionē. Si scires totam
bibliā exteri⁹ 7 oīuz philoso

phoꝝ dicta: quid totū p̄desset
sine charitate dei 7 grā? Van
itas vanitatū 7 oīa vani
tas: p̄ter amare deū 7 illi soli
servire. Ista est sūma sapia
per p̄temptū mūdi cedere ad
celestia regna. Vanitas igit
est divitias perituras q̄rere:
7 in illis sperare. Vanitas q̄
est honores ambire 7 in altuꝝ
se extollere. Vanitas est car
nis desideria sequi: 7 illud de
siderare: vnde postmodū gra
viter oportet puniri. Vanitas
est longā vitā optare: 7 de bo
na vita parū curare. Van
itas est presentē vitā solū at
tendere: 7 q̄ futura sūt nō pre
videre. Vanitas est diligerē
q̄d cū oī celeritate transiit: 7
illuc nō festinare vbi sempi
ternū gaudiū manet. Memē
to illi⁹ frequentē puerbū: q̄d
nō satiat oculus visu: nec au
ris implet auditu. Stude q̄
cor tuū ab amore visibiliū ab
strahere: 7 ad invisibilia te tñs
ferre. Iñā sequentes suā sen
sualitatē: maculāt p̄scientiā
7 perdunt dei gratiam.

De humili sentire sui
ipsius. Cap. ij.

Om̄is hō naturalit^r sci
re desiderat: s̄ scia sine
timore dei q̄d ip̄orat: Me

lior est pfecto humilis rusti-
cus q̄ teo seruit: q̄ supb⁹ phi-
losoph⁹ q̄ se neglecto cursum
celi p̄siderat. Qui bñ seipsuz
cognoscit: sibiipsi vilescit: nec
laudib⁹ relectat bñanis. Si
scirē oīa q̄ in mūdo sūt ⁊ nō
essē in charitate: qd̄ me inua-
ret corā teo: q̄ me iudicatur⁹
est ex facto: quiesce a nimio
sciēdi desiderio: qz magna ibi
inuenit distractio ⁊ receptio
Sciētes libentē volūt videri ⁊
sapiētes dici. Multa ḡ sunt
q̄ scire parū uel nībil anime p̄
sunt. Et valde insipies ē qui
alijs intēdit q̄s his que saluti
sue refuūt. Multa uerba nō
satiāt aīaz: s̄ bona uita refri-
gerat mentē: ⁊ pura p̄sciētia
magnā p̄stat ad uerū p̄fidētia
Quāto plus ⁊ meli⁹ scis: tā-
to graui⁹ ide iudicaberis nisi
sancti⁹ uixeris. Noli ḡ extol-
li de vlla arte uel sciētia: sed
poti⁹ time de data tibi noti-
cia. Si tibi uideat q̄ multa
scis ⁊ satis bene intelligis: sci-
to tñ qz sūt multa plura que
nescis. Noli altū sapere: sed
ignoratiā tuā magis fateri.
Quid uis te alicui preferre:
cū plures doctiores te inue-
niant: ⁊ magis in lege periti.
Si uis utiliē aliqd̄ scire ⁊ ui-

scere: ama nesciri ⁊ p̄ nīblo
reputari. Hec est altissima ⁊
utilissima lectio: suiipsi⁹ ve-
ra cognitio ⁊ respectio. De se
ipso nībil tenere: ⁊ de alijs sp̄
bene ⁊ alte sentire: magna sa-
piētia est ⁊ pfectio. Si uideri
aliquē apte peccare uel aliq̄
grauia p̄petrare: nō debes te
tñ meliōrē estimare: qz nescis
q̄diu possis in bono stare.
Dēs fragiles sum⁹: s̄ tu ne-
minē fragiliōrē teipso teneb.

De doctrina ueritatē Cap. iij

Elix quē ueritas p̄ se do-
cet nō p̄ figuras ⁊ uoces
trāsēntes: sed sicuti se habet.
Nostra opinio ⁊ n̄ sensus
sepe nos fallit: ⁊ modicū vi-
det. Quid p̄dest magna ca-
uillatio de occultis ⁊ obscuri-
reb⁹: de quib⁹ nec arguemur
in iudicio qz ignorauimus.
Grādis insipietia q̄ negle-
ctis utilib⁹ ⁊ necessarijs: ul-
tro intēdim⁹ curiosis ⁊ dāno-
sis. Oculos habētes nō uide-
mus. Et quid cure nobis de
generib⁹ ⁊ specieb⁹? Qui eter-
nū p̄bū loquit⁹: multas opi-
nionib⁹ expedit. Ex vno uer-
bo oīa ⁊ vnu loquit⁹ oīa: ⁊ s̄
ē p̄ncipiū qd̄ ⁊ loquit⁹ nobis.
Nemo sine illo intelligit: aut
recte iudicat. Qui oīa vnum

sūt ⁊ oīa ad vñū trahit ⁊ oīa
in vno videt: pōt stabilis cor-
de esse ⁊ in deo pacific⁹ pma-
nere. **V**eritas deus fac me
vñū tecū i charitate ppetua.
Ledet me sepe multa legere ⁊
audire. In te est totum quod
volo ⁊ desidero. **L**aceāt oēs
doctores: sileāt vniuerse crea-
ture in cōspectu tuo: tu mihi
loq̄re sol⁹. **Q**uāto aliq̄s ma-
gis vñit⁹ sibi ⁊ interi⁹ simpli-
ficat⁹ fuerit: tāto plura ⁊ al-
tiora sine labore intelligit: qz
resup lumē intelligētie acci-
pit. **P**urus simplex ⁊ stabilis
spūs i mult⁹ opib⁹ nō dissipat⁹
qz oīa ad dei honozē opat⁹: ⁊ i
se ociosus ab oīi ppria exq̄si-
tiōe eē nitif. **Q**uis te magi-
pedit ⁊ molestat: q̄ tua imor-
tificata affectio cordis. **B**o-
nus ⁊ deuot⁹ hō opa sua pri-
mū disponit: q̄ for̄ agē debet.
Nec illa trahūt eū ad reside-
ria vitiose iclinatiōis: s̄ ipse
inflexit ea ad arbitriū recte
rōnis. **Q**uis habet forti⁹ cer-
tamē q̄ q̄ mittit vicere seipsū
Et s̄ reteret eē negociū nr̄m
vincē videlz seipsū: ⁊ q̄tidie
seipso fortiorē fieri: atq̄ i me-
li⁹ aliqd p̄ficē. **D**is p̄fectio i
bac vita quādā ip̄fectionē si-
bi bz annexā: ⁊ oīs speculatio

nr̄a q̄dā caligie nō caret. **H**u-
mil⁹ tui cognitio certior via
ē ad deū: q̄ p̄fū de sciētie inq̄-
sitiō. **N**ō ē culpāda scia: aut
q̄libz simplex rei noticiā: que
bona ē i se cōsiderata ⁊ a deo
ordinata. s̄ p̄ferēda ē sp̄ bona
p̄scia ⁊ virtuosa vita. **Q**uia
nō plures magi student scire
q̄ bene viuere: iō sepe errāt: ⁊
penē nullū uel modicū fructū
ferūt. **S**i tantā adhiberent
diligētiā ad extirpāda vitia
⁊ p̄tutes iherēdas: sicuti ad
mouēdas q̄sticiēs: nō fierent
tāta mala ⁊ scādala i populo
nec tāta dissolutio i cenobijs.
Certe adueniēte die iudicii
nō q̄ret a nob⁹ qd legim⁹: sed
qd fecim⁹: nec q̄ bñ diximus
s̄ q̄ religiose vixim⁹. **D**ic m̄
vbi sē mō cēs illi dñi ⁊ m̄gri
q̄s bene nouisti dū adhuc vi-
uerēt ⁊ i studijs flozērēt. **I**ā
eorū p̄bēdas alij possidēt: ⁊ ne
scio vtz de eis recogitāt. **I**n
vita sua aliqd videbāt: ⁊ mō
d̄ illis tacef. **Q** q̄ cito trāsit
glia mūdi. **U**tinā vita eorū
scie ipsorū p̄cordasset: tūc bene
studuissēt ⁊ legissēt. **O** mlti
peūt p̄ vanā sciaz in s̄ secto
q̄ paz curāt de dei fuitio. **E**t
qz magis eligūt magni eē q̄
humiles: ideo euanescent in

cogitatioib⁹ suis. Vere magnus ē qui magnā habet charitatē. Vere magn⁹ est qui in se parvus ē: et p⁹ nibilo oē culmē honoris ducit. Vere prudens ē q⁹ oīa terrena arbitrat⁹ ut stercoza: ut xpm⁹ lucrifaci-
at. Et vere bñ doct⁹ ē: q⁹ vti vo-
luntatē facit: et suā volunta-
tem relinquit. **De prudē-
tia in agendis. Cap. iiii.**

Non est credēdū oī ver-
bo nec instinctui: s⁹ cau-
te et lōganimit⁹ res est fm⁹ deū
ponderanda. Probdolo: sepe
malū facilius q̄ bonū de alio
credif⁹ et dicif⁹: ita infirmi su-
mus. Sed pfecti viri nō faci-
le credūt oī enarrāti: q⁹ sciūt
infirmitatē humanā ad ma-
lū pclinā et in verbis satis la-
bilē. Magna sapiā ē nō esse
picipitē in agēdis: nec p⁹tinaci-
ter in p⁹rijs sensib⁹ stare. Ad
hāc etiā p⁹inet nō quibuscūq⁹
boiuz verbis credere: nec au-
dita uel credita mox ad alioz
aures effūdere. Cū sapiēter
p⁹sciētioso viro p⁹siliū habe: et
querere poti⁹ a melioze instrui:
q̄ tuas adinuētiōes seq⁹. Bo-
na vita facit boiez sapientes
fm⁹ deū et expertū in multis.
Quāto q⁹ in se humilior fue-
rit et deo subiectior: tāto i oī-

bus erit sapiētior et pacatior.

**De lectione sanctarum
scripturarum Cap. v.**

Veritas est in scripturis
scis q̄rēda: nō eloquen-
tia. Dis scriptura sacra eo
spū debet legi quo facta est.
Querere poti⁹ debem⁹ utili-
tatē in scripturis q̄ subtilita-
tem p⁹monis. Ita libent⁹ deuo-
tos et simplices libros legere
debem⁹ sicut altos et pfūdōs
Non te offendat auctoritas
scribētis vtrū pue uel magne
litterature fuerit: s⁹ amor pu-
re veritatis te trahat ad legen-
dū. Nō q̄ras q⁹ hoc dixerit:
sed qd⁹ dicas attende. Voies
trāsēūt: s⁹ p⁹itas dñi manet i
eternū. Sine personarū acce-
ptiōe varijs modis loquif⁹ no-
bis de⁹. Curiositas nra sepe
nos impedit in lectiōe scriptu-
rarū: cū volum⁹ itelligē et dis-
cutē: ubi simpliciē esset trās-
eundū. Si vis pfectū hauri-
re: lege humiliter simpliciē et fi-
deliter: nec vnq̄s velis habē no-
men sciētie. Interroga libent⁹
et audi tacēs. Verba scōz: nec
displiceāt tibi p⁹bole seniozū
sine cā enī nō pferuntur.

De iordian⁹ affectiōib⁹ Cap. vi

Quandocūq⁹ hō aliqd in
ordinate appetit: statim

in se inquiet⁹ sit. Supbus et
auar⁹ nūq̃ quiescūt. Pauper
et humilis spū in multitudine
pacis puerfant. Hō q̃ needū
pfecte i se mortu⁹ est: cito ten
tat⁹ et vincit in pūis et vilibus
reb⁹. Infirm⁹ spū et quodā
modo adhuc carnalis et ad se
sibilia inclinat⁹. difficulter se
pōt a terrenis desiderijs ex to
to abstrahere. Et id sepe ha
bet tristitiā cū se subtrahit le
uiter etiā indignat⁹ si quis ei
resistit. Si aut⁹ psecut⁹ fuerit
qđ pcupiscit: statū ex reatu cō
sciētie grauaf: qz secut⁹ ē pas
sionē suā: q̃ nihil inuat ad pa
cem quā quesiuit. Resistēdo
igīf passiōib⁹ iuenit vera pax
cordis: nō aut⁹ seruendo eis.
Nō est g̃ pax i corde hoīs car
nalis: nō in hoīe exterioribus
redito: s̃ in seruīdo spūali.

De vana spe et elatione
fugienda Cap. vii.

Sanus est q̃ spem suā po
nit in hoīb⁹ aut in crea
turis. Nō te pudeat alijs ser
uire amore iesu xpī: et paupe
rem in hoc seculo videri. Nō
stes sup teipsum: s̃ in deo spem
tuā pstitue. Fac qđ in te est et
de⁹ aderit bone volūtatī tue.
Nō pfidas in tua sciētia vel
cuiusq̃ astutia viuēt: s̃ magi

i rei grā q̃ adiuuat hūiles et
te se psumētes humiliat. Ne
glorieris in diuitijs si adsūt
nec in amicis qz potētes sūt:
s̃ in deo q̃ oīa pstat et seipsuz
sup oīa dare desiderat. Non
te extollas de magnitudine ul
pulchritudine corpis: q̃ modi
ca infirmitate corūpīf et re
fedat. Nō placeas tibiipsi d
bilitate aut ingenio tuo ne
displiceas deo: cui⁹ est totum
q̃cquid boni naturalit⁹ habue
ris. Nō te reputes alijs me
liore: ne forte corā deo tete
rior habearis: q̃ scit quid ē in
hoīe. Nō supbias de opib⁹ bo
nis: qz aliē sunt iudicia dei q̃
hoīuz: cui sepe displicet quod
hoīb⁹ placet. Si aliqd boni ha
bueris: crede de alijs meliora
ut hūilitatē pfues. Nō no
cet si oīb⁹ te supponas: nocet
aut plurimū si uel vni te ppo
nas. Iugis pax cū humili: in
corde aut supbi celus et indi
gnatio frequēs.

De cauenda nimia fami
liaritate Cap. vii.

Non omni homi reueles
cor tuum: s̃ cū sapiente
et timente deum age causam
tuā. Cū iuuenib⁹ et extraneis
rarus esto. Cū diuitib⁹ noli
blādiri: et corā magnatis nō

liberē appareas. Cū būlibus
et simplicib⁹: cū deuotis et mo-
rigeratis sociare: et q̄ edifica-
tiōis sūt ptracta. Nō sis fa-
miliaris alicui mulieri: s̄ i coi-
cēs bonas mulieres deo com-
mēda. Soli deo et angelis ei⁹
opta familiarē eē: et boi⁹z no-
ticiā deuota. Charitas habē-
da est ad cēs: s̄ familiaritas
nō expedit. Quāq̄ accidit ut
p̄sona ignota ex bona fama
lucescat: cui⁹ tñ p̄sentia oculo-
los intuētū obfuscet. Puta-
mus aliquā alijs placere ex cō-
iunctiōe nra: et incipim⁹ magis
displicere ex mox iprobitate
in nobis considerata.

De obedientia et subie-
ctione Cap. ix.

Ualde magnū ē i obediē-
tia stare: sub plato uiuē
et sui iuris nō eē. Multo tu-
ti⁹ ē stare in subiectiōe q̄ i p-
latura. Multi sūt s̄ obediē-
tia magis ex necessitate q̄ ex
charitate: et illi penā habēt et
leuiter murmurāt: nec liberta-
tē mētis acq̄rēt: nisi ex toto
corde p̄p̄tē se s̄biciāt. Cur-
re hic uel ibi: nō inuenies q̄etē
nisi i humili subiectiōe sub pla-
ti regimie. Imaginatio loco-
rū et mutatio multos sefellit
Vex ē q̄ p̄uincit q̄q̄ libē agit

p̄ sensu suo: et inclinat ad eos
magis q̄ secū sentiūt. S̄ si re-
ē in nos: necesse ē ut relinq̄-
mus et iā q̄nq̄ nostz scire p̄-
pter bonū pac̄. Quis ē ita sa-
piēs q̄ oia plene scire potest?
Ergo noli nimis in sensu tuo
p̄fidere: s̄ uelis etiā libē alio-
rū sensū audire. Si bonū est
tuū sentire: et uocip̄ p̄p̄tē uē
dimittis et aliū seq̄ris: magis
exide p̄ficiēs. Audiui enī sepe
securi⁹ eē audire et accipe p̄si-
liū q̄ dare. Pōt enī p̄tigē ut
bonū sit vni⁹ cui⁹q̄ sentire
s̄ nolle alijs acq̄escē cū id ra-
tio aut causa postulat: sign⁹
est supbie et p̄tinacie.

De cauēda supfluitate
verborum Cap. x.

Queas tumultū boiū
q̄tū potes: multū enim
ipedit tractat⁹ seculariū ge-
stoz etiā si simplici intētiōe p̄-
ferant. Cito, n. inq̄namur va-
nitate et captiuamur. Velles
me pluries tacuisse et in boies
nō fuisse. S̄ q̄re tā libē lo-
quimur et iuicē fabulamur cū
tñ raro sine lesiōe p̄scie ad si-
lētū redim⁹: Id tā libē lo-
quim⁹: q̄ p̄ mutuas locutiōes
ab iuicē p̄solari q̄rim⁹: et cor-
diuersis cogitatiōib⁹ fatiga-
tū optam⁹ releuare. Et mul-

tum libenter de his que mut-
tum diligimus uel cupimus:
uel que nobis contraria sen-
timus: libet loqui ⁊ cogitare
Sed probdolor sepe inaniter
⁊ frustra: Nam hec exterior
psolatio inferioris ⁊ diuine cō-
solatiōis nō modicū retinē-
tū ē. Jō vigilādū ē ⁊ orādūz
ne tēpus ociose transeat. Si
loq̄ licet ⁊ expedit: q̄ edificabi-
lia sūt loq̄re. Malus vsus ⁊
negligētia pfect⁹ nri multum
facit ad incustodiā oris nri.
Iuuat tñ nō parā ad pfectūz
spūalē deuota spūaliū rerum
collatio maxie vbi pares aīo
⁊ spū i deo sibi sociantur.

De pace acquirēda ⁊
celo pficiēdi. Cap. xj.

Multā possem⁹ pacē ba-
tere: si nō vellemus nos
cū alioz dictis ⁊ factis q̄ ad
nostrā curā nō spectāt occu-
pare. Quō pōt ille diu i pace
manere q̄ alienis curis se inē-
miscet: q̄ occasiōes forisec⁹ q̄
rit: q̄ paz uel raro se inēnsēc⁹
colligit. Bti simplices: qm̄
multā pacē habebūt. Quare
qdā scōz tā pfecti ⁊ ptepla-
tini fuerūt: Quia oīo seipsoz
mortificare ab oīb⁹ terrenis
desiderijs studuerūt: ⁊ iō totū
medullis cordis deo inherere

atq̄ libere sibi vacare potue-
runt. Nos quidem nimium
occupamur proprijs passio-
nibus: ⁊ de transitorijs ni-
mis sollicitamur. Raro etiā
vnum vitium perfecte vinci-
mus: ⁊ ad quotidianum pfe-
ctum non accendimur: iō fri-
gidi ⁊ tepidi remanemus. Si
essem⁹ nobis ipsis pfecte mor-
tui: ⁊ interius minime impli-
cati tunc possemus etiā diui-
na sapere: ⁊ de celesti contem-
platione aliquid experiri. To-
tum ⁊ maximū impedimentū
est quia non sumus a passio-
nibus ⁊ concupiscentijs libe-
ri: nec perfectam sanctorum
viam conamur ingredi. Quā
etiam modicum aduersitatis
occurrit: nimis cito deijciss:
⁊ ad humanas psolatiōes cō-
uertimur. Si niteremur sic
viri fortes stare in p̄lio: pro-
fecto auxilium domini vide-
rem⁹ super nos de celo. Ipse
enī certantes ⁊ de gratia sua
sperantes paratus est adiu-
uare: qui nobis certādi occa-
siones procurat: ut vincam⁹
Si tñ in istis exteriorib⁹ ob-
seruantijs profectum religio-
nis ponimus: cito finem ba-
lebit deuotio nostra. Sz ad
radicē securi ponam⁹: ut pur

gati a passionib⁹ pacificā mē
tem possideam⁹. Si oī anno
vnū vitii extirparem⁹: cito
viri pfecti efficeremur. Sed
mō ecōtrario sepe sentimus
ut meliores et puriores in ini
tio puerfidiōis nos fuisse inue
niam⁹: q̄ post multos annos
pferfidiōis. Feruor et pfect⁹ nū
quotidie teleret crescere: sed
nūc p magno videt⁹ si q̄s pri
mi feruoris partē posset reti
nere. Si modicā violētā fa
cerem⁹ in pncipio: tūc postea
cūcta possem⁹ facere cū leui
tate et gaudio. Braue ē assue
ta dimittere: s̄ graui⁹ est cō
tra p̄p̄iā volūtātē ire. Sed si
non vincis parua et leuia: qñō
supabis difficiliora. Resiste
in pncipio inclinationi tue et
malā resiste consuetudinē ne
forte paulatim ad maiorē te
ducat difficultatē. Si ad
uerteres quantā tibi paces et
alijs leticiā faceres: teipsū be
ne habēdo: puto q̄ sollicitior
esses ad spiritalē pfectū.

**De utilitate aduer
sitatis. Cap. xij.**

Bonum est nobis q̄ ali
quando habemus aliq̄s
grauitates et contrarietates
quia sepe hominē ad cor reuo
cant. q̄ten⁹ se in exilio esse co

gnoscat: nec spem suā in aliq̄
re mūdi ponat. Bonū ē q̄ pa
tiamur qñq̄ cōtradictores et
q̄ male et ipse te nobis sen
tias: etiā si bene agim⁹ et intē
dim⁹. Ista sepe iuuāt ad hu
militatē: et a vana glā nos re
fendūt. Tūc enī meli⁹ iterio
rem testē teū querim⁹: qñ fo
ris vilipēdimur ab hōib⁹: et
nō bene nobis credit. Id re
leret se hō i deo totalit⁹ firma
re: ut nō esset ei necesse mul
tas p̄solatiōis q̄rere. Quā hō
bone volūtatis tribulat⁹ ul⁹ tē
tas: aut malis cogitatiōibus
affligit: tūc teū sibi magi ne
cessariū intelligit: sine q̄ nihil
boni se posse deplēdit. Tunc
etiā tristat⁹: gemit et orat p mi
serijs q̄s patit⁹. Tūc tedet eū
diuti⁹ viuere: mortē optat in
uenire: ut possit dissolui et cū
xp̄o eē. Tūc etiā bñ aduertit
pfectā securitatē et plenā pa
cem in mūdo nō posse p̄stare.

**De tentationib⁹ resi
stendis. Cap. xij.**

Quandiu in mundo vi
uimus sine tribulatiōe
et tentatione esse non possu
mus. Vñ i iob scriptū ē. Te
tatio ē vita hōis sup̄ terram.
Ideo vnusq̄sq̄ sollicit⁹ eē re
beret circa tētationes suas et

vigilare in orōnib⁹ ne diabo-
lus locū inueniret recipiēdi:
q̄ nūq̄s dormitat: s̄ circuit q̄-
rens quē tenoret. Nemo tā
pfect⁹ est ⁊ sanct⁹ q̄ non hēat
aliqñ tentatiōes: ⁊ plene eis
carere nō possum⁹. Sūt tñ tē-
tatiōes bōi sepe valde vtilēs
licz moleste sint ⁊ graues: qz
in illis bō humiliat: purgat ⁊
erudit. Oēs scī p multas tri-
bulatiōes ⁊ tētatiōes trāsierūt
⁊ pfecterūt. Et q̄ bene tētatio-
nes sustinere nequinerūt: re-
probi facti sūt ⁊ refecerunt.
Nō ē aliquis ordo tam scīs.
nec loc⁹ tā secret⁹: vbi nō sint
tentationes uel aduersitates.
Nō ē bō secur⁹ a tētatiōibus
totalit̄ q̄diu vixerit: qz in no-
bis ē vñ tētamur: ex q̄ in p̄ci-
piētia nati sum⁹. Una ten-
tatiō seu tribulatiō receden-
te alia supuenit: ⁊ sp̄ aliqd̄ ad
patiēdū habebim⁹. Nā bonū
felicitatē nre pdidim⁹. Mul-
ti querūt tētatiōes fugere: et
gravi⁹ incidūt in eas. Per so-
lam fugā nō possum⁹ vincere
s̄ p patiētia ⁊ verā humilita-
tem oib⁹ hostib⁹ efficimur for-
tiores. Qui tātūmodo exte-
rius declinat nec radicē euē-
lit: par⁹ pficiet: imo citius ad
eū tētatiōes rediēt ⁊ p̄i⁹ sen-

tiet. Paulatī ⁊ p patiētia euz
lōganimitate deo iuuāte me-
lius supabis: q̄s cū duritia et
impōrtunitate p̄pria sepi⁹ ac-
cipe p̄siliū in tētatiōe: ⁊ cū tē-
tato noli durit̄ agere: s̄ pso-
lationēingere: sic tibi opta-
res fieri. Initiū oīz malay
tētationū incōstātia animi ⁊
pua ad deū p̄fidētia: qz sicut
navis sine gubernaclo bīq̄de
a fluctib⁹ ipellit: ita homo re-
missus ⁊ suū ppositū rēserēs
varie tētaf. Ignis pbat fer-
rū: ⁊ tētatiō bōiez iustū. Me-
scim⁹ sepe quid possum⁹: s̄ tē-
tatio aperit qd̄ sum⁹. Vigilā-
dum ē tñ p̄cipue circa initiū
tētatiōis: qz tūc facili⁹ hostis
vincit: si ostiū mētis nullate-
nus intrare sinit: s̄ extra li-
men statī ut pulsauerit illi ob-
uiat. Nū qdā dixit: Principi-
pijs obsta: sero medicina pa-
rat. Cū mala p lōgas cōua-
luere moras. Nā p̄mo occur-
rit mēti simplex cogitatio: de-
inde forz̄ imaginatio: postea
delectatio ⁊ mot⁹ p̄rau⁹ ⁊ as-
sensio. Sicq̄ paulatī ingredi-
tur hostis malignus ex toto:
dū illi nō resistit in p̄ncipio.
Et quāto diuti⁹ q̄s ad resi-
stēdū torpuerit: tāto in se q̄-
tidie debilioz fit: ⁊ hostis cō-

tra eum potentior. Quidam
in principio conuersionis sue
grauiores tentationes patiū
tur: quidam autē in fine: qui-
dam ꝑo quasi per totā uitā
suam male balent. Monu-
li satis leniē tentant ꝑm diu-
ne ordinatiōis sapiētiā ⁊ eq-
tatē: q̄ statū ⁊ merita boiū
ꝑfat: ⁊ cūcta ad electōꝝ suo-
rū salutē ꝑordinat. Id nō de-
bemus desperare cū tētāmur
s̄ eo feruēt? deū exorare: q̄-
ten? nos i oi tribulatiōe digne
tur adiuuare: q̄ utiqꝫ ꝑm di-
ctū pauli talē faciet cū tēta-
tiōe ꝑuētū: ut possim? sustine-
re. Humiliem? gāias n̄ras s̄
manu dei i oī tētatiōe ⁊ tribu-
latiōe: qz bumiles spū salua-
bit ⁊ exaltabit. In tētatiōib?
⁊ tribulatiōib? ꝑbat hō quan-
tū ꝑfecit: ⁊ ibi mai? meritum
existit: ⁊ virt? meli? patescit.
Nec magnū ē si homo deu-
tus sit ⁊ feruid? cū grauitatē
nō sentit: s̄ si tēpore aduersi-
tatis patientē se sustinet: spes
magni ꝑfectus erit. Qui-
dam a magnis tentationib?
custodiūtur: ⁊ in paruis quo-
tidianis sepe vincunt: ut bu-
miliati nunq̄ de seipsis in ma-
gnis confidāt: qui in tam mo-
dicis infirmant.

De temerario iudicio
vitando Cap. xiiij.
Ad teipsū oculos refle-
cte: ⁊ aliorum facta ca-
ueas iudicare. In iudicando
alios hō frustra laborat sepi?
errat: ⁊ leniē peccat. Seipsū
ꝑo iudicādo ⁊ discutiēdo sp̄
fructuose laborat. Sic nobis
res cordi est: sic de ea frequē-
ter iudicamus. Mā vñ iudi-
ciū ꝑꝑe ꝑuatiū amorē faciliē
ꝑdim?. Si tē? semp eēt pura
intētiō nostri desiderij: nō tā
faciliē turbaremur ꝑ resistē-
tia sensus n̄ri. Sed sepe aliqd
ab intra latet: uel etiā ab eꝑ
ꝑcurrit: quod nos etiā parie-
trabit. Multi occite seipsos
querūt in reb? quas agunt ⁊
nesciūt. Vident etiā in bona
pace stare: qñ res ꝑ eoꝝ velle
fiūt ⁊ sentire. Si autē aliē sit
q̄ cupiūt: cito mouent? ⁊ tri-
stes fiūt. ꝑꝑe diuersitatē
sensuū ⁊ opinionū: satis fre-
quentē oriunt? dissensioēs inē
amicos ⁊ ciues inē religio-
sos ⁊ deuotos. Antiqua cō-
suetudo difficulē relinquitur
⁊ vltra ꝑꝑriū videre nemo
libenter ducitur. Si rationi
tue magis imiteris uel indu-
strie q̄ ꝑꝑuti subiectiue iesu
ꝑꝑi raro ⁊ tarde eris hō illu?

minat: qz te vult nos sibi pfecte subijci: 7 omnē rationē p iſlāmatū amorē trāſcēdē.

De operibus ex charitate factis **Cap. xv.**

Pro nulla re mūdi 7 p nullius hoīs dilectione aliquod malū est faciendum s p vtilitate tm indigentis opus bonū aliquñ intermittē dū est: aut etiā p meliori mutandū. hoc enī facto opus bonum nō destruit: s in melius commutat. Sine charitate op' externū nihil pdest: q'cqd autē ex charitate agit quantūqz etiā puñ sit 7 respectū totū efficit fructuosū. Magisiquidē te p'sat ex quāto q's agit: q' quātū q's facit: Multum facit qui multū diligit. Multū facit q rē bene facit. Bene facit q magis coītati q' sue volūtati seruit. Sepe videt eē charitas: 7 ē magis carnalitas: qz carnalis iclinatio p'pria volūtas: spes retributiōis: affect' comoditatis raro abesse volūt. Qui verā 7 pfectā charitatē habet i nulla re seipsū qrit: sed dei solūmodo gl'iam in oib' fieri desiderat. Nulli etiā invidet: quia nullū priuatū gaudiū amat nec in seipso vult gaudere: s

in deo super oia bona optat beatificari. Memini aliquid boni attribuit: sed totalit' ad deū refert: a quo fontaliter oia pcedūt: in quo finaliter omnes sancti fruibilit' quiescunt. Qui scintillam haberet vere charitatis: profecto omnia terrena sentiret plena fore vanitatis.

De sufferētia defectuum aliorum **Cap. xvi.**

Que hō in se uel in alijs emēdare nō valet: debet patient' sustinere: donec deus aliter ordinet. Cogita qz forte sic melius est pro tua pbat'ione 7 patientia: sine qua nō sūt multū ponderanda merita nostra. Debes tamen p talibus impedimentis supplere ut deus tibi dignet' subuenire: 7 possis benigne portare. Si quis semel aut bis admonitus non acquiescit: noli cum eo contendere: sed totū teo cōm'itte ut fiat voluntas eius 7 honoz in omnibus seruis suis: qui scit bene mala in bonum conuertere. Stude patient' esse in tolerando alior' defect' 7 qualescūqz infirmitates: qz 7 tumultu habes q ab alijs oportet tolerari. Si nō potes te talē facē q'le vis

quod poteris alium habere ad
tuum beneplacitum? Libenter habe
mus alios perfectos: et tamen pro
os non emendam? refect? No
lum? quod alij stricte corrigant:
et ipsi corrigi nolum? Displi
cet larga aliorum licentia: et tamen
nobis nolum? negari quod peti
mus. Alios restringi per statu
ta volum?: et ipsi nullatenus pa
timur amplius cohiberi. Sic ge
patet quod raro primum sic nos
ipsos pensamus. Si essent omnes
perfecti: quod tunc haberemus ab
alijs per reopati? Nunc autem
deus sic ordinavit: ut discam?
alter alteri? onera portare: quod
nemo sine defectu: nemo sine
onere: nemo sibi sufficiens: ne
mo sibi satis sapiens: sed oportet
nos invicem portare: invicem con
solari: pariter adiuuare instrue
re et admonere. Quante autem
virtutis quisque fuerit: melius
patet occasione aduersitatis.
occasionem namque homines fragiles
non faciunt: sed qualis sit ostendunt.

De monastica vita Ca. xvij

Oportet ut discas te ipsum
in multis frangere: si vis
pacem et concordiam cum alijs
tenere. Non est paruum in mo
nasterijs vel in congregacione
habitare: et ibi sine querela con
uersari: et usque ad mortem fi

delis perseverare. Beatus quidam
qui ibi bene vixit: et feliciter con
sumavit. Si vis rebite stare
et perficere: teneas te tamquam exu
lem et pegrinum super terram. Opor
tet te stultum fieri propter christum: si
vis religiosam ducere vitam.
Habit? et totum solum modicum perse
runt: sed mutatio morum et integ
mortificatio passionum et per fa
ciunt religiosum. Qui aliud qua
rit quam pure deum et aie sue salu
tem non inueniet nisi tribula
tionem et dolorem. Non potest etiam
diu stare pacificus: qui non niti
tur esse minimus: et omnibus subie
ctus. Ad serviendum venisti: non
ad regendum. Ad patiendum et la
borandum scias te vocatum: non
ad ociandum vel fabulandum. Hic
ergo perbant homines sic aurum in
fornace. Hic nemo potest stare:
nisi ex toto corde se voluerit
propter deum humiliare.

**De exemplis sanctorum
patrum Cap. xviii.**

Intuere sanctorum patrum
vita exempla: in qui
bus vera perfectio refulsit et reli
gio: et videbis quod modicum sit et
pene nihil quod nos agimus.
Heu quod est vita nostra si illis
fuerit comparata? Sancti et amici
christi domino fuerunt in fame et siti
in frigore et nuditate: in labo

re et fatigatiōē vigilijs et le-
tunijs: in orōnib⁹ et scis medi-
tatiōib⁹: in persecutiōib⁹ et op-
probrijs multis. ¶ Quia multas
et graues tribulationes passi
sunt apostoli: martyres p̄fes-
sores: p̄gines: et reliq̄ cōs qui
xp̄i vestigia voluerunt sequi.
Nā aīas suas in hoc mundo
oderūt: ut in eternā vitā eas
possiderēt. ¶ Quia strictā et ab-
dicatā vitā sci patres in hēre-
mo duxerūt: q̄lōgas et gra-
ues tētatiōes p̄tulcrūt: q̄ fre-
quentē ab inimico vexati sunt
q̄ crebras et feruidas orōnes
deo obrulerūt: q̄ rigidas ab-
stinētias pegerūt: q̄ magnū
celū et feruorē ad spūalē p̄fe-
ctū habuerūt: q̄ forte bellum
aduersus edomatiōē vitio-
rū gesserūt: q̄ purā et rectam
intentionē ad deū tenuerūt.
Per diē laborabāt: et nocti-
bus orationi diuine vacabāt
q̄q̄ laborādo ab orōne mēta-
li minime cessarēt. Omne tē-
pus vtilē expēdebāt: oīs ho-
ra ad vacādū deo breuis vi-
debat: et p̄e magna dulcedie
p̄tēplatiōis etiā obliuīdi tra-
debat necessitas corporal re-
fectiōis. Sibus diuitijs di-
gnitatib⁹: bonorib⁹: amicis et
cognatis renunciabāt: nil de

mūdo habere cupiebant: vix
necessaria vite sumebāt: cor-
pori seruire etiā in necessitate
dolebāt. Paupes igit̄ erāt re-
bus terrenis: s̄ diuites valde
in grā et virtutib⁹. Foris ege-
bāt: s̄ int⁹ grā et p̄solatiōē di-
uina reficiebāt. Mūdo erāt
alieni: s̄ deo p̄rimi ac fami-
liares amici. Sibiip̄s vide-
bant tāq̄ nihili et huic mūdo
despecti: s̄ erāt in ocul⁹ dei p̄e-
ciosi et electi. In vera humili-
tate stabāt: in simplici obedie-
tia viuebāt: in c̄aritate et pa-
ciētia ambulabāt: et iō quoti-
die in spū p̄ficiebāt: et magnā
apud deū grām obrinebant.
Dati sunt in exēplū oib⁹ reli-
giosis et pl⁹ p̄uocare nos ve-
lent ad bene p̄ficiēdū: q̄ tepi-
doz numerus ad relaxādum
¶ quātus feruor oīnz reli-
giosoz in p̄ncipio sue scē in-
stitutiōis fuit: ¶ quāta de-
uotio orōnis: quāta emulatio
virtutis: q̄ magna discipli-
na vixit: quāta reuerētia et
obediētia sub regula m̄gri in
oib⁹ effloruit. Testant̄ ad huc
vestigia relictā q̄ vere viri
sci et p̄fecti fuerūt: qui tā stre-
nue militātes mūdū suppedi-
tauerunt. Jā magnus putat̄
si quis trāsgressor nō fuerit:

si quis quod accepit cum pa-
tietia tolerare potuerit. Ob
temporis et negligentie stat⁹ no-
stri: quā cito declinam⁹ a pri-
stino feruore: et iā tedit viuē
p⁹ lassitudine et tempore. Utinā
in te penitus nō dormitet p-
fect⁹ virtutū: qui multa se-
pius exēpla vidisti tenotor.

**De exercitijs boni
religiosi Ca. xix.**

Uta boni religiosi oib⁹
virtutib⁹ pollere debet:
ut sit talis interi⁹: qualis vi-
det⁹ hoib⁹ exterius. Et meri-
to multo plus debet esse int⁹
quā qd cernit⁹ foris: quia inspe-
ctor nō est reus: quē sūmope
reuereri debem⁹ vbi cūq⁹ fue-
rimus: et tāq⁹ angeli in p⁹spe-
ctu ei⁹ mūdi incedere. Omni
die renouare debem⁹ ppositū
nostrū et ad feruorē nos exci-
tare quasi hodie p⁹mū ad cō-
uersionē venissem⁹: atq⁹ dicē
Adiuua me dñe de⁹ meus in
bono pposito et scō fuitio tuo
et da mihi nūc hodie pfecte
incipere: qz nihil est quod ha-
cten⁹ feci. Scdm ppositū no-
strū cursus pfectus nostri et
multa diligentia op⁹ est bene
p⁹ficere volēti. Quod si fortit⁹ p-
ponens sepe deficiat: qd ille q
raro aut min⁹ fixe aliqd ppo-

nit⁹. Varijs tñ modis p⁹stigit
desertio ppositi nostri: et le-
uis omissio exercitior⁹ vix si-
ne aliquo dispendio transit.
Iustor⁹ ppositū in grā dei po-
ti⁹ quā in p⁹pria sapientia pēdet
in quo et semp p⁹fidūt quicqd
arripiūt. Nā homo pponit: s
de⁹ disponit: nec ē in hōie via
ei⁹. Si pietatis causa aut fra-
terne vtilitatis pposito quāq⁹
p⁹suetū omittit exercitiū: fa-
cile postea poterit recuperari
Si autē tedio animi aut ne-
gligētia facilliter relinquitur
satis culpabile est et nociuum
sentiet⁹. Conemur quātū pos-
sum⁹: adhuc leuiter deficiem⁹
in multis. Semp tñ aliquid
certi pponendū est: et illa pre-
cipue que ampli⁹ nos ipediūt
Exteriora nostra et interiora
parit nobis scrutāda sunt et
ordināda: qz vtraq⁹ expediūt
ad pfectū. Si nō cōtinue te
vales colligere: saltē int⁹dū et
ad minus semel in die: mane
videlz aut vespē. Mane ppo-
ne: vespē discute mores tuos
quālis hodie fuisti in p⁹bo ope
et cogitaciōe: qz in his sepius
forsitan deū offendisti et p⁹ri-
mū. Accinge te sic vir p⁹ dia-
bolicas nequitias: frena gulā
et cōz carnis inclinationē fa-

elli⁹ frenabis. Nūq̃ sis ex to-
to ociosus: s̃ aut legens aut
scribēs aut orās aut meditās
aut aliqd̃ vtilitatē p̃ coi labo-
rans. Corporalia exercitia vi-
scere sūt agēda: nec oib⁹ eq̃-
liē assumēda. Que coia nō sē
nō sūt foris ostēdēda: nā ī se-
creto tuti⁹ exercent priuata.
Cauendū tñ ne piger sis ad
coia et ad singularia. p̃mptioz
s̃ expletis integre et fidelic̃ re-
bitis et iniunctis: si iā vltra va-
cat. redde te tibi. put deuotio
tua desiderat. Nō possunt cōs
habere vnū exercitiū: s̃ aliud
isti: aliud illi magis reseruit.
Etiā p̃tēpōz p̃gruetia diuer-
sa placēt exercitia: qz alia in
festis: alia in feriāt̃ magis sa-
piūt dieb⁹. Alijs indigemus
tpe tētatiōis: et alijs tpe pad
et quietē. Alia cū tristamur li-
bet cogitare: et alia cū leti in
dñō fuerim⁹. Circa p̃ncipa-
lia festa renouāda sunt bona
exercitia: et scōz suffragia fer-
uenti⁹ implorāda. De festo in
festū p̃ponere debem⁹ q̃si tūc
de hoc seculo migraturi sim⁹:
et ad eternū festū peruēturi.
Ideoq̃ sollicitē nos p̃pare de-
bem⁹ in deuot̃ t̃pib⁹: et deuot̃
ti⁹ p̃uersari atq̃ omnē obser-
uantia stricti⁹ custodire tāq̃

in breui p̃miū laboris nostri
a deo percepturi. Et si dilātū
fuerit credam⁹ nos min⁹ be-
ne p̃patos atq̃ indignos tan-
te adhuc glorie: que reuelabit
in nobis tempore p̃finito: et
studeam⁹ nos melius ad exi-
tum preparare. Beatus ser-
uus ait euāgelista lucas: quē
cū venerit dominus inuene-
rit vigilantem. Amen dico
vobis super omnia bona sua
constituet eum.

De amore solitudinis
et silentij Cap. xx.

Quere aptū tempus va-
candi tibi: et de benefi-
cijs dei frequēter cogita. Re-
linque curiosa. Tales perle-
ge materias que cōpunctio-
nem magis prestant q̃ occu-
pationē. Si te subtraxeris a
supfluis locutionib⁹ et ocio-
sis circuitionib⁹ nec nō a no-
uitatib⁹ et rumorib⁹ audiēdis
inuenies tēp⁹ sufficiēs et aptū
p̃ bonis meditatōib⁹ iustēdis
Maximi scōz humana p̃sor-
tia: vbi poterāt vitabāt: et deo
in secreto viuere eligebāt. Di-
xit quidā: Quotiēs in hōies
fui: minor hō redij. Hoc q̃ppe
sepi⁹ expimur: qñ diu p̃fabu-
lamur. Facili⁹ est oīo tacere:
q̃ verbo nō excedere. Facili⁹

est tibi latere: q̃ foris se pos-
se sufficientē custodire. Qui
igī intēdit ad interiora 7 spi-
ritualia puenire: oportet eum
cū iesu a turba declinare. Ne-
mo secure apparet: nisi qui li-
benē latet. Nemo secure p̃est
nisi q̃ libenē subest. Nemo se-
cure p̃cipit: nisi q̃ libenē obedi-
re didicit. Nemo secure gau-
det: nisi q̃ bone p̃scie testimo-
niū habet. Nemo secure loq̃-
tur: nisi q̃ libenē tacet. Semp-
tū scōz securitas plena timo-
ris tēi extitit. Nec eo min⁹
solliciti 7 humiles in se fue-
runt: qz magnis virtutibus 7
grā emicuerūt. Prauoz autē
securitas ex supbia 7 p̃sum-
ptiōe orit̃ 7 in fine in deceptio-
nē sui vertit̃. Nūq̃ p̃mittas
tibi securitatem in hac vita:
q̃uis bon⁹ videaris cenobita
aut deuotus heremita. Sepe
meliores in estimatiōe hoīz
gravi⁹ periclitati sunt ppter
suā nimīā cōfidentīā. Unde
multis vtili⁹ est ut nō peni-
tus tentatiōib⁹ careāt: s̃ se
pi⁹ impugnent̃: ne nimīū secu-
ri sint: ne forte in supbiā ele-
uent̃: ne etiā ad exteriores cō-
solatiōes licetī⁹ declinēt. Q̃ q̃
nūq̃ transitoriā leticiā que-
reret: q̃ nūq̃ cū mūdo se oc-

cuparet: q̃ bonā p̃sciam sua-
ret. Q̃ q̃ omnē vanā sollici-
tudinē amputaret: 7 dūta-
rat salutaria ac diuina cogi-
taret: 7 totā spem suā in deo
p̃stitueret: q̃ magnā pacē et
quietē possideret. Nemo di-
gnus est celesti p̃solatiōe nisi
diligentē se exercuerit in scā
cōpūctiōe. Si vis cor deten⁹
cōpūgi: intra cubile tuū 7 ex-
clude tumult⁹ mūdi: sic scri-
ptū est: In cubilib⁹ vestris cō-
pungimur. In cella inuenies
qđ tēforis sepi⁹ amittes. Cel-
la p̃tinuata dulcescit: 7 male
custodita tediū generat. Si
in p̃ncipio p̃uersionis tue te-
ne eā incolueris 7 custodieris:
erit tibi postea dilecta amica
7 gratissimū solatiū. In silē-
tio 7 quiete p̃ficit aīa deuota
7 discit abscondita scriptu-
raz: ubi inuenit fluēta lachry-
marū: quibus singulis nocti-
b⁹ se lauet 7 mūdēt: ut p̃dito-
ri suo tāto familiarior fiat:
quāto lōgi⁹ ab oī seculari tu-
multu regit̃. Qui q̃ se abstra-
bit a notis 7 amīd: appropin-
quabit illi de⁹ cū angelis scīs.
Melī⁹ est latere 7 sui curam
agere: q̃ se neglecto signa fa-
cere. Laudabile ē tōi religio-
so raro foras ire: fugere vi-

deri: nolle etiā hoies videre.
Quid vis videre: qđ nō licet
 habere: Trāsit mūdus ⁊ p̄cu-
 piscētia ei⁹. Trābūt deside-
 ria sensualitatē ad spaciandū
 s; cū hora trāsierit quid nisi
 grauitatē p̄scientie ⁊ cordis
 dispersionē importas: Letus
 exit⁹ tristē sepe reditū parit.
 ⁊ leta vigilia serotina triste
 mane fac. Sic cō carnale gau-
 diū blande intrat: sed in fine
 mordet ⁊ perimit. **Q**uid po-
 tes alibi videre: qđ hic nō vi-
 des: Ecce celū ⁊ terrā ⁊ oīa
 elemēta: nā ex istis oīa sunt
 facta. **Q**uid potes alicubi vi-
 dere: qđ diu pōt sub sole pma-
 nere: Credis te forsitan sa-
 tiari: s; nō poteris ptingere.
 Si cūcta videres p̄sentia: qđ
 eēnt nisi vistoriana. Lena ocu-
 los tuos ad deū in excelsis et
 ora p̄ p̄ctis tuis ⁊ negligē-
 tijs. Dimitte vana vanis: tu
 autē intēde illis q̄ tibi p̄cepit
 de⁹. Claude sup te ostiū tuū
 ⁊ voca ad te iſm dilectū tuū
 Mane cū eo in cella: q; nō in-
 uenies alibi tātā pacē. Si nō
 exisses: nec q̄cūq; de rumorib⁹
 audisses: meli⁹ in bona pace
 p̄mansisses. Ex quo noua de-
 lectat aliqñ audire: oportet te
 exinde turbationē cordis to-

lerare.

De compun-
 ctione cordis. Cap. xxi.
Si vis aliqđ p̄ficere: cō-
 serua te in timore dei: ⁊
 noli esse nimis liber. s; sub di-
 sciplina cohibe cōs sēsus tuos
 nec inepte te tradas leticie.
 Da te ad cordis cōpūctionē:
 ⁊ inuenies deuotionē. **C**ōpū-
 ctio mītra bona agit: q̄ disso-
 lutio cito p̄dē p̄luent. **M**ix-
 est q̄ hō possit vnq̄ p̄fecte le-
 tari in hac vita: q̄ suū exiliū
 ⁊ tā multa picula aīe sue con-
 siderat ⁊ p̄sat. **P**rop̄ leuita-
 tē cordis ⁊ negligentia deſe-
 ctuū nostrorū nō sentim⁹ aīe
 nostre dolores: s; sepe vane ri-
 dem⁹ qñ merito flere debere-
 mus. **N**ō ē vera libertas nec
 bona leticia: nisi in timore dei
 cū bona p̄sciētia. **F**elix q̄ abij-
 cere pōt cō impedimētū distra-
 ctionis: ⁊ ad vniōnē se redigē
 scē cōpūctōis. **F**elix q̄ a se ab-
 dicat quicqđ cōsciētiā suam
 maculare potest uel granare.
Certa virilit: p̄suetudo con-
 suetudine vincit. Si tu scis
 hoies dimittere: ipsi te dimit-
 tent tua facta facere. **N**ō at-
 trabas tibi res aliorū: nec te
 implicēs causis maiorū. **H**abe
 semp oculū sup te primū: et
 adimoneas teipsū specialiter

pre oib⁹ tibi dilectis. Si non
habetis fauorē vobis: noli ex
tristari: s^c hoc sit tibi graue:
q² non habes te satis bene et
circūspecte sic receret v^o ser-
uum et deuotū religiosū puer-
sari. Utili⁹ est sepe et securus
q² hō nō habeat multas pso-
latiōes in hac vita s^cm carnē
p^ociue t^o q² diuinas nō habe-
m⁹: aut rari⁹ sentim⁹: nos in
culpa sumus: q² cōpunctionē
cordis nō q^orim⁹ nec vanas et
externas oīo abijcim⁹. Co-
gnosce te indignū diuina cō-
solatiōe: s^c magis dignū mul-
ta tribulatiōe. Q^un hō pfecte
est cōpunct⁹: tunc grauis et
amar⁹ est ei tot⁹ mūd⁹. Bo-
nus hō sufficere inuenit ma-
teriā tolerādi et flēdi. Siue enī
se p^osiderat: siue de p^orio p^osat
scit q² nemo sine tribulatiōe
hic viuit. Et quāto strictius
se se p^osiderat: tātō ampli⁹ to-
let. Materie iusti doloris et
interne cōpunctiōis sūt peccā-
ta et vitia nostra: q² ita inuo-
luti iacem⁹ ut raro celestia cō-
templari valeam⁹. Si frequen-
ti⁹ de morte tua q² de lōgitu-
dine vite tue cogitares: nō du-
biū quā seruēti⁹ te emēda-
res. Si etiā futuras inferni
sue purgatorij penas cordia

liter p^op^oderes: credo q² litene-
lato⁹ et dolorē sustineres: et
nihil rigoris formidares. S^c
q² ad cor ista nō trāseūt et blā-
dimēta ad huc amam⁹: id fri-
gidi et valde pigri remanem⁹.
Sepe ē inopia spūs: vñ tam
leuic⁹ p^oqueris miser corpus.
Ora igit⁹ humilic⁹ ad dñm ut
det tibi cōpūctiōis spm: et dic-
cū p^opheta: Liba me dñe pa-
nelachrymar⁹: et potū da m⁹
in lachrymis in mensura.

De p^osideratiōe humane mi-
serie. Cap. xxij.

Qu^oer es vbicūq² fueris
et quocūq² te verteris:
nisi ad deū te pueras. Quid
turbaris q² non succedit tibi
sic vis et resideras? Quis est
q² habet oīa s^cm suā volūtatē?
Nec ego: nec tu: nec aliq²s ho-
minū sup^o terrā. Nemo est in
mūdo sine aliq² tribulatiōe n^o
angustia: q² quis rex sit uel pa-
pa. Quis ē q² meli⁹ h⁹z: vtiq²
q² p^o deo aliq² pati valet. Di-
cūt multi imbecilles et infirmi
Ecce q² bonā vitā ille hō ha-
bet: q² diues: q² potēs: q² excel-
sus: q² magnus: et q² pulcher.
S^c attēde ad celestia bona: et
videbis q² oīa ista tpalia nul-
la sūt: s^c valde incerta et mag⁹
grauātia: q² nūq² sine sollici-

tudine et timore possidēs. **N**ō est hōis felicitas habē tpaia ad abūdantiā: s̄ sufficit ei mediocritas. Vere miseria ē uiuere sup̄ terrā. Quāto hō uoluerit eē spūalior: tāto p̄sens uita fit ei amarior: qz sentit meli⁹ et uidet clari⁹ būane corruptiōis defect⁹. **N**ā comedere bibere vigilare dormire quiescē laborare et ceteris necessitatib⁹ nature s̄biacere: uere magna miseria est et afflictio hōi deuoto: q̄ libet eēt ab solut⁹ et liber ab oī pctō. **N**alde. n. grauaf iterioz hō necessitatib⁹ corporalib⁹ i h̄ mūdo. **A**n ppha deuote rogat q̄ten⁹ liber ab istis eē valeat dicēs: De necessitatib⁹ meis erue me dñe. **S**z uē nō cognoscētib⁹ suā miseriā: et āpli⁹ uē illis q̄ diligūt hāc miserā et corruptibile uita. **N**ā i tātū qdaz hāc āplectūt: s̄ etiā uix necessaria laborādo aut meditādo bateāt: ut sibi possēt sp̄ uiuē uē reg⁹ dei nihil curarēt. **Q**ui s̄ni et ifideles corde: q̄ tā p̄fūde i fr̄is iacēt ut nil nisi carnalia sapiāt. **S**z miseri ad h̄i sine graui⁹ sentiēt q̄ uiler n̄ bilū erat qd amauerūt. **S**ci aut dei et cēs deuoti amici xp̄i nō attēderūt q̄ carni placue-

rūt: nec q̄i s̄ tpe floruerūt: s̄ tota spes eoz et itētio ad eēna bona anhelabat. ferebat totū desideriu eoz ad māsura et inuisibilia: ne amore uisibilium traberēt ad infima. **N**oli frater amittere p̄fidētiā. p̄ficiēdi ad spūalia: ad huc bates tēpus et horā. **Q**uare uis p̄castinare p̄positū tuū? **S**urge et in instāti incipe et dic: **N**ūc tēpus ē faciēdi: nūc tēpus est pugnādi: nūc tempus aptum est emēdandi. **Q**uādo male bates et tribularis: tūc tēpus est p̄merēdi. **P**ortz te trāsi re p̄ ignē et aquā anteq̄ uenias in refrigeriū. **N**isi ē uim feceris: uitiū n̄ supabis. **Q**uādiu istud fragile corp⁹ gerimus: sine pctō eē nō possumus: nec sine tedio et dolore uiuē. **L**ibent⁹ bāterem⁹ ab oī miseria quietē: s̄ qz p̄ pctm̄ pdidim⁹ inocētiā: amissim⁹ etiā uerāmbitudinē. **N**ō oportz nos tenere patiētiā: et rei expectare misericordiā. donec tñseat iniquitas s̄: et mortalitas absorbeat a uita. **Q**uāta fragilitas būana q̄ sp̄ p̄na ē ad uitiā: hodie cōfitei⁹ pctā tua: et cras itez p̄petras p̄fessā. **N**ūc p̄ponis cauere: et p̄ horā agis q̄si nihil proposuisses. **M**erito g

nos ipsos humiliare possumus?
nec unquam aliquid magni de no-
bis sentire: quia tam fragiles et in-
stabiles sumus. Cito etiam potest
prodi per negligentiam: quod multo la-
tore vix tandem acquisitum est per gra-
tiam. Quid fiet de nobis adhuc
in fine: quando tepescimus tam mane.
Ne nobis si sic volumus decli-
nare ad quietem: quasi ita pax sit
et securitas: cum necdum appa-
reat vestigium vere scitatis in
nostra perversatione. Bene oportet
et adhuc iterum institueremur
tamquam boni novitij ad mores
optimos si forte spes esset de
aliquo futura emendatione et ma-
iori spiritali profectu.

De meditatione mor-
tis. Cap. xxiiij

Alde cito erit tecum hoc
factum. Vide aliter quod te
habeas: hodie homo est et cras non
comparet. Cum autem sublatum fue-
rit ab oculis: cito etiam transit
a mente. O letitudo et duri-
tia cordis humani quod solum presen-
tia meditat: et futura non ma-
gis providet. Sic te in omni facto
et cogitatu veteres tenere quasi
statim ees moriturus. Si bonas
prosciendiam haberes: non multum
mortem timeres. Melius est pec-
cata cavere: quam mortem fugere.
Si hodie non es paratus: quod

cras eris? Cras est dies incer-
ta: et quid scis si crastinum ha-
bebis? Quid prodest diu vive-
re: quando tam parva emendamur? Ab-
longa vita non semper emendat: sed se-
pe culpam magis auget. Utinam
per unam diem bene essemus perversa-
ti in hoc mundo. Multi annos
computant perversationis: sed sepe pu-
est fructus emendationis. Si for-
midolosum est mori: forsitan pe-
riculosum est vivere? Beatus
qui horam mortis sue semper ante
oculos habet et ad moriendum se
quotidie se disponit. Si vidisti
aliquem hominem mori: cogita quia
et tu per eandem viam transibis. Cum
mane fuerit: puta te ad resper-
non perventurum. Vespe autem facto
manens non audeas tibi polliceri
Semper ergo paratus esto: et taliter
vive: ut nunquam te impatiens mors
inveniat. Multi subito et im-
provise moriuntur: nam hora quam non
putas filii hominis venturum est. Quando
illa extrema hora venerit: mul-
tum aliter sentire incipies de to-
ta vita tua preterita et valde do-
lebis quod tam negligens et remissus
fueris. O felix et prudens qui ca-
lis nunquam nunc esse in vita: qualem
optat inveniri in morte. Da-
bit namque magnam providentiam feli-
citer moriendi perfectus preceptus
mundi: fervens desiderium in vir

tutib⁹ pficiēdi: amor discipli-
ne: labor penitētie: pmpetitudo
obediētie: abnegatio sui: ⁊
supportatio cuiuslibet aduer-
sitatis p amore xpī. Multa
bona potes opari dū san⁹ es:
S infirmat⁹ nescio qd poteris.
Pauci ex infirmitate emēdā-
tur: sic ⁊ q multū pegrinant
raro sanctificāf. Noli pfidē
sup amicos ⁊ pimos nec in
futurū salutē tuā differas: qz
citi⁹ obliuiscen⁹ tui boies q̄
estimas. Meli⁹ est nūc tēpe-
stine puidere ⁊ aliqd boni p-
mittere: q̄ sup alioz auxilio
sperare. Si nō es p teipso sol-
licit⁹ mō: quis erit p te solli-
cit⁹ in futuro. Nūc tēpus est
valde p̄ciosū: S probdolor q
hoc inutili⁹ expēdis: in quo p
mereri vales vnde eternalit̄
viuas. Veniet qñ vnū diē seu
horā p emēdatiōē desiderabis
⁊ nescio an ipetrab. Eya eba-
rissime d̄ quāto periculo te po-
teris literare: ⁊ q̄ magno ti-
more eripe: si mō sp timorat⁹
fueris ⁊ ⁊ morte suspectus.
Stude nūc taliē viuere. ut in
hora mortis valeas poti⁹ gau-
dere q̄ timere. Disce nūc mo-
ri mīdo: ut tūcicipias viuē
cū xpō. Disce nūc oīa ptēnē
ut tūc possis libere ad xp̄z per

gere. Castiga nūc corp⁹ tuū
p penitētiā: ut tūc valeas cer-
tā habere pfidentiā. Ab stul-
te qd cogitas te diu victurū
cū nullū diē habeas securum.
Q̄ multi recepti sūt: ⁊ inspe-
rate ⁊ corpe extracti. Quo-
tiēs audisti a dicētib⁹: qz ille
gladio cecidit: ille submersus
est: ille ab alto ruēs cervicem
fregit: ille manducādo obri-
guir: ille ludēdo finē fecit: ali-
us igne: ali⁹ ferro: ali⁹ peste: ⁊
alius latrocinio periit: ⁊ sic
oīz finis mors est: ⁊ vita bo-
minū tāq̄ vmbra subito per-
trāsit. Quis memorabit tui
post mortē: ⁊ q̄s orabit p te?
Age age nūc ebarissime qd-
quid agere potes: qz nescis qñ
moriēris: nescis etiā qd tibi
p⁹ mortē sequet. Dū tēpus ha-
bes pgrega tibi diuitias imor-
tales. P̄ter salutē tuā nihil
cogites: solū q̄ tui sūt cures.
Fac nūc tibi amicos vnerā-
do ⁊ i scōs ⁊ cor act⁹ imitan-
do: ut cū ⁊ feceris in hac vi-
ta illi te recipiāt in eterna ta-
bernacula. Serua te tāq̄ per-
egrinū ⁊ hospitē sup terram:
ad quē nihil spectat ⁊ mūdī
negocijs. Serua cor liberū: ⁊
ad deū suū erectū: qz nō ha-
bes hic manentē civitatē. Il-

luc p̄ces ⁊ gemit⁹ q̄ridianos
cū lachrymīs dirige: ut spūs
tu⁹ mereat post mortē ad do-
minū felicitē trāsire. Amen.

De iudicio ⁊ penis pec-
catorū. Cap. xxliij.

In oīb⁹ reb⁹ respice fi-
nem: ⁊ q̄lic ante distri-
ctū iudicē stabis: cui nihil est
occultū: q̄ munerib⁹ nō pla-
cat: nec excusatiōes recipit: s̄
qđ iustū est iudicabit: O mi-
serissime ⁊ insipiēs peccator qđ
respōdebis deo oīa mala tua
sciēt: qđ iterdū formidas vul-
tum boīs iratis: Et quid non
p̄uides tibi in die iudicij: qñ
nemo poterit p̄ aliū excusari
uel defēdi: s̄ vnusquisq̄ suf-
ficiēs on⁹ erit sibiip̄si: Nunc
labor tu⁹ est fructuosus: fle-
t⁹ acceptabilis: gemit⁹ exau-
dibilis: dolor satisfactori⁹ et
purgatiuus. Habet magnū ⁊
salubre purgatoriū patiēs hō
qđ suscipiēs iniurias pl⁹ dolet
de alteri⁹ malicia: q̄ de sua i-
iuria: qđ p̄trariātib⁹ sibi li-
ben⁹ orat: ⁊ ex corde culpas
indulget: qđ veniā ab alijs pe-
tere nō retardat: qđ facili⁹ mi-
seret q̄ irascit: qđ sibiip̄si vio-
lentiā frequēt facit: ⁊ carnes
suā oīo spiritui subingere co-
nat. Meli⁹ est modo purga-

re pctā ⁊ vitia refecare: q̄ in
futuro purganda reservare.
Vere nosip̄os recipim⁹ p̄ in-
ordinatū amorē quē ad car-
nē habemus. Quid aliud ille
ignis deuorabit nisi pctā tua
Quāto ampli⁹ tibiip̄si nunc
p̄cis: ⁊ carnē sequeris: tanto
duri⁹ postea lues: ⁊ maiorem
materiā p̄burēdi resuas. in q̄
bus hō peccauit: i illis graui⁹
puniet. Ibi accidiosi ardēt-
b⁹ stimulis purgent: ⁊ gulosi
ingētī fame ac siti cruciabūf
Ibi luxuriosi ⁊ voluptatum
amatores ardētī pice ⁊ feti-
do sulphure p̄fundent. Et sic
furiosi canes p̄ dolore inuidio
si vlulabūt. Nullū vitiiū erit
qđ suū p̄p̄riū cruciatū nō ha-
bebit. Ibi supbi oī p̄fusioe re-
plebūf: ⁊ auari miserrima ege-
state artabunt. Ibi erit vna
hora grauior in pena: q̄ h cen-
tū anni in amarissima penitē-
tia. Ibi nulla requies ē ⁊ nul-
la p̄solatio dānat. Hic tamē
iterdū cessat a laborib⁹ atq̄
amicorū frui⁹ solatijs. Esto
mō sollicit⁹ ⁊ dolēs p̄ peccat⁹
tuis: ut in die iudicij sis secu-
rus cū beatis. Tūc enī iusti
stabūt in magna p̄stātia ad-
uersus eos qđ se angustiaue-
rūt ⁊ dep̄slerūt. Tūc stabit

ad iudiciū: q̄ mō se subijcit
hūilic iudicijs hoīuz. Tunc
magnā fiduciā hēbit paup et
humilis: 7 pauebit vndiqz su
perbus. Tunc videbis sapiēs
in hoc mūdo fuisse: qui p̄ x̄pō
didicit stultus 7 despect⁹ esse
Tunc placebit oīs tribulatio
patientē ppellā: 7 oīs inīqtas
oppilabit os suū. Tunc gau
debit oīs deuot⁹: 7 merebit
omnis religiosus. Tūc plus
exultabit caro afflicta: q̄ si in
religijs fuisse semp nutrita.
Tunc splēdebit bābī⁹ vilis:
7 obtenebrescet vestis subti
lis. Tunc plus laudabis pau
perculū domiciliū: q̄ reaura
tum palatiū. Tunc plus iūua
bit constās patiētia: q̄ oīs
mūdi potētia. Tunc ampli⁹
exaltabis simplex obedientia:
q̄ oīs secularis astutia. Tūc
plus letificabit pura 7 bona
p̄sciētia q̄ docta philosophia
Tūc plus pōderabit cōtem
ptus diuitiarū: q̄ totus the
saur⁹ terrigenaz. Tunc ma
gis consolaberis sup̄ reuota
oratiōe: q̄ sup̄ delicata come
stione. Tunc poti⁹ gaudebis
de seruato silentio: q̄ de lon
ga fabulatiōe. Tunc plus va
lebūt sancta opera: q̄ multa
palchra verba. Tūc plus pla

cebit stricta vita 7 ardua pe
nitētia q̄ oīs relectatio ter
rena. Disce nūc in modico pa
ti: ut tunc a grauiorib⁹ vale
as literari. Dic p̄mo p̄ba qd
possis pati: postea. Si nūc tā
parū nō vales sustinere: quō
poteris tunc externa tormēta
sufferre. Si mō modica pas
sio iam impatientē efficit: qd
gehēna tūc faciet. Ecce vere
nō potes duo gaudia habere:
relectari h̄ in mūdo: 7 postea
regnare in celo cum x̄pō Si
vsqz in hodiernū diem semp
in bonorib⁹ 7 voluptatib⁹ vi
xisses: quid totū tibi p̄fuisse
si iā in instanti mozi cōtinge
ret. Oia ergo vanitas preter
amare deū: 7 illi soli seruire.
Qui enī deum ex toto corde
amat: nec mortē nec suppli
cium: nec iudiciū nec infernū
metuit: qz p̄fect⁹ amor secu
rū accessū ad deū facit. Quē
aut̄ adhuc peccare relectat:
nō mirū si mortē 7 iudiciū
timeat. Bonum tñ est: ut si
necdū amor a malo te reuo
cat: saltē timor gehēnalis co
herceat. Qui p̄o timorē dei
postponit: diu stare i bono nō
valebit: s̄ diabolī laq̄os citi⁹
incurrer. **D**e seruēti emē
datiōe toti⁹ vite n̄re. Ca. x̄v

Esto vigilās ⁊ diligēs
in rei seruitio: ⁊ cogita
frequētē ad qđ uenisti: ⁊ cur
seculū reliquisti. **N**ōne ut deo
uiueres: ⁊ spūalis hō fieres:
igif ad perfectū serueas: quia
mercedē laborū tuorū in breui
recipies: nec erit tūc amplius
timor aut dolor in finib⁹ tuis
Modicū nunc laborabis et
magnā requiē: imo ppetuā le
ticiā inuenies. **S**i tu pmāseri
fidelis ⁊ feruid⁹ i agēdo: de⁹
pculdubio erit fidelis ⁊ locu
plex in retribuēdo. **S**pem bo
nam retinere uoles qđ ad pal
mam puenies: s̄ securitatē ca
pere nō oportet: ne torpas aut
elat⁹ fias. **T**ū enī quidā an
xius int̄ metū ⁊ spem frequē
ter fluctuaret ⁊ quadā uice
merore pfect⁹ in ecclia ante
quoddā altare se in orōne p
strauisset: hēc int̄ se reuoluit
dicēs: **S**i scirē qđ ad huc per
seueratur⁹ essem: statiq; au
diuit int⁹ diuinū responsū.
Quid si hoc scires facere uel
les? **F**ac nūc qđ tunc facere
uelles ⁊ bene securus eris.
Morq; psolat⁹ ⁊ pfortatus
diuine se cōmissit uolūtati: et
cessauit anxia fluctuatio: no
luitq; curiose inuestigare ut
sciret qđ sibi essent futura: sed

magis studuit inquirere que
eēt uolūtas dei bñplacēs ⁊ p
fecta ad cū opus bonum in
choandū ⁊ pficiendū. **S**pera
in dño ⁊ fac bonitatē ait pro
pheta: ⁊ inhabitabit terrā ⁊ pa
sceris in diuitijs ei⁹. **N**ū est
qđ multos a pfectu ⁊ feruē
ti emēdatiōe retrahit: horroz
difficultatis seu labor certa
minis. **E**nī uero illi maxie p
alijs in p̄tutib⁹ pficiūt qđ ea
qđ sibi magis grauiā ⁊ p̄ria sē
virib⁹ vincere nitūt. **N**ā ibi
hō plus pficit ⁊ grām meret
ampliorē ubi magis seipsum
vincit ⁊ i spū mortificat. **S**z
nō cōs habēt eque multū ad
vincendū ⁊ moriendū. **D**ili
gens tñ emulatoz ualentior
erit ad pficiēdū etiā si plu
res hēat passioēs q̄ ali⁹ bene
morigerat⁹: min⁹ tñ feruens
ad p̄tutes. **D**uo tñ specialiter
ad magnā emēdatiōē inuāt
uidelz subtrahere se uolēter
ad quod natura uitiose incli
natur: ⁊ seruēter instare p bo
no quo ampli⁹ quis indiget.
Illa etiā studeas magis caue
re ⁊ vincere que tibi frequen
tius in alijs displicēt. **U**bicq;
pfectū tuū capias ut si bona
exēpla uideas uel audias: ad
imitādū accēdaris. **S**i quid

aut rephensibile pſideraueris: caue ne idē facias: aut si aliquādo fecisti citi⁹ emendare te studeas. Sic oculus tuus alios pſideat: sic itē ab alijs notaris. Quē iocūdū ⁊ dulce ē videre feruidos ⁊ deuotos frēs bene morigeratos ⁊ disciplinatos. Quē triste ē ⁊ graue videre inordinate ambulantes: qui ea ad q̄ vocati sūt nō exercēt. Quē nociuū est negligere vocatiōis sue ppositum ⁊ ad nō cōmissa sensū inclinare. Nemoz esto arrepti ppositi: ⁊ imaginē tibi ppone crucifixi. Bene vircundari potes inspecta vita iesu xpī: qz necdū magis illi te pformare studuisti: lz diu in via reſuisti. Religiosus q̄ se intēte ⁊ deuote in sāctissima vita ⁊ passiōe dñi exercet: oia vtilia ⁊ necessaria sibi: abundanē ibi inueniet: nec op⁹ est ut extra ibm aliqd meli⁹ q̄rat. Si iesus crucifixus in cor nostrū veniret: q̄ cito ⁊ sufficienter docti essem⁹. Religiosus feruid⁹ oia bene portat ⁊ capit q̄ illi iutē. Religiosus negligēs ⁊ tepid⁹ habet tribulatio nem sup tribulationē: ⁊ ex oī parte ptaif angustia: qz interiori pſolatiōe caret: ⁊ exte-

riorē q̄rere pbitet. Religiosus extra disciplinā viuens: graui ruine patet. Qui laxiora q̄rit ⁊ remissiora: sp in angustijs erit: q̄a aut vnū aut reliquū sibi displicebit. Quō faciūt tā multi aliq̄ religiosi: q̄ satis arti sūt lb disciplina claustrali? Raro exeunt: abstracte viuūt: pauperrime comedūt: grosse vestiūt: multū laborāt: paup̄ loquūt: diu vigilant: mature surgūt: oīones plongāt: frequēt legūt: ⁊ se in oī disciplina custodiunt. Attēde cartusiēses: cisterciēses: ⁊ diuerſe religiōis monachos ac moniales: q̄lic oī nocte ad pſallēdū dño assurgunt. Et ideo turpe ē ut tu teres in tā scō ope pigritare vbi tāta multitudo religiosoz incipit deo iubilare. Si nihil aliud faciēdū incūberet nisi dñm deū nostz toto corde ⁊ ore laudare: si nunq̄ indigeres comedere nec bibe re nec dormire: s̄ sp̄ posses deū laudare: ⁊ solūmodo spūalibus studijs vacare: tūc multo felicior eēs: q̄ mō cū carni ex q̄licūq̄ necessitate pnis. Et inā nō essent iste necessitates: s̄ solūmodo spirituales aie reſectiōes: q̄s ben sa-

raro te gustam⁹. **Q**uā bō ad b
puenit q̄ te nulla creatura
psolationē suā q̄rit: tūc ei te?
p̄mo pfecte sape incipit: tunc
etiā bñ p̄terus te oī euētū re
rū erit: tūc nec p̄ magno le
tabit: nec p̄ modico p̄trista
bit: s̄ ponit se integre ⁊ fidu
cialit̄ in teo: q̄ est ei oīa in oī
bus: cuī nīl vtiq̄ p̄rit nec
morit: s̄ oīa ei viuūt ⁊ ad nu
rū incūctant̄ deserviūt. **M**e
mēto sp̄ finis: ⁊ q̄ p̄ditū non
redit tēp⁹. **S**ine sollicitudie
⁊ diligētia, nūq̄ acq̄res vir
tutes. **S**i incipis tepescere: in
cipies male habē. **S**i aut̄ de
deris te ad feruorē: inuenies
magnā pacē: ⁊ senties leuo
rem laborē. **A**p̄ tei grām et
p̄tūq̄ amorē. **H**ō feruidus et
diligēs ad oīa ē par⁹. **M**a
ior labor est resistere vitij⁹ ⁊
passiōib⁹: q̄ corporalib⁹ insu
dare laborib⁹. **Q**ui puos nō
vitat defect⁹: paulatī labitur
ad maiores. **G**audebis semp
vespe: si diē expēdas fructuo
se. **V**igila sup̄ teipsū: excita te
ipsū: admone teipsū: ⁊ q̄cqd
de alijs sit nō negligas teipsū
Tantū pficies: quātū tibi
ipsi vim intuleris.

Explicit liber p̄mus.

Incipit secūdus.

De interna conversa
tione. **C**ap. j.

Regnū tei intra
uos est dicit do
minus. **C**ouer
te te ex toto cor
de tuo ad dñm
⁊ relinq̄ hūc mīse ⁊ mūdū: et
inueniet aīa tua requiē. **D**isce
exteriora p̄tenere: ⁊ ad inte
riora te dare: ⁊ videbis re
gnū tei in te venire. **E**st enim
regnū tei pax ⁊ gaudiū in sp̄
ritu scō: qd̄ non dat impijs.
Veniet ad te x̄ps ostēdēs ti
bi psolationē suā: si dignā illi
ab int⁹ paraueris mātionem
Dis gloria ei⁹ ⁊ te cor ab in
tra est: ⁊ ibi cōplacet sibi. **F**re
quēs illi visitatio cū boīe in
terno: dulcis sermocinatio:
ḡta psolatio: mlt̄a pax: fami
liaritas stupenda nimis. **E**ya
aīa fidelis p̄para huic sponso
cor tuū quaten⁹ ad te venire
⁊ in te habitare dignet̄. **S**ic
enī dicit. **S**i quis diligit me
sermonē meū fr̄uabit. ⁊ ad eū
veniem⁹: ⁊ mātionē apud eū
faciem⁹. **D**a ergo x̄po locū: et
ceteris oib⁹ nega introitum.
Cū x̄pm habueris diues es ⁊
sufficit tibi. **I**pse erit p̄uitor
tu⁹: ⁊ fidelis p̄curator in oī
bus ut nō sit op⁹ tibi in boib⁹

sperare. Hoies enī cito mutā-
tur: ⁊ deficiūt velocit̃: xpus
aut̃ manet in eternū ⁊ astat
vsq; in finē firmē. Nō ē ma-
gna fiducia ponēda i boie fra-
gili ⁊ mortali: etiā si vtilis sit
⁊ dilect⁹: neq; tristitia multa
capiēda ex hoc si interdū ad-
uerse ⁊ p̃tradicat. Qui bo-
die tecū sūt: cras cōtrariari
possūt: ⁊ ecōuerso sepe ut au-
ra vertūf. Pone totā fiduciā
tuā in dño: ⁊ sit: ipse timor
tu⁹ ⁊ amor tu⁹. Ipse p̃ te re-
spōdebit ⁊ faciet bene sic me-
li⁹ fuerit. Nō habes hic ma-
nentē ciuitatē: ⁊ vbiq; fue-
ris extrane⁹ es ⁊ p̃grin⁹: nec
requiē aliqñ habebis: nisi xpo
intime fueris vnit⁹. Quid h-
circūspici: cū iste nō sit locus
tue requiētōis? In celestib⁹
debet eē habitatio tua: ⁊ sic i
trāsitu cūcta terrena sūt aspi-
ciēda: trāseūt oīa ⁊ tu cū eis
pari⁹. Vide ut nō int̃reas:
ne capiaris ⁊ peas. Apud al-
tissimū sit cogitatio tua: ⁊ de
p̃catō tua ad xpm sine inter-
missiō dirigat. Si nescis al-
ta speculari ⁊ celestia requie-
sce in passiōe xpi: ⁊ in sacris
vulnerib⁹ eius libent̃ habita.
Si enī ad vulnera ⁊ preciosa
Rigmata iesu deuote confu-

gis: magnā in tribulatiōe cō-
fortationē senties: nec multū
curabis boiuz respectiōes fa-
ciliterq; p̃ba detrahētū p̃fe-
res. Xps fuit etiā in mundo
ab hominib⁹ respect⁹: ⁊ in ma-
xima necessitate a noī ⁊ ami-
cis inter opprobria derelictus.
Christus pati voluit ⁊ despi-
ci: ⁊ tu audes de aliquo con-
queri? Christ⁹ habuit aduer-
sarios ⁊ oblocutores: ⁊ tu vis
omnes habere amicos ⁊ bene-
factores? Unde coronabitur
patiētia tua: si nil aduersita-
tis occurrerit? Si nihil con-
trariū vis pati: quō eris ami-
cus christi? Sustine te cum
christo ⁊ p̃ christo: si vis re-
gnare cum xpo. Si semel per-
fecte introiisses in interiora ie-
su ⁊ modicū de ardente eius
amore sapuisses: tunc de pro-
prio comodo vel incomodo
nihil curares: s̃ magis d̃ oppro-
brio illato gauderes: q̃ amor
ibū facit hoiez seipsū p̃tēnere.
Amator ibū ⁊ vtr⁹ intern⁹ ⁊
liber ab affectiōib⁹ inordinat⁹
p̃t se ad deū libere quertē et
eleuari se sup̃ seipsū i spū: ac
fruitiue q̃escē. Qui sapiūt oīa
p̃ut sūt nō ut dicūt aut estī
māf: b̃ vere sapiēs ē ⁊ doctus
magis a deo q̃ ab hoīb⁹. Qui

ab intra scit ambulare ⁊ mo-
dicū res ab extra ponderare:
nō requirit loca: nec tēpora
expectat ad habenda deuota
exercitia. Hō intern⁹ cito se
recolligit: qz nūq̃ se totū ad
extēiora effūdit. Nō illi obest
labor exterior: aut occupatio
ad tēpus necessaria: s̃ sic res
eueniūt sic se illis accommodat.
Qui int⁹ bene disposuit est ⁊
ordinat⁹: nō curat mirabiles
⁊ puerfos totius gestus. Tan-
tū hō ipedit ⁊ distrahīt: quan-
tū sibi res attrahit. Si recte
tibi esset ⁊ bene purgat⁹ esses
oīa tibi in bonū cederēt ⁊ p-
fectū. Ideo multa tibi displicent:
⁊ sepe cōturbāt: qz adh
nō es tibi ipsi pfecte mortu⁹
nec segregat⁹ ab oīb⁹ terre-
nis. Nihil sic maculat ⁊ im-
plicat cor hōis sicut impurus
amor in creaturis. Sirenuis
psolari exteri⁹: poteris specu-
lari celestia: ⁊ frequēte inte-
rius iubilare.

De būili submissiōe sub
plati regimine. Cap. iij.

Nō magnipēdas quis
p te uel ptra te sit: sed
hoc age ⁊ cura ut te⁹ tecū sit
in oī re quā facis. Habeas cō-
sciētia bonā: ⁊ te⁹ bene te de-
fensabit. Quē enī adiuuare

uoluerit: nulli⁹ puerfitas no-
cere poterit. Si tu scis tacē
⁊ pati: videbis pculdubio to-
mini auxiliū. Ipse nouit tem-
pus ⁊ modū liberādi te: ⁊ iō
debēs te illi resignare. Dei est
adiuare ⁊ ab oī cōfusiōe libe-
rare. Sepe valde prodest ad
ad maiore būilitatē p̃fuan-
dā: qz refect⁹ nros alij sciunt
⁊ redarguūt. **Q**uā hō p refe-
ctib⁹ suis se būiliat: tūc fa-
ciliter alios placat ⁊ leuē sa-
tisfacit sibi irascētib⁹. Būi-
lē te⁹ ptegit ⁊ liberat: būi-
lem diligit ⁊ cōsolat: būili
hōi se iclinat: būili largit⁹ gr̃āz
magnā: ⁊ p⁹ suā cōfusiōē le-
uat ad gloriā: būili sua secre-
ta reuelat ⁊ ad se dulci⁹ tra-
hit ⁊ inuitat. Būilis acce-
pta p̃tumelia ⁊ p̃fusiōe satis
bene est in pace qz stat in deo
⁊ nō i mūdo. Nō reputes te
aliqd p̃fecisse: nisi oīb⁹ infe-
riorē te esse sentias.

De bono pacifico bo-
mine. Cap. iij.

One te pmo in pace: et
tūc alios poteris pacifi-
care. Hō pacific⁹ plus pdest
q̃ bene doct⁹. Hō passionatus
etiā bonū in malū trahit ⁊ fa-
cilē malū credit. Bon⁹ paci-
fic⁹ hō oīa ad bonū cōuertit.

Qui bene in pace est te nullo
 suspicatur: q̄ aut̄ male p̄t̄r̄ est
 7 cōmot̄ varijs suspitiōib⁹
 agitat̄: nec ipse q̄scit̄: nec ali-
 os q̄scere p̄mittit. Dicit sepe
 qd̄ nō dicere videret 7 omit-
 tit qd̄ sepe sibi maḡ facere ex-
 p̄d̄ret. Cōsiderat q̄ alij fa-
 cere tenent̄: 7 negligit qd̄ ip̄e
 facere tenet̄. Habet ḡ p̄mū ce-
 lum sup̄ te metipsū: tūc cēla-
 re poteris etiā iuste p̄imum
 tuū. Tu benefacta tua scis ex-
 cūsare 7 tolerare: 7 aliorū nō
 vis recipere excusatiōes. Iusti⁹
 eēt ut te accusares: 7 fratres
 tuum excusares. Si portari
 vis porta 7 aliū. Vide q̄ lon-
 ge es adhuc a vera c̄aritate
 7 humilitate q̄ nulli nouit in-
 dignari uel irasci nisi tm̄ sibi
 ipsi. Ad ē magnū cū bonis: 7
 māsuetis p̄uersari: hoc enim
 oib⁹ naturalit̄ placet: 7 vnus
 quisq̄ libet pacē habet: 7 secū
 sentiētes maḡ diligit. S3 cū
 duris aut p̄uersis 7 idiscipli-
 natis aut nobis p̄trariātib⁹
 pacifice posse viuere: magna
 grā ē 7 laudabile nimis viri
 leq̄ factū. S3 sunt q̄ seipsos
 in pace tenēt: 7 cū alijs etiā
 pacē habēt. Et sūt q̄ nec pacē
 habēt: nec alios in pace dimit-
 tunt. Alijs sūt graues: s̄ sibi

sunt grauiorēs. Et sunt qui
 seipsos in pace retinent: 7 ad
 pacē alios reducere student.
 7 tamē tota pax nostra ī hac
 misera vita poti⁹ in bñli suf-
 ferētia pōnēda est q̄ in nō sen-
 tiēdo p̄traria. Qui meli⁹ scit
 pati: pax tenebit maiorem.
 Iste est victor sui: 7 dñs mū-
 di: amicus xp̄i: 7 heres celi.

De pura mente 7 simpli-
 ci intentione. Cap. iij.

Dab⁹ alis bō subleuat⁹
 a terrenis: simplicitate
 scz 7 puritate. Simplicitas
 vult eē in int̄tiō: puritas ī
 affectiō. Simplicitas it̄d̄it
 deū: puritas apprehēdit 7 gu-
 stat. Nulla bona actio te im-
 pediet: si liber int⁹ ab oī inor-
 dinato affectu fueris. Si nihil
 aliud q̄ te ī beneplacitū 7 pro-
 ximi vtilitatē int̄dis 7 q̄ris
 interna libertate frueris. Si
 rectū cor tuū esset: tunc oīs
 creatura speculū vite: 7 liber
 scē doctrine esset. Ad est crea-
 tura tā pua 7 vilis q̄ bonita-
 tē tei nō rep̄setet. Si tu eēs
 int⁹ bon⁹ 7 pur⁹: tūc oīa sine
 impedimēto videres 7 capes
 bene. Cor pur⁹ penetrat celū
 7 infernū. Qualis vnusq̄sq̄
 int⁹ est: talit̄ iudicat exteri⁹.
 Si est gaudiū in mundo: hoc

utiq; possidet puri cordis hō.
Et si est alicubi tribulatio et
angustia: hoc meli⁹ nouit ma-
la pscia. Sic ferrū missū in
ignē amittit rubiginē ⁊ totū
candēs efficit: sic hō ad deum
se integre cōuertēs a torpore
eruit ⁊ in nouū boiez trāsmu-
tat. Quā hō incipit tepescere
tūc puū metuit laborē ⁊ libē-
ter externā accipit p̄solatio-
nē. S; qñ p̄fecte incipit se vin-
cere ⁊ virilicē in uia deiambu-
lare: tūc min⁹ ea reputat: q̄ si
bipri⁹ grauiā esse sentiebat.

C De p̄pria considera-
tione. Cap. v.

Non possum⁹ nobisipsis
nimis credē: q; sepe nob
grā reest ⁊ sensus. Modicū
lumē ē in nobis: ⁊ hoc cito p
negligētiā amittim⁹. Sepe ē
nō aduertim⁹ q̄ tā ceti intus
sum⁹. Sepe male agim⁹: ⁊ pe-
ius excusam⁹: ⁊ passim inter-
dum mouemur ⁊ celū puta-
mus. Parua in alijs replēdi-
mus: ⁊ nra maiora p̄trāsim⁹
satis cito sentim⁹ ⁊ pondera-
mus qd ab alijs sustinemus:
s; quātū alijs nobis sustinēt
nō aduertim⁹. Qui bene ⁊ re-
cte sua pōderaret: nō esset qd
de alio graui⁹ iudicaret. In-
ternus hō suūp̄s⁹ curā oibus

curis āteponit: ⁊ q̄ sibiip̄s di-
ligentē intēdit facili⁹ de alijs
tacet. Nūq; eris intern⁹ ⁊ re-
uotus nisi de alienis filueris
⁊ ad teip̄sū specialit⁹ respexeris.
Si tibi ⁊ deo totalit⁹ intēdis
modicū te mouebit qd foris
p̄cipis. Ubi es qñ tibiip̄s p̄e-
sens non es: qñ oīa p̄curristi:
qd te neglecto p̄fecistis. Si te-
bes habere pacē ⁊ vniōnē ve-
rā: oportet q̄ totū ad huc post-
ponas ⁊ te solū p̄ oculis habe-
as. Multū p̄ide p̄ficiēs si te
feriatū ab oī tēporali cura cō-
serues. Valde deficiēs si ali-
qd t̄pale reputaueris. Nil al-
tum: nil magnū: nil gratū: nil
acceptū tibi sit nisi pure deus
aut de deo sit. Totū vanum
est: quicqd p̄solatiōis oc-
currit d̄ aliq̄ creatura. Amās
deū aīa sub deo respicit vni-
uersa. Solus de⁹ etern⁹ ⁊ im-
mensus implēs oīa solatium
est aīe: ⁊ vera cordis leticia.

C De leticia bone con-
scientie. Cap. vi.

Gloria boni hominis testi-
moniū bone p̄scie ē. Ha-
be bonā p̄scia: ⁊ sp̄ habebis le-
ticiā. Bona p̄scia valde mul-
ta pōt portare ⁊ valde leta est
inter aduersa. Mala p̄scien-
tia sp̄ timida est ⁊ inquieta.

Suauiter requiesces si te cor
tuū nō rep̄bēderit. Noli leta
ri nisi cum benefeceris. Mali
nūq̄s habēt verā leticiā nec in
ternā sentiūt pacē: qz nō est
par impijs dicit dñs. Et si di
xerint: in pace sum? nō veni
ent sup nos mala: ⁊ q̄s nobis
nocere audebit? Ne credas
eis qm̄ rep̄te exurget ira dei
⁊ in nihilū redigent act⁹ eorū
⁊ cogitaciōes eorū pibūt. Glo
riari in tribulatiōe nō est gra
ue amāti: sic enī gloriari ē in
cruce dñi gloriari. Breuis
gloria q̄ ab hoib⁹ dat⁹ ⁊ acci
pitur. Mūdi gloriā sp̄ comi
tatur tristitia. Bonorū glia
in p̄sciētis eorū ⁊ nō in ore ho
minū. Iustorū leticia de deo ⁊
in deo est: ⁊ gaudiū eorū de ve
ritate. Qui verā ⁊ eternā glo
riā considerat tēporalē nō cu
rat. Et qui tēporalē q̄rit glo
riā aut nō ex animo cōtēnit:
minus amare puincif celestē
Magnā habet cordis tranq̄
litate: qui nec laudes curat:
nec vituperia. Facile erit con
tent⁹ ⁊ pacat⁹: cuius p̄sciētia
mūda est. Nō es sanctior si
lauderis: nec vilior si vitupere
ris. Quod es hoc es: nec ma
ior dici vales q̄ deo teste sis.
Si attēdis quid apud te sis

intus: nō curabis qd te te lo
quant hoies foris. Hō videt
in facie: te? aut in corde. Hō
p̄siderat act⁹: te? p̄sat inten
tiōes. Bene sp̄ agere ⁊ modi
cū de se tenere humilis aie in
diciū est. Nolle p̄solari ab ali
qua creatura. magne purita
tis ⁊ interne fiducie indiciū
est. Qui nullū extrinsecus p
se testimoniū q̄rit: liquet qd
se deo totalit̄ cōmisit. Ad. n.
q̄ seipsū cōmēdat ille p̄batus
est ait beatus paulus: s̄ quem
deus cōmendat. Ambulare
cum deo intus nec aliqua af
fectiōe teneri foris: status est
interni hominis.

**De amore iesu super
omnia. Cap. vii.**

O Beatus q̄ intelligit qd
sit amare iesū: ⁊ p̄tēnere
seipsū p̄pter iesū. P̄p̄tēz di
lectū p̄ dilecto relinq̄re: q̄a
iesus vult solus sup oia ama
ri. Dilectio creature fallax ⁊
instabilis: dilectio iesu fide
lis ⁊ p̄seuerabilis. Qui adhe
ret creature: cadet cum labili
qui amplectit̄ il̄m firmabit̄ i
eū. Illū dilige ⁊ amicū tene
tibi: qui oib⁹ recedētibus te
nō derelinq̄t nec patiet̄ in fi
ne perire. Ab hoib⁹ oportet te
aliquā separari siue velis siue nol

21
Teneas te apud ihm vivens
7 mories: 7 illi⁹ fidelitati te
comitte q^o oib⁹ deficietib⁹ so
lus pot^{est} te iuvare. Dilect^{us} tu⁹
talis est nature ut alienū nō
velit admittere: s^{ed} solus vult
cor tuū habere: 7 tāq^{ue} rex in
proprio throno sedere. Si sci
res te bene ab oī creatura eua
cuare: ibs^{us} videret libet^{er} tecum
habitare. Pene totū pditū in
uenies: q^{uod}q^{ue} extra ihm in ho
minib⁹ posueris. Mō pfidas
nec imitaris sup^{er} calamū vē
tosum: q^{uia} oīs caro fenū 7 oīs
gl^{oria} ei^{us} ut flos feni cadet. Li
to recipieris si ad externā bo
minū apparentiā tm̄ asperer^{is}.
Si enī tuū in alijs q^{ui}ris sola
tiū 7 lucrū: senties sepe detri
mentū. Si q^{ui}ris in oib⁹ ihm:
inuenies utiq^{ue} ihm. Si autē
q^{ui}ris te ipsū: inuenies etiā te
ipsū: s^{ed} ad tuā perniciē. Plus
enī bō nocuior sibi si ihm nō
querit: q^{uam} tot^{us} mūd^{us} 7 cēs sui
aduersarij.

**De fami
liari amicitia iesu. Cap. viij.**

Quando ibs^{us} adest: totū
bonū est nec q^{uod}q^{ue} difficil
le vides. Q^{uoniam} vob^{is} ibs^{us} nō adest
totū durū est. Q^{uoniam} ibs^{us} int^{er}
nō loquit^{ur}: psolatio vilis est.
Si autē iesus vnū verbū loq^{uitur}
tur tm̄: magna psolatio senti

tur. Mōne maria magdale
na statim surrexit de loco in q^{uo}
flevit q^{uoniam} martha illi dixit:
Magister adest 7 vocat te.
Felix hora q^{uoniam} ibs^{us} vocat de la
chrymis ad gaudiū spūs. Q^{uoniam}
aridus 7 durus es sine iesu.
Q^{uoniam} insipies 7 vanus si cupis
aliqd^{am} extra ihm. Mōne hoc ē
mai^{or} dānū q^{uam} si totū pderes
mūdū. Quid pot^{est} mūd^{us} pfer
re sine ibu: Esse sine ibu gra
uis est infern^{us}: 7 esse cū iesu
dulcis paradysus. Si fuerit
tecū ibs^{us}: null^{us} poterit nocere
inimic^{us}. Qui inuenit iesum:
inuenit thesaur^{um} bonū: imo bo
nū sup^{er} cō bonū. Et q^{ui} pdit ie
sum: perdit nimis multum: 7
plus q^{uam} totū mūdū. Paup^{er}ri
m^{us} ē q^{ui} vivit sine ibu. Dirissi
m^{us} q^{ui} bñ ē cū iesu. Mag^{is} ars
est scire puerfari cū ibu: 7 sci
re iesū tenere magna pruden
tia. Esto humilis 7 pacific^{us}:
7 erit tecū iesus. Sis deuot^{us}
7 quiet^{us}: 7 pmanebit tecum
ibs^{us}. Potes cito fugare iesum
7 grām ei^{us} pdere: si volueris
ad exteriora declinare. Et si
illū effugaueris 7 pdideris:
ad quē tūc fugies: 7 quē tūc
q^{ui}res amicū. Sine amico nō
potes dū vivere: 7 si ibs^{us} nō
fuerit tibi p^{ro} oib⁹ amic^{us}: eris

nimis tristis et resolat. Fac tue igitur agis si in aliquo altero perfidis et letaris. Eligendum est magis totum mundum habere contrarium quam Iesum offensum. Ex omnibus ergo charis sit Iesus dilectus specialis. Diligant omnes propter ipsum: autem propter seipsum. Solus Iesus Christus singulariter est amandus: qui solus bonus et fidelis inuenitur per omnibus amicis. Propter ipsum et in ipso tam amici quam inimici tibi sint chari: et per omnibus his exorandus est ut omnes ipsum cognoscant et diligant. Numquam cupias singulariter laudari et amari: quia hoc soli dei est: qui simile sibi non habet. Nec velis quod aliquis in corde suo tecum occupet: neque tu cum alicui occuparis amore: sed sit Iesus in te et in omni bono homine. Esto purus et liber ab interitu sine alicuius creature implicamento. Quod portat esse nudum: et purum cor ad Iesum gerere si vis vacare et videre quam suavis est dominus. Et reuera ad hoc non pervenies nisi gratia eius fueris perventus et intractus: ut omnibus evacuatus et licentiatus solus cum solo uniaris. Non enim gratia dei venit ad homines: tunc potens fit ad omnia: et quando recedit tunc pauper et infirmus erit et quasi tamen ad flagella relictus. In his

non teles reijci nec desperare sed ad voluntatem dei equanimiter stare: et cuncta supervenientia tibi ad laudem Iesu Christi propter: quia post hyemem sequitur estas: post noctem redit dies: et post tempestatem serenitas magna.

De carentia omnis solatii. Cap. ix.

Non est grave humanum preterire solatium cum adest divinum. Magnum est et valde magnum tam humano quam divino posse carere solatio: et per bonum re dei libenter exilium cordis vel le sustinere: et in nullo seipsus querere nec ad proprium meritum respicere. Quid magni es si biliaris sis et reuotus adueniente gratia: operabilis cunctis hec hora satis suavis equitate quem gratia dei portat. Et quod minus si onus non sentit quod portat ab omnipotente et ducit a summo ductore. Libenter habemus aliquid per solatio et difficile hominem exire a seipso. Eicit sanctus martyr laurentius seculum cum suo sacerdote: quia cum quod in mundo delectabile videbat desperxit: et dei summi sacerdotem dixit quem maxime diligebat per amore Christi etiam a se tolli clementer ferebat. Amore igitur creatoris amorem hominis superavit: et per humano solatio

I diuinū bñplacitū magis ele-
git. Ita ⁊ tu aliquē necessa-
riū ⁊ dilectū amicū p amo-
re tui discerelinq̃re. Nec gra-
uiter feras cū ab amico vere-
lict⁹ fueris: sciēs qm̃ oportet
nos cōs tandē ab inuicē sepa-
ri. Multū ⁊ diu oportet hoīes
in seipso certare: ateq̃ discat
seipsū plene supare: ⁊ totū af-
fectū suū plene in deū trabe-
re. Quā hō stat sup seipso faci-
le labit ad p̃solatiōis huma-
nas. S; verus xp̃i amator ⁊
studiosus sectator virtutum
nō cadit sup illas p̃solatiōes
nec q̃rit tales sensibiles dul-
cedines: s; magis fortes exer-
citatiōes ⁊ p̃p̃o dueros susti-
nere labores. Cū igit sp̃ualis
cōsolatio a deo dat: cū grā ⁊
actiō accipit eā: s; tui munus
intelligit esse nō tuū meritum
⁊ noli extolli. Noli nimium
gaudere nec inanit̃ p̃sumere
s; esto magis humilior ex do-
no: cautior q̃ ⁊ timoratioz i
cunctis actib⁹ tuis: qm̃ tñsi-
bit hora illa ⁊ sequet tētatio.
Cū ablata fuerit p̃solatio nō
statim desperes: s; cū humilita-
te ⁊ patiētia expecta celestem
visitationē: q; potēs est deus
ampliorē tibi redonare grām
⁊ p̃solationē. Istud nō ē no-

uum nec alienū viā tui expe-
tis: q; in magnis scis ⁊ in an-
tiquis p̃p̃teris fuit talis sepe
alternatiōis mod⁹. Quā qdā
presente iā grā dicebat: Ego
dixi in abūdātia mea nō mo-
uebor in eternū. Absente autē
grā quid in se fuerit exptus
adiūgit dicēs: Auertisti fa-
ciē tuā a me ⁊ fact⁹ sum con-
turbat⁹. In hēc tñ nequaquā
desperat s; instāt⁹ dñm ro-
gat ⁊ dicit: Ad te dñe clama-
bo ⁊ ad deū meū deprecabor.
Deniq; oōnis sue fructū re-
portat ⁊ se exauditū testatur
dicēs: Audiuit dñs ⁊ miser-
tus est mei: dñs fact⁹ ē adiu-
tor me⁹. S; in quoz. Cōuer-
tisti inquit plāctū meū i gau-
diū mibi ⁊ circūdedisti me le-
ticia. Et si sic actū est cū ma-
gnis scis nō ē desperādus no-
bis infirmis ⁊ paupibus si in-
terdū in frigiditate ⁊ interdū
in feruore sum⁹: qm̃ sp̃s ve-
nit ⁊ recedit fm̃ sue volūtātē
bñplacitū. Unde br̃s Job
ait: Visitas eum diluculo ⁊
subito p̃bas illū. Sup qd igit
sperare possū aut in quo cōfi-
dere debeo nisi in sola magna
misericordia tui ⁊ in sola spe
gratie celestis? Siue enī ad-
sint hoīes boni siue tuioti fra-

tres ⁊ amici fideles siue libri
sancti ul' tractat' pulchri siue
dulcis cat' ⁊ bymini: oīa hec
modicū iuuāt ⁊ modicū sa-
piūt: qñ desert' sū a grā: ⁊ in
ppria paup'tate relicti. Tūc
nō ē meli' remediū q̃ patien-
tia ⁊ abnegatio mei in volū-
tate rei. Nūq̃ inueni aliquē
religiosū q̃ nō habuerit inter-
dum gratie subtractionem:
aut nō senserit feruoris dimi-
nutionē. Nullus sanct' fuit
vnq̃ tā alte rapt' ⁊ illuiatus
qui pri' uel postea nō fuit tē-
tatus. Nō enī dign' est alta
rei p'tēplatiō: qui p' deo non
est exercitat' aliqua tribula-
tiō. Solet enī sequētis p'sola-
tionis: tentatio p'cedēs esse si-
gnū. Nā tētatiōib' pbat' ce-
lestis p'mittit' p'solatio. Qui
vicerit inquit dabo ei edere
de ligno vite. Dat' etiā p'sola-
tio diuina ut hō fortior sit ad
sustinēdū aduersa. Sequitur
etiā tētatio ne se eleuet de bo-
no. Nō dormit diabol': nec
caro adhuc mortua est: iō nō
cesses p'pare te ad certamē: qz
a dextris ⁊ a sinistris sunt ho-
stes qui nunq̃ quiescūt.

De gratitudine p' gra-
tia rei. Cap. x.

Quid q̃ris q̃etē cū nat'
sis ad laborem? Donec te
ad patiētia magi q̃ ad p'sola-
tionē: ⁊ ad crucē portādā ma-
gis q̃ ad leticia. Quis enī se-
culariū nō libenē p'solationē
⁊ leticiam spūalē acciperet: si
sp' obtinere posset. Excedunt
enī spūales consolatiōes oēs
mūdi delicias ⁊ carnis volu-
ptates. Nā cēs delitiē mūda-
ne aut turpes sunt aut vane.
Spūales hō delitiē sole iocū-
de ⁊ honeste ex p'entib' pge-
nite ⁊ a deo puris infuse men-
tib'. Sz istis diuinis p'sola-
tiōib' nemo sp' p' suo affectu
frui valet: qz tēpus tētatiōis
nō diu cessat. Multū p't ra-
riat' supne visitatiōi falsa li-
bertas animi ⁊ magna p'fidē-
tia sui. Deus bene facit p'sola-
tiōis gratiā dādo: s' hō male
agit nō totū deo cū gratiaꝝ
actiōe retribuēdo. Et iō non
possūt in nobis dona grē flue-
re: qz i'grati sum' auctori: nec
totū refidim' fōtali origini.
Semp enim debet grā: digne
grās referēti: auferet' ab ela-
to qd dari solet bñli. Nolo
consolationē que mibi aufert
cōpunctionē: nec affecto p'tē-
plationē que ducit in elatio-
nem. Nō enī cō altū sanctus

nec cōsideriū puz: nec cō dul
ce bonū: nec cō ebarū gratum
teo. **L**itē accepto grāz vñ
būilior 7 timoratioz iueniar:
atq; ad relinquēdū me para
tioz fiat. Doct' dono grē 7 eru
dit' subtractiōis vertere non
sibi audebit quicq; boni attri
buere: s; poti' se pauperē 7 nu
dū p̄fitebit. Da teo qcqd̄ dei
est: 7 tibi ascribe qd̄ tuū ē: hoc
est teo grās p̄ grā tribue: tibi
aut̄ soli culpā: 7 dignā penā p̄
culpa reberi sentias. Pone te
sp̄ ad infimū 7 dabis tibi sū
mū: nā sūmū nō statim infi
mo. Sūmi sci apud teū: mi
nimi sūt apud se: 7 quāto glo
riosiores tāto i se humiliores
pleni veritate 7 gl'ia celesti:
nō vane gl'ie cupidi. In teo
fundati 7 p̄firmati nullo mō
pnt̄ esse elati: 7 q̄ teo totum
ascribūt quicqd̄ boni accepe
runt: gloriā ab inuicē nō que
rūt: s; gloriā q̄ a solo teo ē vo
lūt: 7 teū in se 7 in oib' scis
laudari sup̄ oia cupiūt: 7 sp̄ i
idipsū tēdūt. Esto igit' grat'
in minimo: 7 eris dign' ma
iora accipe. Sit tibi minimū
etiā p̄ maxio: 7 magis p̄tem
ptibile p̄ speciali dono. Si di
gnitas datoris inspicit: nul
lū datū parū aut mun' vile

videbit. **N**ō enī puū est qd̄ a
sūmo teo donatur etiā si pe
nas 7 vertera donauerit gra
tū esse debet: q; sp̄ pro salute
nostra facit quicqd̄ nobis ad
uenire pmittit. **Q**ui grāz dei
retinere desiderat. sit gratus
p̄ grā dei data: patiēs p̄ sub
lata: oret ut redeat: caut' sit
7 humilis ne amittat.

De paucitate amatorum
crucis iesu. **Cap. xj.**

Habet ihs nunc multos
amatores regni sui cele
stis: s; paucos baiulatores sue
crucis. Habet multos reside
ratores p̄solatiōis: s; paucos
tribulatiōis. Plures inuenit
socios mēse: sed paucos absti
nētie. **D**ēs volūt cū xp̄o gau
dere: s; pauci volūt p̄ ipso ali
quid sustinere. Multi sequū
tur ihm vsq; ad fractionē pa
nis: s; pauci ad bibēdū calicē
passiōis. Multi miracula ei'
venerāt: s; pauci ignominia 7
crucis sequūt. Multi iesum
diligūt: q̄ diu aduersa nō cō
tingūt. Multi illū laudāt 7
bñdicūt: q̄ diu p̄solatiōes ali
quas ab ipso recipiūt. Si aut̄
se ihs abscederet 7 modicuz
eos relinq̄ret: aut in q̄rimo
niā aut in relectionē nimiaz
cadūt. **Q**ui aut̄ ihm p̄p̄t ihm

7 nō pp̄ suā aliquā p̄solatio
nē pp̄riā diligūt: ipsū in tribu
latiōe 7 in angustia cordis sic
in sūma p̄solatiōe b̄ndicunt.
Et si nūq̄ eis p̄solatiōe da
re vellet: ipsū tñ sp̄ laudarent
7 sp̄ grās agē vellēt. Quā
tum p̄t amor ih̄u pur⁹ nullo
pp̄rio comodo uel amore per
mixtus. Mōne cōs mercena
rii sūt dicēdi: q̄ p̄solatiōes sp̄
querūt? Mōne amatores sui
magis q̄ xp̄i p̄bant: qui sua
comoda uel lucra sp̄ meditāt
Ubi iuuentis talis q̄ velit deo
seruire gratis? Raro iuenit
tā sp̄ialis aliquis: q̄ oib⁹ sit
nudat⁹. Mā verū sp̄u paup̄
rē 7 ab oī creatura nudū q̄s i
ueniet? Procul 7 de vltimis
finib⁹ precii ei⁹. Si dederit
hō omnē substātiā suā: adhuc
nihil est: 7 si fecerit penitētiā
magnā adhuc exigū est: 7 si
app̄tēderit omnē sciētiā adh̄
lōge est: 7 si habuerit p̄tutez
magnā 7 deuotiōe nimis ar
dentē: adhuc multū sibi dēest
vnū scz qd̄ sibi sūme necessa
riū est. Quid illud? Ut oib⁹
relictis se relinquat 7 a se to
talit̄ exeat: nihilq̄ de p̄iuato
amore retineat. Cū oia fece
rit que faciēda nouerit: nihil
se fecisse sentiat. Mō grande

pōderet q̄ grandis estimari
posset: s̄ in veritate seruū in
utile se p̄nunciet: sic veritas
ait: Cū feceritis oia q̄ prece
pta vobis sunt: adhuc dicite
qz serui inutiles sum⁹. Tunc
p̄o paup̄ 7 nud⁹ sp̄u esse pote
rit 7 cū pp̄ba dicere: Quia
vnice⁹ 7 paup̄ sū ego. Nemo
isto ditior: nemo tñ liberior:
nemo potētior illo q̄ scit se et
oia relinquere 7 ad infiniū se
ponere.

De regia via
scē crucis. Cap. xij.

O Virus hic multis videt
sermo: Abnega temet
ipsum: tolle crucē tuā 7 seq̄
re ih̄m. S3 multo duri⁹ erit
audire illud extremū verbum
Discedite a me maledicti in
ignē eternū. Qui enī mō li
bent̄ audiūt 7 sequūt verbū
crucis: tūc nō timebūt ab au
diticō mala eterne dānatiōis
Hoc signū crucis erit in celo
cū dñs ad indicādū venerit.
Tūc cōs serui crucis q̄ se cru
cifixo p̄formauerūt in vita.
ad xp̄z accedēt iudicē cū ma
gna fiducia. Quid igit times
tollere crucē p̄ quā itur ad re
gnū? In cruce salus: in cruce
vita: in cruce p̄tectio ab ho
stib⁹: in cruce infusio superne
suauitatis: in cruce robur mē

11
tis: in cruce gaudiū spūs: in
cruce virt^{us} sumas: in cruce pfe
ctio scitatis. **N**ō est sal^{us} aie
nec spēs eterne vite nisi i cru
ce. **T**olle g^o crucē 7 seqre i b^m
7 ibis in vitā eternā. **P**recel
sit ille baiulās sibi crucem: 7
mortu^{us} est p te in cruce ut tu
etiā portes crucē 7 mori affe
ctes in cruce: q^{ui} si cōmortuus
fueris etiā cū illo parit^{er} viues
7 si soci^{us} fueris pene: soci^{us} eris
7 glozie. **E**cce in cruce totum
pstat 7 in moriēdo totū iacet
7 nō est alia viā ad vitā 7 ad
verā internā pacē nisi viā scē
crucis 7 quotidiane mortifi
catis. **A**mbula vbi vis: q^{ui}
re qd cūq^{ue} volueris: 7 nō inue
nies altiorē viā sup^{er}: nec secu
riorē viā infra nisi viā sancte
crucis. **D**ispone 7 ordina oīa
fm tuū velle 7 videre: 7 nō in
uenies nisi sp^{iritu} aliqd pati deb
re: aut spōte aut inuite: 7 ita
crucē sp^{iritu} inuenies. **A**ut enī in
corpe dolorē senties: aut i aīa
spūs tribulationē sustinebis.
Interdū a deo relinq^{ui}ris: in
terdū a prio exercitaberis: 7
qd āpli^{us} ē sepe tibi metipsi gra
tis eris: nec tñ aliq^{uid} remedio
uel solatio literari seu alleuia
ri poteris: s^{ed} donec de^{us} voluerit
oportet q^{ui} sustineas. **A**ult. n.

de^{us} ut tribulationē sine p^{ro}sola
tione discas pati: 7 ut illi tota
lic te subijcias 7 būilior ex tri
bulationē fias. **N**emo ita cordi
aliē sentit passionē xpī sic is
cui p^{ro}tigerit filia pati. **C**ruc
igif sp^{iritu} para ē 7 vbiq^{ue} te expe
ctat. **N**ō potes effugē vbiq^{ue}
cucurreris: q^{ui} vbiq^{ue} veneris te
ipsū tecū portas: 7 sp^{iritu} teipsū i
uēies. **C**ōuerte te sup^{er} p^{ro}uerte
te infra: p^{ro}uerte te e^{xt} 7 itra: 7 i
bis oib^{us} iuenies crucē: 7 nec ē
te vbiq^{ue} tenere patiētiam
si internā vis habere pacē 7 p^{er}
petuā p^{ro}mereri coronā. **S**i li
berē crucē portas portabit te
7 reducet te ad desideratū fi
nem: vbi scz finis patiēdi erit
q^{ui}is h^{oc} nō erit. **S**i inuite por
tas onus tibi facis 7 teipsuz
mag^{is} grauas: 7 tñ oportet ut
sustineas. **S**i abijcis vnā cru
cem: aliā p^{ro}cudubio iuenies:
7 forsitan grauiorē. **C**redis
tu euadere qd null^{us} mortaliū
potuit p^{ro}terire. **Q**uis scō^{rum} in
mūdo sine cruce 7 tribulatio
ne fuit. **N**ec enī dñs n^{ost}r^{us} i b^m
xp^{ist} vna hora sine dolore passi
onis fuit q^{ui} diu vixit. **P**orte
bat aut xp^{ist}m pati 7 resurgere
a mortuis: 7 ita intrare i glo
riā suā. **E**t quō tu aliā viā q^{ui}
ris q^{ui} bāc regiā viā q^{ui} est viā

scē crucis: Tota vita christi
crux fuit ⁊ martyriū: ⁊ tu ti-
bi q̄ris requiē ⁊ gaudiū. Er-
ras erras si aliud q̄ris q̄ pa-
ti tribulatiōis: qz tota ista vi-
ta mortalis plena miserijs et
circūsignata crucib⁹. Et quā-
to alti⁹ quis in spū p̄fecerit:
tāto grauiorēs cruce sepe in-
ueniet: qz exilij sui pena magi
ex amore crescit. S; tñ iste sic
multipliciter afflic⁹ nō ē sine
leuamie p̄solatiōis: qz fructū
magnum sibi sentit accrescē ex
sufferētia sue crucis. Nā dū
sp̄te illi se subiicit: cō onus tri-
bulatiōis i fiduciā diuine p̄so-
latiōis p̄uertit. Et quāto ca-
ro magis p̄ tribulationē atte-
ritur: tāto ampli⁹ spūs p̄ in-
nā p̄solationē roborat. Et nō
nūq̄ intātū cōfortat ex affe-
ctu tribulatiōis ⁊ aduersitat⁹
ob amorē p̄fōmitat⁹ cruc⁹ xp̄i
ut n̄ sine dolore ⁊ t̄bulatiōe eē
vellet: qm̄ tāto se acceptiores
deo credit: quāto plura ⁊ gra-
uiora p̄ eo p̄ferre poterit. Nō
est illud virt⁹ hois: s; grā xp̄i
q̄ tāta pōt ⁊ agit in carne fra-
gili ut qd̄ naturalit̄ sp̄ abhor-
ret ⁊ fugit: hoc seruoze spūs
aggrediat⁹ ⁊ diligit. Nō est
fm̄ hoiez crucē portare: crucē
amare: corp⁹ castigare: ⁊ ser-

uituti subijcere: honores fuge-
re: p̄meliam libet sustinē: se-
ipsū despicē: ⁊ despicī optare:
aduersa queq̄ cū dānis p̄pe-
ti: ⁊ nihil p̄speritat⁹ in hoc mū-
do desiderare. Si ad reipsum
respicias nihil huiusmodi ex te
poteris: s; si in dño p̄fidis: da-
bit t̄ fortitudo d̄ celoz ⁊ subijci-
etur ditid̄i tue mūd⁹ ⁊ caro.
S; nec inimicū diabolū ti-
mebis si fueris fide armatus
⁊ ibi cruce signat⁹. Pone g̃
te sic fidelis ⁊ bon⁹ seru⁹ xp̄i
ad portādā virilit̄ crucē dñi
tui pro te ex amore crucifigi.
Prepara te ad tolerādā mul-
ta aduersa ⁊ varia incomoda
in hac misera vita: qz sic tecū
erit vbicūq̄ fueris: ⁊ sic reue-
ra eū inuenies vbicūq̄ latue-
ris. Sportz te ita eē ⁊ nō est
remediū euadēdi a tribulatio-
ne maloz ⁊ doloreq̄ ut te pa-
tularis. Calicē dñi affectat̄er
bibe si amicus eius esse ⁊ par-
tem cū eo habere desideras.
Consolatiōis deo cōmitte: fa-
ciat ipse cū talib⁹ sic sibi magi
placuerit. Tu p̄o pone te ad
sustinēdū tribulatiōis: ⁊ repu-
ta eas maximas p̄solatiōis:
quā non sunt cōdigne passio-
nes huius temporis ad futu-
ram gloriā: que reuelabitur

in nobis pmerendā: etiā si so-
lus cōs posses sustinere. **Q**uā
ad hoc veneris q̄ tribulatio
tibi dulcis est ⁊ sapit p xpo:
tūc bene tecū esse estima: q̄ in
uenisti padisū in terra. Q̄dū
pati tibi graue est ⁊ fugere q̄
ris tādū male balebis: ⁊ seq̄
tur te vbiq̄ fuga tribulatiōis
Si ponis te ad qd̄ esse velles:
videlz ad patiēdū ⁊ moriēdū
fiet cito meli⁹ ⁊ pacē inuenies
Etia⁹ ⁊ si rapt⁹ fueris in ter-
tiū celū cū paulo: nō es apte
rea securat⁹ te nullo p̄trario
sustinēdo. Ego inq̄t ihs oitē
dam illi quāta oporteat eū p
noie meo pati. Pati ḡ tibi re-
manet: si ihs diligere ⁊ ppe-
tue illi seruire placet. **A**tinā
dign⁹ esses p noie iesu aliqd̄
pati: q̄ magna gl̄ia remane-
ret tibi: quāta exultatio oib⁹
scis rei: quāta edificatio eēt
p̄imi. **N**ā patiētia cōs reco-
mēdant: q̄uis p̄nci tū pati
velint. **M**erito reteres libē
modicū pati p xpo: cū multi
grauioza patiūt̄ pro mundo.
Scias p certo q̄ moriētē te
oportet ducē vitā: ⁊ quanto
plus quisq̄ sibi mori⁹ tanto
eo magis viuere incipit. **N**e-
mo aptus est ad cōprehēden-
dū celestia: nisi se submiserit

ad portandū p xpo aduersa.
Nihil deo accepti⁹: nihil tibi
salubri⁹ in mūdo isto q̄ liben-
ter pati p xpo. **E**t si eligēdum
tibi esset: magis optare vele-
res p xpo aduersa pati: q̄ ml̄
tis p̄solatiōib⁹ recreari quia
xpo similioz esses ⁊ oib⁹ scis
eius magis p̄formioz. **M**ō. n.
stat meritū nostrū: ⁊ p̄fect⁹
status nr̄i in multis suauita-
tib⁹ ⁊ p̄solatiōib⁹: s̄ poti⁹ in
magnis grauitatib⁹ ⁊ tribu-
latiōib⁹ p̄ferēdis. **S**iquidem
aliqd̄ meli⁹ ⁊ vtili⁹ saluti ho-
minū q̄ pati fuisset: xps vtiq̄
p̄bo ⁊ exēplo ostēdidisset. **N**āz
⁊ sequētes se discipulos cōs q̄
eū seq̄ cupiētes manifeste ad
crucē portādā hortat⁹ ⁊ dicit:
Si quis vult venire post me:
abneget semetipsum ⁊ tollat
crucē suā ⁊ sequat me. **O**ib⁹
ḡ plectis ⁊ scrutat⁹ sit ista fi-
nalis p̄clusio. **Q**uā p multas
tribulatiōes oportz nos intra-
re in regnum rei.

Explieit liber secūd⁹.

Sequit̄ liber tertius.

De interna xpi locutio
ad animā fidelē. Cap. i.

Adiā quid loqua-
tur in me dñs r?
Beata aia q̄ dñs
in se loquentē au-
dit 7 r ore ei? verbū sola-
tōis accipit. Bt̄e aures que
venas diuini susurrj suscipi-
unt: 7 r mūdi bui? susurra-
tōib? nihil aduertūt. Beate
plane aures q̄ non vocē foris
sonantē: s̄ interi? auscultant
veritatē loquentē 7 docentem
Bti oculi q̄ exteriorib? clau-
si: interiorib? autē sūt intēti
Bti q̄ interna penetrāt: 7 ad
capiēda archana celestia ma-
gis ac magis per quotidiana
exercitia se studēt preparare.
Bti qui deo vacare gestiunt
7 ab oī impedimēto seculi se
excitant. Aniaduerte hec o-
aia mea 7 claude sensualitatē
tue ostia ut possis in te audi-
re quid loquat̄ dñs r? in te
Hec dicit dilect? tu?. Sal?
tua ego sum: pax tua 7 vita
tua. Serua te apud me 7 pa-
cē inuenies. Dimitte oia trāsi-
toria 7 quere eterna. Quid
sūt oia tpalia nisi seductoria
Et quid iuuāt cēs creature:
si fueris a creatore deserta?
Oib? s̄ abdica? creatori tuo

te r̄dde placidā ac fidelē ut v̄-
rā valeas apphēdē b̄titudinē

Que veritas int? loquit̄ sine
strepitu p̄boz. Cap. ij.

Quere dñe: qz audit
seruus tu?. Seru? tuus
ego sū: da mihi intellectū ut
sciā testimonia tua. Inclina
cor meū in p̄ba oris tui: fluat
ut ros eloquiū tuū. Dicebāt
olim filij israhel ad moysen:
loquere nobis tu 7 audiem?
nō loquat̄ nobis dñs ne for-
te moriamur. It̄ sic dñe nō
sic oro: s̄ magis cū samuele p̄-
pheta humilic ac r̄siderāter
obsecro: Loquere dñe qz au-
dit seruus tu?: nō loquat̄ m̄
moyses aut aliq̄s ex p̄phetis:
s̄ poti? tu loqr̄e dñe r? inspi-
rator 7 illuminator oīus pro-
phetaz: qz tu sol? sine eis po-
tes me p̄fecte imbuē: illi autē
sine te nihil p̄ficiēt. Possunt
qdē p̄ba sonare s̄ spiritū non
p̄ferūt. Pulcherrime dicunt
s̄ te tacēte cor nō accēdunt.
Litteras tradūt: s̄ tu sensuz
aperis. Mystēria p̄ferūt: sed
tu referas intellectū signato-
rum. Mandata edicūt: s̄ tu
iuuas ad p̄ficiēdū. Viā ostē-
dūt: s̄ tu p̄fortas ad ambulā-
dū. Illi foris t̄m agunt: s̄ tu
corda instruis 7 illuminas.

Illi exteri⁹ rigāt: s̄ tu fecūdi
tatē donas. Illi clamāt p̄bis
s̄ tu auditui intelligētia tri-
buis. Mō ḡ loquar mibi moy-
ses: s̄ tu dñe x̄e me⁹ eterna
veritas: ne forte moriar 7 si-
ne fructu efficiar. Si fuero
tū foris admonit⁹ 7 int⁹ non
accēsus ne sit mibi ad iudici-
um p̄bū auditū 7 nō factum
cognitū nec amatū creditū 7
nō seruātū. Loq̄re igit dñe
qz audit seru⁹ tu⁹. Verba. n.
vite eterne bates: loq̄re mibi
ad qualēcūqz aie mee p̄sola-
tionē: 7 ad toti⁹ vite mee emē-
dationē: tibi aut ad gloriā et
p̄petuum bonorem.

Qu verba dei cū būlitate
sunt audienda: 7 q̄ multi
ea non ponderāt. Cap. iij.

Adi fili mi verba mea:
p̄ba suauissima: cū p̄bi
losofhor 7 sapiētū bui⁹ mun-
di sciētiam excedētia. Verba
mea spūs 7 vita sūt: nec bu-
mano sensu p̄sanda. Mō sūt
ad vanā cōplacētia trahēda:
s̄ in filētio audienda: 7 cū oī
būlitate atqz effectū magno
suscipiēda: 7 dixi: Beat⁹ est
quē tu erudieris dñe 7 re-
ge tua docueris eū ut mitigas
ei a diebus malis 7 nō reso-
les in terra. Ego inquit dñs

docui p̄phetas ab initio 7 vsqz
nūc nō cesso oib⁹ loqui: s̄ mul-
ti ad vocē meā surdi sūt 7 du-
ri. Plures mūdū libēt⁹ audi-
unt q̄ deū: facili⁹ sequūt car-
nis sue appetitū q̄ dei bñpla-
citū. Promittit mūd⁹ tēpo-
ralia 7 parua: 7 seruit ei aui-
ditate magna. Ego p̄mitto
sūma 7 eterna: 7 torpescunt
mortalitū corda. Quis tāta
cura mibi in oib⁹ seruit 7 obe-
dit sic mūdo 7 dñis ei⁹ serui-
tur? Erutesce sydon ait mare
Et si cām queris audi quare
Pro modica p̄bēda lōga via
curris: 7 p̄ eterna vita vix a
multis pes semel a terra lena-
tur. Vile precii q̄ris: p̄ vno
nūmismate interdū turpiter
litigas: 7 p̄ vanare 7 pua p̄
missione die noctuqz fatigari
nō timef. S3. p̄bdolor p̄ to-
na in cōmutabili: p̄ p̄mio ine-
stimabili: p̄o sūmo bonore 7
glia interminabili uel ad mo-
dicū fatigari pigritas. Erute-
sce ḡ serue piger 7 q̄rulose q̄
illi paratiores inueniunt ad
perditionem. q̄ tu ad vitam.
Gaudēt illi ampli⁹ ad vani-
tatē q̄ tu ad veritatē. Equi-
dē a spe sua nōnunqz frustrāf
s̄ p̄missio mea neminē fallit:
nec cōfidentē mibi dimittit

inanē. Quod pmisi dabo: qđ
dixi impleto: si tamē vsq; i fi-
nem fidelis in dilectiōe mea
quis pmāserit. Ego remune-
rator sū oīuz bonoz 7 fortis
pbator oīuz deuotoz. Scri-
be verba mea in corde tuo 7 p-
tracta diligenti: erūt enī in tē-
pore tētatiōis valde necessa-
ria. Quod nō intelligis cum
legis: cognosces in die visi-
tatōis. Dupliciē soleo electos
meos visitare: tētatiōe scz et
psolatiōe: 7 duas lectiōes eis
q̄tidie lego: vnā increpando
eoz vitia: alterā exhortando
ad virtutū incremēta. Qui
babet verba mea 7 spernit ea:
babet qui iudicet eū in nouis-
simo die.

Oratio ad implozandū de-
uotōis grām. Cap. iij.

Domine de⁹ me⁹ oīa bo-
na mea tu es. Et q̄s ego
sū ut audeā ad te loqui: Ego
sū pauperrim⁹ seruul⁹ tuus:
7 abiect⁹ vermicul⁹ mltro pau-
perior 7 ptēptibilior q̄ scio 7
dicere audeo. Memēto tñ do-
mine qz nihil sum: nihil bateo:
nihilq; valeo. Tu solus bon⁹
iustus 7 sanctus: tu oīa potes
oīa prestas: oīa imples: solū
peccatorē inanē relinquens.

Reminiscere miserationū tu-
arū dñe: 7 imple cor meū gra-
tia tua qui nō vis vacua esse
opa tua. Quō possū me tole-
rare in hac misera vita: nisi
me pfortauerit misericordia
7 grā tua: Noli querere fa-
ciem tuā a me: noli visitatio-
nem tuā plingere: noli psor-
lationē tuā abstrahere ne fiat
aīa mea sic terra sine aq̄ tibi.
Dñe doce me facere volūtātē
tuā: doce me corā te digne et
humiliter conuersari: qz sapi-
entia mea tu es: qui in verita-
te me cognoscis 7 cognouisti
anteq̄ fieret mūdus: 7 āteq̄
natus essem in mundo.

Quā in veritate 7 humili-
tate coram deo conuer-
sandū est. Cap. v.

Fili ambula corā me in
veritate: 7 simplicitate
cordis tui quere me sp. Qui
ambulat corā me in veritate
tutabit ab incurſibus malis
7 veritas liberabit eū a sedu-
ctorib⁹ 7 a retractiōibus ini-
quoz. Si veritas te liberaue-
rit: vere liber eris 7 nō cura-
bis de vanis hōīuz verbis. Do-
mine verū ē sic dicis: ita q̄so
mecū fiat. Veritas tua me do-
ceat: ipsa me custodiat 7 vsq;

ad salutarē finē me pducat. Ipsa me liberet ab oī affectiōe mala ⁊ inordiata dilectione ⁊ ābulabo tecū in magna cor-
dis libertate. Ego te docebo aut veritas q̄ recta sūt ⁊ pla-
cita corā me. Cogita peccata tua cū displicētia magna et
merore: ⁊ nūq̄ reputes te ali-
quid esse ppter opa bona. Re-
uera pctōr es ⁊ multis passio-
nib⁹ obnox⁹ ⁊ implicat⁹. Ex-
te sp̄ ad nihil tēdis ⁊ cito la-
beris: cito vinceris: cito tur-
baris: cito dissolueris. Non
habebis quicq̄ vñ possis glo-
riari: s̄ multa vñ te debet vi-
lificare: qz multo ifirmior es
q̄ vales cōprehēdere. Nihil
ḡ magnū tibi videat⁹ ex oib⁹
q̄ agis: nihil grāde: nihil p̄cio-
sum ⁊ admirabile: nihil repu-
tatiōe appareat dignū: nihil
altū: nihil vere laudabile ⁊ re-
siderabile nisi qd̄ eternū est.
placeat tibi sup oīa eterna ve-
ritas: displiceat tibi sup oīa
vilitas maxima tua. Nihil sic
timeas: nihil sic vitupes ⁊ fu-
gias sicut vitia ⁊ pctā tua: q̄
magis displicere debēt q̄ q̄li-
bet rex dōna. Quidā nō sin-
cere corā me ābulāt: s̄ quadā
curiositate ⁊ arrogātia du-
cti volūt secreta mea scire et

alta rei intelligere: se ⁊ suā sa-
lutē negligētes. Hi sepe i ma-
gnas tētatiōes ⁊ pctā ppter
suā supbiā ⁊ curiositatē me
eis aduersante labūf. Time
iudicia rei: expauesce irā oīpo-
tētis: noli aut discutere opa
altissimi: s̄ tuas iniq̄tates per-
scrutare: in quātis reliquisti
⁊ q̄ multa bona neglexisti.
Quidā solū portāt suā deu-
otionē in libris: ⁊ quidā i ima-
ginib⁹: qdā aut in signis exte-
riorib⁹ ⁊ figuris: quidā habēt
me in ore: s̄ modicū in corde.
Sūt ⁊ alij q̄ intellectu illumi-
nati ⁊ affectu purgati ad eē-
na sp̄ anbelāt: de terrenis gra-
uiter audiūt: necessitatib⁹ na-
ture dolēter inserviūt: ⁊ hi sē-
tiūt quid veritatis sp̄s loq̄-
tur in eis q̄ docet eos terrena
despicē ⁊ amare celestia: mū-
dū negligere: ⁊ celū tota die
ac nocte desiderare.

De mirabili affectu di-
uini amoris. Cap. vi.

Benedico te pater cele-
stis: p̄r dñi mei ihu xp̄i:
qz mei paupis dignat⁹ es re-
cordari. O pater misericor-
diaz ⁊ de⁹ toti⁹ cōsolatiōis:
grās ago tibi q̄ me indignuz
oī p̄solatiōe q̄nq̄ tua recreas
p̄solatiōe. Benedico te semp

et glorifico cum unigenito filio
tuo et spiritu sancto pacifico in secu-
la seculorum. Eya domine deus ama-
tor sancte meus cum tu veneris in
cor meum exultabunt omnia interio-
ra mea. Tu es gloria mea
et exultatio cordis mei: tu spes
mea et refugium meum in die tri-
bulationis mee. Sed quia adhuc
debilis sum in amore et impfe-
ctus in potentia: ideo necesse ha-
beo a te confortari et consolari: pro-
pterea visita me sepius et instrue
disciplinis sanctis. Libera me a
passionibus malis: et sana cor
meum ab omnibus affectibus inor-
dinatis et vitiosis: ut intus sana-
tus et bene purgatus aptus effi-
ciar ad amandum: fortis ad pa-
tiendum: stabilis ad perseverandum
Magna res est amor: magnum
omnino bonum: quod solum leve facit esse
onerosum: et fert equaliter esse ine-
quale. Nam non sine onere por-
tat: et esse amorem dulce ac sapi-
dum efficit. Amor ibi nobilis
ad magna opanda impellit: et
ad desideranda spiritus perfectiora
excitat. Amor vult esse sur-
sum: nec ullis infimis rebus re-
tineri. Amor vult esse liber et
ab omni mundana affectio alienus:
ne internus eius impediat
aspectus: ne per aliquod commodum
temporale implicatio sustineat:

aut per incommodum succumbat.
Nihil dulcius est amore: nihil
fortius: nihil altius: nihil latius
nihil iocundius: nihil plentius: ni-
hil melius in celo et in terra: quia
amor a deo natus est: nec potest
nisi in deo super omnia creata re-
quiescere. Amas volat: cur-
rit: letat: liber est et non tenetur
dat omnia pro omnibus: et habet omnia in
omnibus: quia in uno summo super omnia
quiescit: ex quo esse bonum fluit
et procedit. Non respicit ad do-
na: sed ad donandum se convertit super
omnia bona. Amor modum spiritus ne-
scit: sed super omnem modum ferue-
scit. Amor onus non sentit:
labores non reputat: plus affe-
ctat quam valet: de impossibilitate
non causatur: quia cuncta sibi pos-
se et licet arbitrat. Valet igitur
ad omnia et multa implet et effe-
ctui mancipat ubi non amans
deficit et iacet. Amor vigilat
et dormiens non dormitat. Fatigatus
non lassatur: artatur non ar-
tas: terretur non perturbatur: sed sic
vivat flamma et ardens facula
sursum erumpit: secureque pertransit
Si quis amat: novit quid bec
vox clamet. Magnus clamor
in auribus dei est: ipse ardens af-
fectus anime qui dicit: Deus meus
amor meus: tu totus meus et ego
tuus. Dilata me in amore: ut

dilectā interiora cordis ore te
gustare: q̄ suaue sit amare et
in amore liquefieri ⁊ natare.
Tenear amore vadēs sup̄ me
pre nimio feruore ⁊ stupore.
Cantē amoris cāticū: sequar
te dilectū meū in altū: testi-
ficiat in laude tua aīa mea iu-
bilās ex amore. Amem te pl̄
q̄ me: nec me nisi pp̄ te: ⁊ cōs
in te qui vere amant te: sicut
iubet lex amoris lucēs ex te.
Est amor velox: sincer⁹: pius
iocūdnus: ⁊ amenus: fortis: pa-
tiens fidelis: prudēs longani-
mis: virilis: ⁊ seipsū nūq̄ q̄-
rens. Ubi enī seipsū aliquis
q̄rit: ibi ab amore cadit. Est
amor circūspect⁹: humilis et
rectus: non mollis: nō levis:
nec vanis intendēs rebus: so-
brius: castus: stabilis quietus
⁊ in cūctis sensibus custodi-
tus. Est amor subiect⁹ ⁊ obe-
diēs prelati: sibi vilis ⁊ re-
spect⁹: deo deuotus ⁊ gratifi-
cus confidēs ⁊ semp̄ sperans
in eo: etiā cū sibi nō sapit re⁹
quā sine dolore nō uiuitur in
amore. Qui nō est paratus
oīa pati ⁊ ad voluntatē stare
dilecti: non est dignus ama-
tor appellari. Oportet aman-
tem oīa dura ⁊ amara pp̄ter

dilectū libet amplecti: nec ob-
p̄ria accidētia ab eo reflecti.

De p̄batione veri ama-
toris. Cap. vii.

Egli nō es adhuc fortis
⁊ prudēs amator. Qua-
re dñe? Quia pp̄ter modicā
p̄trarietatē testificis a ceptis:
⁊ nimis auide cōsolationem
queris. Fortis amator stat
in tētatiōib⁹: nec callidis cre-
dit p̄sationib⁹ inimici. Sic
in p̄speris ei placeo: ita nec in
aduersis displiceo. Prudens
amator nō tam donū amantē
p̄siderat q̄ dantis amorem.
Affectū potius attēdit q̄ cē-
sum: ⁊ in fra dilectū oīa da-
ta ponit. Nobilis amator nō
quiescit in dono: s̄ in me sup̄
cē donū. Nō est ideo totū per-
ditū: si qñq̄ min⁹ bene de me
uel de scis meis sentis q̄ vel-
les. Affectus ille bonus duld
quē interdū pcipis: affectus
gratie p̄sentis est ⁊ quidam
p̄gustus patrie celestis: sup̄ q̄
nō nūmū innitēdū: q̄ vadit
⁊ venit. Certare aut̄ aduer-
sus incidentes malos animi
motus: suggestionemq̄ sper-
nere diaboli: insigne est vir-
tutis ⁊ magni meriti. Non
ergo te conturbent aliene fan-

tasse de quacunque materia in
 geste. Forte serua propo-
 tum et intentionem rectam
 ad deum. Nec est illusio quod ali-
 quando in excessum subito ra-
 peris et statim ad ineptias so-
 litas cordis reuerteris. Il-
 las enim inuite magis pateris
 quam agis: et quam diu displicet et
 reniteris: meritum est et non pe-
 ditio. Scito quod antiquum inimi-
 cus oio nititur impedire deside-
 rium tuum in bono et ab omni de-
 uoto exercitio enacuare: a sa-
 ctorum scilicet cultu a pia passionia
 mee memoria: a peccatorum vti-
 li recordatione: a proprii cordis
 custodia: et a firmo proposito
 perficiendi in virtute. Multas
 malas cogitationes ingerit ut
 tedium tibi faciat et horrorem:
 ut ab oratione reuocet et sacra-
 lectione. Displicet sibi humi-
 lis confessio et si posset a comu-
 nione cessare faceret. Ad cre-
 das ei neque cures illum: licet se-
 pius tibi receptiois tetende-
 rit laqueos. Sibi imputa cum
 mala ingerit et immunda: di-
 cito illi: Eade immunde spiritus
 erutesce miser: valde immun-
 dus es tu qui talia inferis au-
 ribus incis. Discede a me se-
 ductor pessime: non habebis in

me partem ullam: sed iesus me-
 cum erit tanquam bellator fortis:
 et tu stabis confusus. Malo
 potius mori et omnem penam subi-
 re quam tibi consentire. Tace et
 obmutesce: non audiam te am-
 plius: licet mihi plures moliri
 molestias. Dominus illuminatio
 mea et salus mea: quem time-
 bo: Dominus protector vite mee: a
 quo trepidabo. Si consistant
 aduersum me castra: non time-
 bit cor meum. Dominus adiu-
 tor meus: et redemptor meus
 Certus tanquam miles bonus: et
 si interdum ex fragilitate cor-
 ruis: resume vires fortiores
 prioribus: confides de ampli-
 ori gratia mea: et multum pre-
 caue a vana complacencia et
 supbia. Propter hoc multi in er-
 rorem ducuntur et in cecitatem pene
 incurabilem quandoque labuntur.
 Sit tibi in cautela et perpetua
 humilitas et ruina hec superborum
 de se stulte presumptiuum.

De occultanda gratia subbui-
 litatis custodia. Cap. viij

Alii vtiliter est tibi et secu-
 rius deuotiois gratia ab
 scindere nec in altum te efferre
 nec multum inde loqui neque
 multum poterare: sed magis te-
 metipsum aspice: et tanquam idigno

datā timere. **N**ō est huic af-
fectiōi tenaci⁹ inherēdū: q̄ ci-
ti⁹ pōt mutari in p̄trariū. Co-
gita i grā q̄ miser ⁊ inops eē
soles sine grā. **N**ec ē in eo tīm
spūalis vite p̄fect⁹ cū p̄sola-
tiōis habueris grām: s̄ cū bu-
miliē ⁊ abnegate patiēterq̄
tuleris eius subtractionē: ita
q̄ tūc aboratiōis studio non
torpeas: nec reliq̄ opa tua ex
v̄sū faciēda oīo dilabi p̄mit-
tas: s̄ sic meli⁹ potueris ⁊ in-
tellexeris: libet qd in te est fa-
cias: nec p̄p̄ ariditatē seu an-
xietatē mentis quā sentis te
totaliter negligas. **M**ulti n.
sūt qui cū nō bene eis succes-
serit: statim impatientes fiunt
aut desides. **N**ō enī sp̄ est in
potestate lōis vici⁹: s̄ dei ē
dare ⁊ p̄solari qm̄ vult ⁊ quā-
tū vult ⁊ cui vult: sic sibi pla-
cuerit: ⁊ nō ampli⁹. **Q**uidaz
incauti p̄p̄ deuotiōis grām
seip̄s destruxerunt qz plus
agere voluerūt q̄ potuerunt:
nō p̄santes sue puitatis men-
surā: s̄ magis cordis affectū
sequētes q̄ ratiōis iudiciū.
Et qz maiora p̄sūpserūt q̄
deo placitū fuit: idcirco grāz
cito pdiderūt. **F**acti sūt in-
ops ⁊ viles relictī: qui in ce-
lū posuerūt nidū sibi: ut bu-

miliati ⁊ de paup̄ati discant
nō in aliis suis volare sed sub
p̄nis meis sperare. **Q**ui ad h̄
nouī sūt ⁊ imp̄iti in via dñi:
nisi p̄silio discretorū se regāt:
facili⁹ decipi possunt ⁊ eludi.
Quā si suū sentire magis sequi
q̄ alijs exercitatis credere vo-
lunt: erit eis piculosus exit⁹:
si tīm retrabi a p̄prio cōceptu
nō valuerint. **R**aro sibiip̄s
sapiētes ab alijs regi humiliē
patiūt. **M**eli⁹ est modicū la-
pere cū humilitate ⁊ parua in-
telligētia: q̄ magni sciētia ⁊
thesauri: cū vana cōplacētia.
Meli⁹ est tibi min⁹ habere: q̄
multū vñ posses sup̄bire. **N**ō
satis discrete agit qui se to-
tū letitie tradit: obliuiscens
p̄stine inopie sue: ⁊ casti ti-
moris dñi: q̄ timet grāz obla-
tā amittere. **N**ō etiā saḡ vir-
tuose sapit: q̄ tpe aduersitatis
⁊ cuiusq̄ grauitatis nimis de-
sperare se gerit ⁊ min⁹ fidencē
de me q̄ oportz recogitat ac
sentit. **Q**ui tpe pacis nimis
secur⁹ esse voluerit: sepe tem-
pore belli nimis deiect⁹ ⁊ for-
midolosus repiet. **S**i scires
sp̄ humilis ⁊ modic⁹ in te per-
manere: necnō sp̄itū tuum
bene moderare ac regere: non
incideres tā cito in piculum

7 offensā. **C**onsiliū bonū est: ut feruoris spū pcepto mediteris quid futurū sit abscedē te lumie. **Q**uod dū ptingerit: recogita 7 renuo lucē possere uerti: quā ad cautelā tibi: mihi autē ad gloriā: ad tēpus libtraxi. **U**tilior ē enī sepe talis pbatio q̄ si semp pspira pro tua bates volūate. Nam merita nō sunt ex hoc estimāda si quis plures visitiōes aut p̄solatiōes bateat: uel si peritus sit in scripturis aut in altiori ponatur gradu: s; si vera fuerit humilitate fundat⁹: et diuina c̄haritate repletus: si tui bonorē pure 7 integre sp̄ q̄rat si seipsū nihil reputet et in veritate respiciat atq; ab alijs etiā respici 7 humiliari magis gaudeat q̄ honorari.

De vilī estimatiōe sui ipsius in oculis tui. **Cap. ix.**

Liquor ad dñm meum cum sim pulvis 7 cinis. Si me ampli⁹ reputauero: ecce tu stas p̄tra me: 7 dicunt testimoniū verum iniquitates mee: nec possū p̄tradicare. Si autē me vilificauero 7 ad nihilum redegero 7 ab oī ppria reputatione defecero atq; sic sum puluerificauero: erit mihi pp̄tita grā tua: 7 vicina cor

di meo lux tua: 7 oīs estimatiō quantulacūq; minima in valle nobileitatis mee libmergetur 7 peribit in eternū. **I**bi ostendes me mihi quid sū qd fui: 7 te q̄ veni qz nihil 7 ne sciui. Si mihi ipsi relinquo: ecce nihil 7 tota infirmitas. Si autē subito me respexeris statim fortis efficio: 7 nouo repleor gaudio. Et mirū valde q̄ sic rejēte subleuor: 7 tā benignus a te cōplector: q̄ pprio p̄dere sp̄ ad ima feroz. **F**acit hoc amor tu⁹ gratis p̄ueniēs me 7 in tā multis subueniēs necessitatib⁹ a grauib⁹ quoq; custodiēs me piculis 7 ab innumeris ut vere dicā eripiens malis. **N**e siquidē male amādo me pdidi 7 te solū q̄rendo 7 pure amādo me 7 te pariter inueni: atq; ex amore pfundi⁹ ad nihilū me redegi. **Q**uia tu o dulcissime facis me cū sup̄ meritū oē: 7 supra id quod audeo sperare uel rogare. **B**enedict⁹ sis te⁹ me⁹ qz licet ego oib⁹ bonis sim indignus: tua tamē nobilitas 7 infinita bonitas: nūq̄ cessat benefacere etiā ingratiss 7 lōge a te auersis. **C**ōuerte nos ad te ut sim⁹ grati: humiles 7 deuoti: qz salus nr̄a tu es:

virt⁹ et fortitudo nostra.

Que oia ad teū sic ad finem
vltimū sūt referēda. **C. x.**

Egli ego teleo esse finis
tu⁹ suprem⁹ et vltimat⁹
si vere desideras eē btūs. Ex
hac intētiōe purificabīs affe-
ctus tu⁹ sepi⁹ ad seipsū et ad
creaturas male incuruatus.
Nā si teipsū in aliq̄ q̄ris: sta-
tīm in te deficiis et arescis.
Oia ḡ ad me pncipaliē refe-
ras: qz ego sū q̄ oia redi. Sic
singula cōsidera sic ex sūmo
bono manātia: et ideo ad me
tāq̄ ad suā originē cūcta sūt
reducēda. Ex me pusillus et
magnus paup⁹ et diues tanq̄
ex fōte viuo aquā hauriunt
viuā: et q̄ mihi spōte et libere
deserviūt: grāz p grā accipi-
ent. Qui autē extra me volue-
rit gloriari vel in aliq̄ puato
bono relectari nō stabiliet in
vero gaudio neq̄ i corde suo
dilatabit: s̄ multipliciē impe-
diet et angustabit. Nihil ḡ tibi
dō bono ascribere debes: nec
alicui bōi p̄tutē attribuas: s̄
totū da deo: sine q̄ nihil habz
bō. Ego totū redi ego totum
rehabere volo: et cū magna di-
strictiōe grāz actiōes req̄ro.
Hec ē veritas q̄ fugat glori-
vanitas. Et si intrauerit cel⁹

stis grā et vera charitas non
erit aliq̄ inuidia nec ptractio
cordis: neq̄ puat⁹ amor occu-
pabit. Vincit enī oia diuina
charitas: et dilatat cōs aie vi-
res. Si recte sapis in me solo
gaudebis: in me solo sperabis
qz nemo bon⁹ nisi sol⁹ de⁹: q̄ ē
sup oia laudand⁹ et in oibz
bñdicēdus. **De spreto mun-
do dulce ē fuisse deo. Cap. xi**

Gracie itē loquor dñe et
nō silebo: dicā in aurib⁹
dei mei: dñi mei et regis mei:
q̄ est in excelso. **¶** Q̄ magna
multitudo dulcedinis tue do-
mine: quā abscondisti timētib⁹
te. S̄ qd es amātib⁹: qd to-
to corde tibi fuitib⁹: Vere i-
effabilis dulcedo p̄tēplatiōis
tue: quā largiris amātib⁹ te.
In hoc maxie ostēdisti dulce-
dinē charitatis tue: qz cū nō
esse fecisti me: et cū errare lon-
ge a te reduxisti me: ut serui-
rē tibi: et pcepisti ut diligā te.
¶ fōs amoris p̄petui qd di-
cā dō te: quō potero tui obliui-
sci: q̄ mei dignat⁹ es recorda-
ri. Et iā postq̄ ptabui et perij:
fecisti vltra omnē spem mise-
ricōdiā cū fuo tuo: et vltra cō-
meritū grām et amicitia: ex-
bibuisti. Quid retribuā tibi
p grā ista: Nō enī oib⁹ datū

est ut oib⁹ abdicatis seculo re
nūciēt ⁊ monasticā vitā assu
māt. Nūq̃d magnū ē ut tibi
seruiā cui oīs creatura p̃nre
tenet? Nō magnū mihi vide
ri debet seruire tibi: s̃ poti⁹ hoc
mihi magnū ⁊ admirādū ap
paret q̃ rā pauperē ⁊ indignū
dignaris i seruū recipe: ⁊ di
lectis seruis tuis adiuuare.
Ecce oīa tua s̃ q̃ balteo ⁊ vñ
tibi seruiō. Verūt amē vice
uersa tu magis mihi seruis q̃
ego tibi. Ecce celū ⁊ terra que
in ministerio hoīs creasti pre
sto sūt ⁊ faciūt quotidie que
cunq̃ mādasti. Et hoc paz ē
quī etiā angelos in misterio
hoīs creasti ⁊ ordiasti. Tūcē
dīt aut̃ hec oīa qz tuipse serui
re hoī dignatus es ⁊ teipsū ei
daturū pmisisti. Quid dato
tibi poib⁹ istis milib⁹ bonis.
Utinā possem tibi p̃nre cūct⁹
dieb⁹ vite mee: utinā uel vno
die dignū fuitiū exhibere suf
ficerē. Vere tu es dign⁹ oī ser
uitio: oī honore ⁊ laude et̃na
Vere dñs me⁹ es: ⁊ ego pau
per seru⁹ tu⁹: q̃ totis virib⁹ te
neor tibi seruire: nec vnq̃ in
laudib⁹ tuis deleo fastidire.
Sic volo: sic desidero: ⁊ q̃cqd
mihi deest tu digneris supple

re. Magn⁹ honoz magna glo
ria tibi p̃nre ⁊ oīa pp̃ te cō
temnere. Habebūt enī gratiā
magnā q̃ spōte se subiecerūt
tue sanctissime p̃uituti. Inue
niēt suauissimā sci sp̃is p̃so
lationē: p̃sequent magnā cor
dis libertatē: qui artā p̃noie
tuo ingrediunt̃ viam ⁊ omne
mūdānā neglexerūt curā. Q̃
grata ⁊ iocūda dei seruit⁹: q̃
hō veracit̃ efficit̃ liber ⁊ scūs
Q̃ sacer stat⁹ religiosi famu
lat⁹ q̃ hoīez angelis reddit eq̃
lem: deo placabilē: remonib⁹
terribilē: ⁊ cūctis fidelib⁹ cō
mēdabilē. Q̃ amplectendū ⁊
sp̃ optādū fuitiū: quo sūnuz
pmeret̃ bonū ⁊ gaudiū acq̃
ritur sine fine mansurū.

De desideria cordis ex
amināda sunt ⁊ mode
randa. Cap. xij.

Nī oportet te adh⁹ mul
ta addiscere: que necdū
bene didicisti. Que sunt hec
domine? Et desiderium tuūz
ponas totaliter fm beneplaci
tum meum: ⁊ tuipsius ama
tor non sis: sed mee volunta
tis cupidus amator ⁊ emula
tor desideria te sepe accēdūt ⁊
vehementē impellūt: sed consi
dera an p̃pter honoz meum:

an ppter tuū comodū magi
mouearis. Si ego sum in cā
tene pētus eris quomōdūq;
ordinauero. Si autē te ppro
q̄sū aliqd latet: ecce hoc est
qđ te impedit ⁊ grauat. **E**
ue g̃ ne nimīū innitaris super
desiderio p̄cepto me nō cō
sulto: ne forte postea peniteat
⁊ displiceat qđ pmo placuit:
⁊ quasi p meliore celasti. **N**ō
enī oīs affectio q̄ videt bona
statī ē sequenda: s; nec oīs cō
traria affectio ad primū fugi
enda. **E**xpedit interdū refre
natiōē vti etiā i bonis studiis
⁊ desideriis: ne p importuni
tatē mētis distractionē incur
ras ne alijs p indisciplinatio
nē scādālū generes uel etiam
p resistētiā aliorū subito turbe
ris ⁊ corruas. **I**nterdum p
oportet violētiā vti ⁊ viriliē
appetitui sensistino cōtraire:
nec aduertere quid velit caro
⁊ quid nō velit: s; hoc magi sa
tagere ut subiecta sit etiā no
lens spiritui: ⁊ tādū castiga
ri velit ⁊ cogi seruituti subeē
donec parata sit ad oīa: pau
cisq; pētari discat: ⁊ simpli
cib⁹ delectari: nec ptra aliqd
incōueniēs murmurare.

De informatione patiē
tie ⁊ luctamine aduer.

sus p̄cupiscētias. **Ca. xij.**
Omine dñe te⁹ ut au
dio patiētiā ē mihi val
de necessaria: multa enī i hac
vita accidunt p̄traria. **N**ā q̄
litercūq; ordinauero te pace
mea: nō pōt esse sine bello ⁊ do
lore vita mea. **I**ta ē fili. **N**ō
autē volo te talē q̄rere pacē q̄
tētatiōib⁹ careat aut p̄traria
nō sentiat: s; tūc etiā estima
re te pacē inuenisse cū fueris
varijs tribulatiōib⁹ exercita
tus ⁊ in multis p̄trarietatib⁹
pbat⁹. **S**i dixeris te nō mul
ta posse pati: quō tūc sustine
bis ignē purgatorij: **D**e dno
b⁹ malis sp̄ min⁹ malū ē elige
dum. **E**t g̃ eterna futura sup
plicia possis euadere: mala pre
sentia studeas p teo equani
miter tolerare. **A**n putas q̄
hoīes seculi hui⁹ nīhil aut pa
rum patiant⁹: **N**ec hoc inue
nies etiā si delicatissimos q̄
fieris. **S**z habēt inquis mul
tas delectatiōēs ⁊ p̄prias se
quunt⁹ volūtates: ideoq; paz
pōderāt suas tribulationes.
Esto q̄ ita sit ut habeāt q̄cqd
voluerint: s; q̄diu putas du
rabit⁹: **E**cce quēadmodū fu
mus deficiēt abūdātes in se
culo: ⁊ nulla erit recordatio
p̄teritorū gaudiorū. **S**z cū ad h

visūt nō sine amaritudine ⁊
redio ac timore in eis q̄scūt
Ex eadē nanq̄ re vñ relecta-
tionē p̄cipiūt: sibi inde dolori
penā frequentē recipiūt. Iuste
illis fit: ⁊ qz iordiate relecta-
tiōes querūt ⁊ sequūt: nō sine
amaritudie ⁊ p̄fusice eas ex-
pleāt. **Q**z breues: qz false: qz
iordiate ⁊ turpes cōs sūt. Ne
rūtāmē p̄re ebrietate ⁊ cecita-
te nō intelligūt: s̄ velut muta
aīalia p̄p̄ modicū corrupti-
bilis vite relectamētū mortē
aīe incurrūt. Tu ḡ fili p̄ con-
cupiscentias tuas non eas ⁊
a volūtate tua auertere. Dele-
ctare in dñō ⁊ dabit tibi peti-
tiōes cordis tui. Etenī si vera-
citer vis relectari ⁊ abūdā-
tius a me p̄solari: ecce in p̄tē
ptu oīuz mūdanoz ⁊ in absci-
sione oīuz infimaz relectatio
nū erit benedictio tua: ⁊ cop-
iosa reddet tibi cōsolatio. Et
quāto plus te ab oī creatura
rum solatio subtraxeris: tan-
to in me suauiores ⁊ potētio-
res p̄solatiōes inuenies. Sed
p̄mo nō sine quadā tristitia ⁊
labore certāmis ad bas p̄tin-
ges. **O**bsistet inolita p̄suetu-
do: s̄ meliori p̄suetudine re-
uincef. Remurmurabit caro
s̄ feruore spūs. refrenabitur.

Instigabit te ⁊ exacerbat
serpēs antiqu⁹: s̄ oīone fuga-
bis: insup ⁊ labore vtili adit⁹
ei magnus obstruet.

De obediētia bñilis bñditi
ad exēplū ihu xp̄i. Ca. xiiij

Illi qui se subtrahere ni-
tūt ab obediētia: ipse se subtra-
hit a grā. Et qui q̄rit balere
p̄uata amittit cōmunia. Qui
nō libent⁹ ⁊ sp̄te suo sup̄iori se
subdit: signū ē qd caro sua nec
dum p̄fecte sibi obedit: s̄ sepe
recalcitrāt ⁊ murmurat. Di-
sce ḡ celerit⁹ sup̄iori tuo tesb-
mittere: si carnē p̄p̄riā optas
subiugare. **Q**uic⁹ nāq̄ exteri⁹
vincit⁹ inimic⁹: si interior hō
nō fuerit deuastat⁹. Non est
molestior ⁊ p̄ior aīe hostis qz
tu ipse tibi nō tene cōcordās
sp̄ritui. **P**ortet enī v̄x te al-
sumere tuip̄si⁹ p̄tēptū si vis
p̄ualere aduersus carnē ⁊ s̄ā-
guinē: qz adhuc nimis inordī-
nate te diligis: ideo plene te
resignare alioz volūtati trepi-
das. **S**z quid magnū tu qui
puls es ⁊ nihil: si p̄p̄ teum
te subdis hōi: qñ ego oīp̄tēs
⁊ altissim⁹ q̄cūcta creauī ex
nibilo me hōi p̄pter te subicci
humiliter. **F**act⁹ sū oīuz hu-
milim⁹ ⁊ infim⁹: ut tuā super-
biam mea humilitate vince-

res. Disce obtemperare pulvis: disce te humiliare terra et limus et sub omnium pedibus incuruare: disce voluntates tuas frangere: et ad omnium subiectionem te dare. Exardesce contra te: nec patiaris tumorem in te vivere: si ita subiectum et parvulum te exhibe: ut omnes super te ambulare possint et sic lutum platearum concutere. Quid habes homo inanis concuere? Quid sordide peccator potes predicere exprobrantibus tibi quod toties deum offendisti: et toties infernum meruisti? Sed percutit tibi oculum meum: quia percipio facta fuisse opera tua in conspectu meo ut cognosceres dilectionem meam et gratum spiritum beneficium meis existeres: et ad veram subiectionem et humilitatem te iugiter dares: patienterque proprium preceptum ferres.

De occultis dei iudiciis considerandis ne extollamur in bonis. Cap. xv.

Intonas super me iudicia tua domine: et timore ac tremore percussis omnia ossa mea: et expauescit anima mea valde. Sto attonitus et considero quia celi non sunt mundi in conspectu tuo. Si in angelis reperisti pravitatem nec tamen peccasti: quid fiet de me? Ceciderunt stelle de celo et ego pulvis quid presumo? Quo-

rum opera videbantur laudabilia ceciderunt ad infima: et qui comederant panem angelorum: videri siliquis relectari porcorum. Nulla est conscientia: si manum tuam domine retrahas. Nulla sapientia potest regere et gubernare resistas. Nulla invenit fortitudo: si perservare resistas. Nulla secura castitas: si eam non protegas. Nulla propria potest custodire si non adsit tua sacra vigilantia. Nam relictis mergamur et perimur visitati prope vivimus et erigimur. Instabiles quippe sumus sed per te confirmamur: tepescimus sed a te accendimur. Quod quod humiliter et abiecte mihi de meipso sentiendum est: quod nihil impedendum: si quid bonum video: batere. Quod quod profunde me submittere de teo sub abyssi salibus iudicium tuum domine: ubi nihil aliud me esse invenio quam nihil et nihil. Quod potius in mensum pelagus intransinatabile: ubi nihil de me repio quam in toto nihil. Ubi est latebra glorie: ubi perfidetur de gloria precepta: Absorta omnis gloria vana in profunditate iudiciorum tuorum super me. Quid est omnis caro in conspectu tuo? Numquid gloriabitur lutum per formam terrae? Quod potest erigi vaniloquio: cuius cor in peritatem subiectum est deo? Non enim totum mundum erit-

geret quē sibi subiecit p̄ritas:
nec oīuz laudātū ore moue-
bis q̄ totā spem suā ī teo fir-
manit. Mā 7 ipsi q̄ loquūf ec-
ce cēs nībil: 7 deficiēt cū soni-
tu p̄boz. Veritas āt dñi ma-
net in eēnū. **Qualit̄ stā-
dum sit ac dicēdū in omni re
desiderabili. Cap. xvj.**

Egli si dicas ī oī re: Dñe
si ē placitū fuerit fiat b̄
ita. Dñe si sit bonoz tu⁹ fiat in
noīe tuo hoc. Dñe si m̄ viderj
expedire: 7 vtile ēē p̄baueris
tūc da m̄ b̄yti ad bonorē tuū
b̄ si m̄ nociuū fore cognouerj
nec aīe mee saluti p̄desse: au-
fer a me tale desiderū. Non
enī cē desiderū a spū scō ē ēt
si hōi videat rectū aut bonū.
Difficile ē p̄ vero iudicare an
spūs bon⁹ aut alien⁹ te īpellat
ad d̄siderādū b̄ ut illud: an ēt
ex pp̄rio mouearj spū. Multi
ī fine sūt decepti q̄ p̄mo bono
spū videbāt inducti. Igit̄ sp̄
cū timore tui 7 cordis b̄uilita-
te desiderādū ē 7 p̄tēdū q̄c-
qd̄ desiderabile m̄ti occurrīt
maxieq̄ cū pp̄ria resignatiōe
m̄ totū cōmittēdū ē atq̄ di-
cēdū. Dñe tu scis q̄lit̄ meli⁹ ē:
fac b̄ ut illud sic volueris. Da
qd̄ vis 7 quātū vis 7 qñ vis.
Fac mecū sic scis 7 sic ē maḡ

placuerit 7 maior bonoz tuus
fuerit. Pone me vbi vis: 7 li-
bere age mecū in oib⁹. In ma-
nu tua ego sū: gyra 7 reuerſa
me p̄ circuitū. En ego sū tu⁹
pat⁹ ad oīa: qñ nō d̄sidero m̄
vinē: s̄ ē vtinā digner̄ p̄fecte
**Oratio p̄b̄nplacito tui
perficiēdo. Cap. xvij.**

Quoncede mihi benignissi-
me illū grāz tuā: ut me-
cū sit 7 mecū laboret mecūq̄
vsq̄ ī finē p̄seneret. Da m̄ sp̄
desiderare 7 velle qd̄ ē maḡ
acceptū 7 cbari⁹ placet. Tua
volūtas mea sit: 7 mea volū-
tas tuā seq̄f: sp̄ 7 optie ei cō-
cordet. Sit m̄ vnū velle 7 nol-
le tecum: nec aliud posse velle
aut nollenis qd̄ vis 7 nolis.
Da m̄ oib⁹ mori q̄ ī mūdo sūt
7 pp̄ te amare p̄tēni 7 nesci-
ri ī b̄ seculo. Da m̄ sup oīa de-
siderata ī te quiescere: 7 cor
meū ī telpacificare. Tu vera
pax cordis tu sola req̄es: ēē te
oīa sūt dura 7 īq̄eta. In hac
pace ī idipsū: b̄ ē ī te vno sū-
mo 7 eēno bono dormiā 7 req̄-
escā. Amē. **De verū solatiū
ī solo teo ē q̄rēdū. Cap. xviii.**

Quicqd̄ desiderare ul̄ co-
gitare possū ad solatiū
meū n̄ h̄ expecto s̄ ī poster. De
si oīa solatiū mūdi sol⁹ haberē

et oib⁹ relictis frui possit: cer-
tum est quod diu durare non pos-
sent. **U**n non poteris anima mea
plene solari nec perfecte recre-
ari: nisi in teo solatore pau-
per et susceptore humilium. Ex-
pecta modicum anima mea: expe-
cta divinum promissum et habebis
abundantiam omnium bonorum in celo.
Si nimis inordinate ista ap-
petis presentia: pdes eterna et ce-
lestia. Sint temporalia in usu: et
na in desiderio. **N**on potes ali-
quo bono temporalis satiari: quia ad
hec fructa non es creata. **E**tiam
si omnia bona creata haberes non
posses esse felix et beata: sed in teo
qui cuncta creavit: tua beatitu-
do tua et felicitas persistit: non
quod visis et laudat a stultis
mundi amatoribus: sed qualis ex-
pectat boni christi fideles et persequen-
tes inter dum spirituales ac mun-
di corde: quorum conversatio est in
celis. Vanum est et breve est hu-
manum solatium. **B**eatum et verum
solatium quod int⁹ a veritate per-
cipis. **D**eus vero homo ubique secum
fert solatorem suum ipsum: et dicit
ad eum: **A**desto mihi domine ihesu
in omni loco et tempore. **H**ec mihi sit
solatio libenter velle carere omni
humano solatio. **E**t si tua re-
fuerit solatio: sit mihi tuum vo-
luntas et iusta probatio presumo

solatio. **N**on enim in perpetuum ira-
sceris neque in eternum comminaberis

Quod omnis sollicitudo in
teo ponenda est. **C**ap. xix.

Fili sine me tecum agere
quod volo: ego scio quod ex-
pediat tibi. **T**u cogitas ut homo
in multis sentis sic tibi huma-
nus suadet affectus. **D**omine verum
est quod dicis. **M**aior est solli-
citus tua pro me quam omnis cura
quam ego possum gerere pro me.
Nimis enim casualiter stat qui
non precipit omnem sollicitudinem
suam in te. **D**omine dum modo volun-
tas mea recta et firma ad te
permaneat fac te me quicquid tibi
placuerit. **N**on enim potest esse nisi
bonum quicquid te me feceris. **S**i
me vis esse in tenebris: sis be-
nedictus: et si me vis esse in lu-
ce: sis iterum benedictus. **S**i me
dignaris solari sis benedictus:
et si me vis tribulari: eque sis
semper benedictus. **F**ili sic oportet
te stare si mecum consideras am-
bulare. **I**ta promptus te habes esse
ad patendum sic ad gaudendum
Ita libenter te habes esse in opus et
pauper sic plenus et dives. **D**omine li-
benter patiar pro te quicquid volue-
ris venire super me. **I**ndifferen-
ter volo te manu tua bonum et
malum: dulce et amarum: letum et
triste suscipere: et pro omnibus mihi

ptingentib' grās agere. Quod
stodi me ab oī pctō: 7 non ti-
meo mortē nec infernū: dū
modo in eternū me nō pīci-
as nec deleas me de libro vi-
te: nō mibi nocebit quicqd v-
nerit tribulatiōis sup me.

Quē tēporales miserie xpi
exemplo equanimitē sunt
ferende **Cap. xx.**

Hic ego descēdi d' celo p
tua salute: suscepi tuas
miserias nō ceceffitate s' cha-
ritate trahēte: ut patiētīā di-
sceres 7 tpales miseras non
indignantē ferres. Mā ab ho-
ra ortus mei vsq' ad exitū in
cruce nō refuit mibi toleran-
tia doloris: refectū rerū tem-
poraliū magnū habui: multas
qrimonias de me frequēt au-
diui: p'fusioēs 7 opprobria be-
nigne sustinui: p' beneficijs in
gratitudinē recepi: p' miracu-
lis blasphemias: p' doctrina re-
p'henfioēs. Dñe qz fuisti pati-
ens in vita tua in hoc maxie
implēdo pceptū patris tui:
dignū est ut ego miscell' pec-
cator fm volūtatē tuā patien-
ter me sustineā: 7 donec ipse vo-
lueris on' corruptibilis vite
p' salutē meā portē. Nam 7 si
onerosa sentis p'sens vita: fa-
cta est tñ iā p' grām tuā val-

de meritoria: atq' exēplo tuo
7 sanctorū tuorū vestigijs in-
firmis tolerabilior 7 clarioz:
s' 7 multo magis p'solatoria:
q' oli in lege veteri fuerat cū
porta celi clausa p'sisteret 7 ob-
scurior etiam via videbas q'n
tā pauci regnū celozū q'rere
curabāt: s' neq' qui tūc iusti
erāt 7 saluādi ante passionē
tuā 7 sacre mortis debitū ce-
leste regnū poterāt introire.
Quantas tibi grās teneor
referre q' rectā 7 bonā viā di-
gnatus es mibi 7 cūctis fide-
libus ad eternū regnū tuum
ostēdere. Mā vita tua via no-
stra: 7 p' sanctā patiētīā am-
bulamus ad te qui es corona
nostra. Misi tu nos p'cessisses
7 docuisses: quis sequi cura-
ret? Deu quāti lōge retroq'
manerēt nisi tua p'clara exē-
pla ispicerēt. Ecce adhuc te-
p'scim' audis tot signis tuis
7 doctrinis: quid fieret si ton-
tum lumen ad sequendum te
non haberemus?

Que tolerātia iniuriarū 7 q's
ver' patiens p'f. **Cap. xxj**

Quid est qd loq'ris fili?
Cessa cōqueri. Cōside-
ra meā 7 aliorū scōz passionē
Mōdū vsq' ad sanguinē re-
stitisti. Parū ē qd tu pateris

in cōpaticōe eorū qui tā multa
passi sūt: tā fortit̃ tētati: tam
grauit̃ tribulati: tā multipli-
cit̃ p̃bati 7 exercitati. **P**or-
tet te igit̃ aliorū grauiora ad
mētē reducere: ut leui⁹ feras
tua minima. Et si tibi mini-
ma nō vidēt̃: vide ne 7 s̃ tua
faciat impatientia. Siue tñ
pua siue mag̃ sint: stude cun-
cta patient̃ ferre. Quāto me-
lius te ad patiendū disponis:
tāto sapienti⁹ agis: 7 ampli⁹
p̃mereris: 7 feras leui⁹ aio 7
ṽsu ad hoc nō segniter patis.
Nec dicas nō valeo s̃ ab ho-
mine tali pati: nec huiuscemo-
di mibi patiēda sūt: graue. n.
intulit dānū 7 impropat mi-
bi q̃ nunq̃ cogitauerā: sed ab
alio litem̃ patiar 7 sic patien-
da videro. **I**nsipies est talis
cogitatio q̃ virtutē patiēt̃ie
nō p̃siderat: nec a quo coro-
nanda erit: s̃ magis p̃sonas
7 offensas sibi illatas perpen-
dit. **N**ō est ver⁹ patiēs q̃ nō
vult pati nisi quātū sibi ṽsū
fuerit 7 a quo sibi placuerit.
Eter⁹ aut̃ patiēs nō attēdit a
quo hōie: vtrū a plato suo: an
ab aliquo equali aut inferiori
vtrū a bono 7 scō viro: uel a
puerso 7 indigno exerceat: s̃
indifferent̃ ab omni creatura

Pat̃iētiā 7 quotiēscūq̃ et ali-
quid aduersi acciderit: totus
hoc gratañ de manu dei acci-
pit 7 ingēs lucrū reputat: q̃a
nihil apud deū q̃tūlibet p̃uū
p̃ deo tñ passū poterit sine me-
rito trāsire. **E**sto igit̃ expedi-
tus ad pugnā si vis habere vi-
ctoriā. **S**ine certam̃ie nō po-
teris venire ad patiēt̃ie coro-
nā. **S**i pati nō vis recusas co-
ronari: si aut̃ coronari deside-
ras: certa virilit̃: sustine pa-
tient̃. **S**ine labore nō tēditur
ad requiē: nec sine pugna pue-
nit ad victoriā. **F**ac mihi do-
mine possibile p̃ grām qd̃ mi-
bi impossibile videt̃ p̃ naturā
Tu scis q̃ modicū possū pati
7 q̃ cito reijciō: leui⁹ exurgē-
te aduersitate. **E**fficiat̃ mihi
q̃libet exercitatio tribulatōis
p̃ noīe tuo amabilis 7 opta-
bilis: nā pati 7 ṽxari p̃te val-
de salubre est aīe mee.

De p̃fessioē p̃prie infirmitat̃
7 hui⁹ vite miseris. **L. xxiij**
Confiteor aduersū me
iusticiā meā: cōfitebor ē
dñe infirmitatem meā. **S**epe
pua res est q̃ me reijcit 7 cō-
tristat. **P**ropono me fortiter
acturū: s̃ cū modica tētatio
venerit magna mihi fit angus-
tia. **V**alde vilis qñq̃ res est

vñ quis tētatio puenit: 7 dñ
 puto me aliquātulū tutū cuz
 nō sentio: inuenio me nōnūq̃
 pene deuictū ex leuiflatu. Si
 de g̃ dñe būilitatē meā 7 fra
 gilitatē tibi vndiq̃ notā. Mi
 serere mei 7 eripe me de luto
 ut nō infigar: nō pmanēā de
 uict⁹ vsq̃q̃. Hoc est qđ me
 frequent⁹ reuerberat 7 corā te
 pfūdīt qđ tā labilis sū 7 infir
 mus ad resistendū passiōibus
Et si nō oīo ad psensionē tra
 bit: tñ mibi etiā molestā 7 gra
 uis est eoz infectatio: 7 tedet
 valde sic q̃ridie viuere in lite
Ex hinc nota fit mibi infirmi
 tas mea: qz multo facili⁹ ir
 ruit abomināde sp̃ fantasie
 q̃ discedūt. Et inā fortissime
 de⁹ isrl̃ celatoz aīaz fidelium
 respicias sui tui laborē 7 tolo
 rē: affīstasq̃ illi in oib⁹ ad q̃
 cūq̃ p̃xerit. Robora me ce
 lesti fortitudine: neq̃ vetus hō
 misera caro spiritui necdum
 plene subiecta valeat: dñari
 aduersus quā certare oportet
 bīc qđ diu spiras i hac vita mi
 serrima. Beñ q̃lis est hxc vita
 vbi nō desūt tribulatiōes 7 mi
 serie: vbi plena laqueis 7 bo
 stib⁹ sūt oīa. Nā vna tribula
 tiō seu tētatiō recedēte alia
 accedit: s̃ ad huc priore durā,

te cōflictu aliū plures supue
 nerūt 7 insperate. Et quō pōt
 amari vita habēs tātas ama
 ritudines 7 tot subiecta cala
 mitatib⁹ 7 miserijs? Quō ē
 dici: vita tot generās mor
 tes 7 pestes: 7 tñ amas 7 dele
 ctari in ea a multis q̃ris? Re
 prehēdis frequent⁹ mūd⁹ qđ fal
 lax sit 7 vanus: nec tñ facile
 relinquit cū pcupiscētie car
 nis domināf. S̃ alia trabūt
 ad amādū: alia ad p̃tēdū.
 Trabūt ad amorē mūdī re
 sideriū carnis: desideriū ocu
 loz 7 supbia vite: s̃ pene ac mi
 serie sequētes ea odiū mūdī
 pariunt 7 tediū. Sed vincit
 probdolor delectatio praua
 mentē mūdo deditam: 7 esse
 sub sensib⁹ delicias reputat:
 qz dei suauitatē 7 internā vir
 tutē amenitatē: nec vidit nec
 gustauit. Qui autē mūdū p
 fecte cōtemnūt 7 deo viuere
 sub sancta disciplina studēt:
 isti diuinā dulcedinez veris
 abrenūciatorib⁹ pmissā non
 ignorāt: 7 qđ grauiē mūd⁹ er
 rat 7 varie fallit vidēt.

Qu in deo super omnia
 bona 7 dona requiesce
 dum est. Cap. xxiij.

Sup oīa 7 in oib⁹ requi
 esce aīa mea in dño sp:

qz ipse est scōꝝ eterna req̃es.
Da mihi dulcissime ⁊ aman-
tissime ih̃u in te sup̃ omnē cre-
aturā requiescere: sup̃ omnes
salutē ⁊ pulchritudinē: super
omnē gl̃iaz ⁊ bonorē: sup̃ cōm
potētīā ⁊ dignitatē: sup̃ cōm
scīaz ⁊ subtilitatē: sup̃ cōs di-
uitias ⁊ artes: sup̃ omnē leti-
ciā ⁊ exultationē: sup̃ omnes
famā ⁊ laudē: sup̃ omnē sua-
uitatē ⁊ cōsolationē: sup̃ oēm
spem ⁊ p̃missionē: sup̃ cō me-
ritū ⁊ desiderīū: sup̃ oīa dona
⁊ munera q̃ potes dare ⁊ in-
fundere: sup̃ cō gaudiū ⁊ iubi-
lationē quā pōt mēs capere ⁊
sentire. Deniq̃ sup̃ cōs ange-
los ⁊ archāgelos: ⁊ sup̃ oēm
exercitū celī: sup̃ oīa visibilia
⁊ inuisibilia: ⁊ sup̃ cō quod tu
de⁹ me⁹ nō es: qz tu de⁹ meus
sup̃ oīa optim⁹ es: tu sol⁹ al-
tissimus: tu solus potentissi-
mus: tu solus sufficientissim⁹
⁊ plenissimus: tu solus sua-
uissimus ⁊ solatiofissimus: tu
solus pulcherrimus ⁊ aman-
tissimus: tu solus nobilissi-
m⁹ ⁊ gloriosissim⁹ sup̃ oīa: in
quocūcta bona simul p̃fecte
sūt fuerūt ⁊ erūt: atq̃ iō mi-
nus est ⁊ insufficiens quicquid
p̃ter teipsū mihi donas: ut de
teipso reuelas: uel p̃mittis te

si viso nec plene adepto. **Qm̃**
quidē nō pōt cor meū veracit̃
requiescere nec totalit̃ p̃tēta
rīnisi in te req̃escat: ⁊ oīa do-
na omnēq̃ creaturā trāscen-
dat. **O** mi dilectissime sp̃se
ih̃u xp̃e amator purissime do-
minator vniuerse creature:
q̃s mihi det pēnas vere liber-
tatis ad volandū ⁊ pausādū
in te: **O** qñ ad plenū dabitur
vacare mihi ⁊ videre cō sua-
uis es dñe de⁹ me⁹. **Qñ** ad
plenum recolligā me in te: ut
p̃ amore tuo nō sentiā me: s̃z
te solū sup̃ omnē sensū ⁊ mo-
dū in mō nō oīb⁹ noto: **Nūc**
aut̃ frequen⁹ gemo ⁊ infelici-
tatē meā cū dolore porto: qz
multa mala in hac valle mise-
riarū occurrūt q̃ me sepi⁹ cō-
turbāt: p̃tristāt: ⁊ obnubilāt
sepi⁹ impediūt ⁊ distrabunt:
alliciūt ⁊ implicāt ne liberuz
bateā accessū ad te: ⁊ ne iocū-
dis fruar amplexib⁹ p̃sto sp̃-
beis spiritib⁹. **Moue**at te su-
spirū meū ⁊ desolatio multi-
plex in terra. **O** ih̃u splēdor
eterne gl̃ie solamē pegrināq̃
aīe apud te est os meū sine vo-
ce: ⁊ silentiū meū loquif̃ tibi.
Esq̃ quo tardat venire dñs
me⁹: **Veniat** ad me paup̃cu-
lum suū ⁊ letū faciat. **Mit-**

tat manū suā ⁊ me misereri
 piat de oī angustia. Veni ve-
 ni: qz sine te nulla erit quies
 dies aut hora: quia tu leticia
 mea: ⁊ sine te vacua est mēsa
 mea. Miser sū ⁊ quodāmodo in
 carcerat⁹ ⁊ cōpedib⁹ grauat⁹
 donec luce p̄sentie tue me refi-
 cias ac lib̄tati tones: vultūq;
 amicabilē demōstres. Que-
 rant alij p̄ te aliud quodcūq;
 libuerit: ⁊ mihi aliud interim
 nil placet nec placebit nisi tu
 de⁹ me⁹ spes mea: salus eter-
 na. Nō reticebo nec tēp̄cari
 cessabo donec grā tua reuerta-
 tur: mib⁹q; tu int⁹ loq̄ris: Ec-
 ce ad sū. Ecce ego ad te qz in-
 uocasti me: lachryme tue ⁊ de-
 sideriū aīe tue būilitatio tua ⁊
 p̄tricio cordis inclinauerunt
 me ⁊ adduxerūt ad te. Et di-
 xi dñe inuocaui te ⁊ desidera-
 ui frui te: parat⁹ oīa respue-
 re p̄pter te. Tu enī prior exci-
 tasti me ut quererē te. Dis ḡ
 b̄ndict⁹ dñc: q̄ fecisti b̄ac to-
 nitatē cū suo tuo p̄m multi-
 tudinē misericordie tue. Quid
 habet vltra dicere dñe seru⁹
 tu⁹ corā te nisi ut bumiliet se
 valde ante te memor sp̄ pro-
 p̄ie int̄q̄tatis ⁊ vilitat⁹: Non
 enī est similis tui ī cūctis mi-
 rabilib⁹ celi ⁊ terre. Sūt opa

tua bona valde dñe: iudicia
 vera: ⁊ p̄uidentia tua regūt
 vniuersa. Laus ḡ tibi ⁊ gl̄ia
 op̄atris sapiētia: te laudet et
 b̄ndicat os meum: aīa mea: ⁊
 dñcta creata simul.

De recordatione bene-
 ficiorum dei multipli-
 cium. Cap. xxiij.

Aperi dñe cor meū in le-
 ge tua: ⁊ in p̄ceptis tuis
 doce me ambulare. Da mihi in-
 telligere voluntatē tuā: ⁊ cui⁹
 magna reuerētia ac diligēti
 p̄sideratiōe beneficia tua tam
 in generali q̄ ī speciali memo-
 rari: ut digne tibi ex hinc va-
 leā grās referre. Vex scio et
 p̄fiteor nec p̄ minimo p̄cto
 me posse d̄bitas grāꝝ laudes
 p̄soluere. Minoꝝ ego sū oib⁹
 bonis mihi p̄stitis: ⁊ cū tuam
 nobilitatē attēdo tēficir p̄
 magnitudine illi⁹ sp̄s meus.
 Oīa q̄ in aīa habem⁹ ⁊ in cor-
 pore ⁊ quecūq; exteri⁹ uel in-
 teri⁹ naturalit̄ uel sup̄natu-
 rali⁹ possidem⁹: tua sūt bene-
 ficia: ⁊ te beneficiū piū ac bo-
 nū cōmēdāt: a quo bona cum
 eta accepim⁹. Et si ali⁹ plura
 ali⁹ pauciora accepit: oīa tñ
 tua sūt: ⁊ sine te nec minimū
 haberi p̄t. Ille q̄ maiora ac-
 cepit nō p̄t merito suo glo-

riari nec sup alios extolli: nec
minori insultare: qz ille maior
7 melior qui sibi min⁹ ascri-
bit 7 in regratiādo humilior
est atqz deuotior. Et qui oib⁹
viliorē se existimat 7 indigni-
orē se iudicat: aptior ē ad per-
cipiendū maiora. Qui autēz
pauciora accepit: tristari nō
debet nec indignāc ferre neqz
dicioz inuidere: s̄ te poti⁹ at-
tēdere 7 tuā bonitatē maxie
laudare q̄ tā affluenē tā gra-
tis: tā libenē sine psonay acce-
ptione tua munera largiris.
Dixit te: 7 ideo in oibus es
laudand⁹. Tu scis quid vni-
cuiqz donari expediat: 7 cur
iste min⁹ 7 ille ampli⁹ habeat
nō nostrū s̄ tuū ē hoc discer-
nere: apud quē singulorū diffi-
nita sūt merita. Quā dñe te⁹
p magno etiā reputo benefi-
cio nō multa habere: vñ ex-
ter⁹ 7 s̄m hoies laus 7 glia ap-
pareat. Ita ut q̄s cōsiderata
pauprate 7 vilitate psonē sue
nō mō gūitatē aut tristitiā
uel deiectionē inde p̄cipiat: s̄
poti⁹ p̄solationē 7 hilaritatē
magnā: qz tu de⁹ paupres et
humiles atqz huic mūdo de-
spectos tibi elegisti in familia-
res 7 domesticos. Testes sūt
ipsi apostoli tui quos p̄ncipes

sup omnē terrā constituisti:
fuerūt tamē sine querela con-
uersari in mūdo tā humiles
7 simplices sine oī malicia et
dolo: ut etiā pati contumelias
gauderēt p noie tuo: 7 q̄ mū-
dus abhorret ipsi amplecterē-
tur affectu magno. Nihil ḡ
amatorē tuū 7 cognitorē be-
nificiorū tuorū ita letificare de-
bet sicut volūtas tua in eo et
beneplacitū eterne dispositio-
nis tue: de qua tantū p̄tēari
debet 7 p̄solari: ut ita libenter
velit esse minimus sic aliquis
optaret esse maxim⁹: 7 ita pa-
cific⁹ 7 cōtent⁹ in nouissimo
sicut in loco p̄mo: atqz ita li-
benter respiciabilis 7 abiect⁹:
nulli⁹ quoqz nois 7 fame sic
ceteris honorabilior 7 maior
in mūdo. Nā volūtas tua et
amor honoris tui oia excedē
debet 7 plus eū consolari ma-
gisqz placere q̄ oia beneficia
sibi data uel dāda.

De quatuor magnā impo-
rātib⁹ pacē. Cap. xxv.

Egli nūc docebo te viam
pacis 7 vere libertatis.
Fac dñe qd̄ dicis: quia s̄ mi-
bi gratū ē audire. Stude fili
alterius poti⁹ facere volunta-
tem q̄ tuā. Elige semp min⁹
q̄ plus habere. Quere semper

inferiorē locū ⁊ omnib⁹ sub-
esse. Opta sp ⁊ ora ut volun-
tas dei integre in te fiat. Ec-
ce talis hō ingrediet⁹ fines pa-
cis ⁊ quietis. Dñe sermo tu⁹
iste brevis multū in se p̄tinet
p̄fectiōis: parvus est dictu⁹: s̄
plenus sensu ⁊ vter in fructu.
Nā si posset a me fideliter cu-
stodiri: nō debēt tā facilis in
me turbatio oriri: nā quotiēs
me impacatū sentio ⁊ graua-
tum ab hac doctrina me recel-
sisse inuenio. S̄ tu qui oīa po-
tes ⁊ aīe p̄fectū sp̄ diligis:
adauge maiorē grām ut pos-
sim tuū cōplere sermonem ⁊
meā p̄ficere salutē.

Oratio p̄tra cogitatio-
nes malas. Cap. xxvj.

Omine de⁹ me⁹ ne elō-
geris a me: de⁹ meus in
auxiliū meū respice: qm̄ insur-
reperūt in me cogitaciōes va-
ne ⁊ timōes magni affligētes
animā meā. Quō p̄trāsbo il-
lesus: quō p̄fringā eā: Ego in-
quit aīe te ībo ⁊ gloriosos ter-
re humiliabo: aperiā ianuam
carceris: ⁊ archana secretorū
reuelabo tibi. Fac dñe ut lo-
queris: ⁊ fugiant a facie tua
omnes inique cogitationes.
Hec sp̄s ⁊ vnica consolatio
mea ad te in omni tribulatio

ne confugere: tibi p̄fidere: ex
intimo inuocare ⁊ patientē cō-
solationē tuā expectare.

Oratio p̄ illuminatiōē mē-
tis deuotissima. Cap. xxvij

Ararifica me bone iesu cla-
ritate eterni luis ⁊ educ
de habitaculo cordis mei te-
nebras vniuersas. Cohibe eua-
gatiōes multas: ⁊ elide vim
faciētes tentatiōes. Pugna
fortiē p̄ me ⁊ expugna malas
bestias: cōcupiscentias dico
illecebrosas: ut fiat pax in vir-
tute tua ⁊ abundātia laudis
tue resonet in aula sancta: hoc
est in cōscientia pura. Impa-
rentis ⁊ tempestatib⁹: dic ma-
ri quiesce: dic aquiloni ne fla-
ueris: ⁊ erit trāquillitas ma-
gna. Emitte lucē tuā ⁊ veri-
tatē tuā ut luceat sup̄ terrā:
q̄ terra sum inanis ⁊ vacua
donec illumines me. Effunde
grām tuā desup̄: p̄funde cor
meū grā celesti: ministra de-
uotōis aq̄s ad irrigandā faciē
terre: ad p̄ducēdū fructū bo-
nū ⁊ optimū. Eleua mētē p̄es-
saz mole pctōy: ⁊ ad celestia
totū desiderii meum suspēde
ut gustata suauitate sup̄ne fe-
licitatē pigeat de terrenis co-
gitare. Rape me ⁊ eripe ab oī
creaturay indurabili cōsola-

tionem: quia nulla res creata appetitum meum plenarie valet quietare et consolari. Iunge me tibi inseparabili dilectionis vinculo quoniam tu solus amati sufficis: et absque te friuola sunt vniuersa.

De enitacione curiose inquisitionis super alterius vita. **Cap. xxviii.**

Egli nolite curiosus: nec vacuas gerere sollicitudines. Quid hoc vel illud ad te: tu me sequere. Quid enim ad te vtrum ille sit talis vel talis: aut iste sic agit vel loquitur? Tu non indiges respondere pro alijs: sed pro teipso rationem reddes. Quid ergo te implicat? Ecce ego omnes cognosco: et cuncta que sub sole fiunt video: et scio que liter cum vnoquoque sit quid cogitet: quid velit: et ad quem finem tendat ei? intentio. Mihi igitur committenda sunt omnia: tu pro tua te in bona pace et dimitte agitantem agitare quantum voluerit. Veniet super eum quicquid fecerit vel dixerit: quia me fallere non potest. Non sit tibi cura de magni nominis vmbra et non de multorum familiaritate nec de prouta hominum dilectione. Ista enim generant distractiones et magnas in corde obscuritates. Abstinere loqueri tibi verbum meum et ab-

scandita reuelare: si aduertum meum diligenter obseruares et ostium cordis tui apires. Esto puidus et vigila in orationibus: et humilia te in omnibus.

In quibus firma pax cordis et verus profectus persistit. **Cap. xxix.**

Egli ego locutus sum: Pacem reliquo vobis: pacem meam do vobis: non quod mundus dat ego do vobis. Pacem omnes residerant sed que ad veram pacem pertinet non omnes curant. Pax mea cum humilibus et mansuetis corde. Pax tua erit in multa patientia. Si me audieris et vocem meam secutus fueris: poteris multa pace frui. Quid igitur faciam: in omni re attende tibi quid facias et quid dicas: et omnem intentionem tuam ad hoc dirige ut mihi soli placeas: et extra me nihil cupias vel queras: sed et de aliorum dictis vel factis nil temere iudices: nec cum rebus tibi non commissis te implices et poteris fieri ut parum vel raro turberis. Numquam autem sentire aliquamurbationem nec pati aliquam cordis vel corporis molestiam: non est presentis temporis sed statim eterne quietis. Non ergo estimes te veram pacem inuenisse: si nullam senseris gravitatem: nec tunc totum esse bonum si neminem pateris aduer-

sariū: ne hoc eē pfectū si cuncta sūt fm tuū affectū neq̃ tūc aliquid magni te reputes au. specialit̃ dilectū existimes si in magna fueris deuotione atq̃ dulcedine: q̃ in istis non cognoscit̃ verus amator virtutis: nec in istis p̃sistit pfectus 7 pfectio hoīs. **I**n quo ḡ dñe: In offerendo te ex toto corde tuo volūtati diuine: nō querēdo q̃ tua sūt: nec in quo nec in magno: nec in tpe nec i eternitate: ita ut in vna equali facie in gratiarū actiā permanēas: inē p̃spera 7 p̃traria oīa equa lance pensando. Si fueris tam fortis 7 longanimis in spē: ut subtracta interiori p̃solatiōe etiā ad ampliora sustinēda cor tuū p̃paraue- ris nec te iustificaueris 7 s̃c- ctū laudaueris: tūc in vera 7 recta via pacis ābūlas: 7 spes indubitata erit q̃ rursus i in- bilo faciē meā sis visur⁹. **Q**uod si ad plenū tuū p̃p̃tū p- ueneris: scito q̃ tūc abundā- tia pacis p̃frueris fm possibi- litatē tui incolatus.

De eminētia libere mentis
7 q̃ suplex ozo magis me-
retur p̃lectio. **Cap. xxx.**
Omine hoc opus est p-
fecti viri nūq̃ ab inten-

tionē celestiu animū relapa-
re: 7 inē multas curas quasi
sine cura trāire: nō more tor-
pentis: s̃ p̃rogatiua quadā li-
tere mētis: nulli creature in-
ordinata affectiō adherendo
Obserro te pijsime dē? meus
p̃serua me a caris butus vire
ne nimis ip̃licer: a multis ne-
cessitatib⁹ corpis ne volupta-
te captiar: ab vniuersis aie ob-
staculis ne molestijs fractus
reijcier: nō dico ab his rebus
quas toto affectu ambit vani-
tas mundana: s̃ ab his mise-
rijs que aīaz fui tui cōmuni
maledicto mortalitatē penali-
ter grauāt 7 retardāt ne in li-
bertatē spūs quotiēs libuerit
valeat introire. **D**e? meus
dulcedo ineffabilis: verte mi-
bi in amaritudinē omnē p̃so-
lationē carnalē ab eternoz
amore me abstrahētē 7 ad se
intuitu cuiusdā boni relecta-
bilis p̃sentis male alliciētē.
Nō me vincat dē? me? non
vincat caro 7 sanguis: nō me
decipiat mūdus 7 breuis glia
eius: nō me supplātet diabol⁹
7 astutia illi⁹. **D**a in fortitudi-
nē resistēdi: patiētā tolerādi
p̃stantiā p̃seuerādi. **D**a poi-
bus mūdi p̃solatiōib⁹ suauis-
simā spūs tui vnctionē: 7 pro

carnali amore tui nois in fun
de amore: ecce cib⁹: potus: ve-
stis ac cetera vtēilia ad cor-
poris sustētaculū ptinētia fer-
uētis spiritui sūt onerosa. Tri-
bue talib⁹ fomētis tēpate vti
nō desiderio nimio implicari
Abūcere oia nō licet: qz natu-
ra sustētāda ē: requirere autē
supflua 7 q magis delectant
lex scā pibet: nā als caro ad-
uersus spiritū isolefceret. In-
ter h⁹ qso man⁹ tua me regat:
7 doceat ne quid nimū fiat.

Quā priuā⁹ amor a sūmo bo-
no maxie retardat. C. xxxj

Egli oportet te dare totū
p toto 7 nihil tui ipsi⁹ eē
Scito q amator tui ipsi⁹ magi
nocet tibi q aliqua res mūdi
Scdm amorē 7 affectū quez-
geris: quelibet res plus ul⁹ mi-
nus adheret. Si fuerit amor
tu⁹ pur⁹ simplex 7 bñ ordina-
tus: eris sine captiuitate rerū
Noli p cupiscere qd non licet
habere. Noli habere qd te pōt
impedire 7 libertate interiori
priuare. Mirū q nō ex toto
fūdo cordis teipsū mibi com-
mittis cū oib⁹ q desiderare po-
tes uel habere. Quare vano
merore psumeris: Cur super-
fluis curis fatigaris: Sta ad
beneplacitū meū: 7 nullū pa-

tieris vetrimētū. Si quis hoc
uel illud 7 voluerit ibi uel ibi
ppē tuū comodū 7 ppiū be-
neplacitū magi habēdū: nūq̄
eris in quietudine nec liber a
solllicitudine: qz in oī repietur
aliqs defect⁹: 7 in oī loco erit
q aduerset. Iungat igit nō qli-
bet res adepta uel multiplica-
ta exteri⁹: s pot⁹ ptepta 7 de-
cisa ex corde radicit⁹. Quod
nō tm de censu eris 7 diuitia-
rū itelligas: s de bonoris etiā
ambitu ac vane laudatōis de-
siderio: q oia trāseūt cū mun-
do. Munit parū loc⁹ si vest
spūs feruor. Nec diu stabit
pax illa q̄sita forinsec⁹: si va-
cat a vero fundamēto status
cordis: hoc est: nisi steteris in
me pmutare te potes: s nō me-
liozare. Nā occasiōe orta 7 ac-
cepta inuenies quod fugisti 7
amplius.

Ratio p purgatiōē cor-
dis 7 celestis sapia. C. xxxij

Confirma me te⁹ p gra-
tiā scī spūs da virtutez
corrobzari in interiori boie:
7 cor meū ab oī inutili sollici-
tudine 7 angore euacuare nec
varijs desiderijs trahi cuius-
cūq̄ rei viliis aut p̄ciosis: s oia
inspicere sicut trāseūtia 7 me-
pariē cū illis trāsiturū: qz ni-

bil pmanēs sub sole nisi oīa ueritas 7 afflictio spūs. **Q**uā sapiēs qui ita p̄siderat. Da m̄ dñe celestē sapiāz ut discā te sup oīa q̄rere 7 inuenire: sup oīa sapere 7 diligere: 7 cetera fm ordinē sapientie tue put sunt intelligere. Da prudentē declinare blādientē: 7 patientē ferre aduersantē: qz hec magna sapiētie nō moueri oī uen to uerboꝝ nec aurē male blādienti p̄tere syrene: sic enī incepta pergis uia secure.

Contra linguas obtrectatorum. **Cap. xxxiiij.**

Eli nō egre feras si qdā de te male senserint 7 dixerint qd non licet audire. Tu ueteriora de te ipso sentire uetes: 7 neminē infirmiorē te credere. Si ambulas ab intra: nō multū poterabis uolūtia uerba. Est nō pua prudentia silere in tpe malo: 7 introitus ad me conuerti nec humano iudicio disturbari. Nō sit pax tua in ore boiuz: siue enī bene siue male interpretati fuerint: nō es igif alē hō. Ubi est uera pax: 7 uera gloria: Nō ne in me: Et qui non appetit hominibꝝ placere nec displicere timet: multa perfuēt pace. Ex inordinata amore 7 uano

timore oris oīs inq̄tudo cordis 7 distractio sensuū

Qualiter instāte tribulatione de? inuocāndus est 7 benedicēdus. **Cap. xxxiiij.**

Sit nomē tuū dñe benedictū in secula qui uoluit tibi hāc tentationē 7 tribulationē uenire sup me. Nō possum eā effugere: s̄ necesse habeo ad te cōfugere ut me adiuues 7 in bonū mihi cōuertas. Dñe modo sum in tribulatione: 7 nō est cordi meo bene sed multū uexor a p̄senti p̄sente fide. Et nūc pater dilecte qd dicā: Deprehēsus sum in angustias saluifica me ex uoxa hac. S3 p̄pterea ueni in banc uoxā ut tu clarificeris cū fuero valde humiliatus 7 per te liberat⁹. Cōplaceat tibi dñe ut eruas me: nā ego paup qd agere possū: 7 quo ibo sine te? Da patientiā dñe etiā hac uice. Adiuna me de? me? 7 non timebo quātūcūqz grauatus fuero. Et nunc inter hec quid dicam: Domine fiat uolūtas tua: ego bene merui tribulari 7 grauari: oportet ut sustineam: 7 utinam patienter donec transeat tempestas et melius fiat. Potens est autē omnipotens manus tua etiā

banc tentationē a me auferre
et eius imperiū mitigare: ne pe-
nitentia succubā: quēadmodū
prius sepe egisti mecum deus mea
misericordia mea. Et quāto
mibi difficilius: tāto tibi facili-
or: et huius mutatio textere excelsi

De diuino perēdo auxilio
et confidentia recuperan-
de gratie. **Cap. xxxv.**

Eli ego dominus confortās i-
die tribulationis. Venias
ad me cum non fuerit bonum. Hoc
est quod maxime impedit consolatio-
nem celestem: quia tardius conuer-
te ad orationē. Nam atque me
intēte roges: multa inter solatio-
nia quies et recreas te in exter-
nis. Ideoque fit ut parum oia per-
sint donec aduertas quia ego sum
qui eruo sperantes in me: nec est
extra me valēs consilium neque
vtile: sed neque durabile remedi-
um. Si iam resumpto spiritu post
repositatē recōualesce in luce
miserationū mearum: quia prope sum
dicit dominus: ut restaurē vniuer-
sa: non solum integre sed et abundanter
et cumulate. Nūquid tibi quicquid est
difficile: aut ero similis dicē-
ti et non faciēti? Ubi est fides
tua? Stra firmiter et perseuerā-
ter. Esto loquax et vir for-
tis: veniet tibi consolatio in tempore
suo expecta me expecta: veniā

et curabo te. Tētatō est quae te
verat: et formido vana quae te ex-
terret. Quid importat sollici-
tudo de futuris pertingētibz
nisi ut tristitia super tristitia am-
baleas: Sufficit dici malicia
sua. Vanū est et inutile de fu-
turis perturbari uel gratulari
quod forte nūquam eueniēt. Sed bu-
manū est huiusmodi imagi-
natiōibz illudi: et parui ad huc
animi signū tam leuiter trahi a
suggestione inimici. Ipse. n. non
curat an veris an falsis illu-
dat et decipiat: et vtrum plentium
amore an futuroz formidine
persternat. Non igitur curatur cor
suum neque formidet. Crede in
me et in misericordia mea ba-
beto fiducia. Quā tu te elōga-
tū estimas a me: sepe sum propin-
quior. Quā tu estimas totū per-
ditū: tūc sepe magis merendi
instat lucrū. Non est totū per-
ditū quā res accidit in perarū
Non debes indicare sibi plens
sentire: nec si grauitati alicui
vnde cūqz veniēti iterere et ac-
cipere tāqz oīs spes sit ablata
emergēdi. Noli putare te de-
relictū ex toto: quoniam ad tempus
miseri tibi aliquā tribulatio-
nē: sic enī trāsis ad regnū ce-
lorum. Et hoc sine dubio magis
expedit et ceteris suis meis:

ut exercitemini aduersis: q̄s si
cūcta ad libitū habere. Ego
nouī cogitaciōes absconditas:
q̄ multū expedit p̄ salute tua
ut interdū sine sapore relinq̄-
ris: ne forte eleueris in bono
successu: et tibi ipsi placere ve-
lis in eo q̄d nō es. Quod tedi
auferre possū: et restituere cū
mibi placuerit. Cum videro
meū ē: cū subtraxero tuū nō
tulī: q̄ meū est cū datū bonuz
et cū donū p̄fectū. Si tibi ad-
misero gravitatē aut quālibz
p̄trietatē: nō indigner neq̄
p̄cidat cor tuū: et ego cito s̄b-
leuare possū et cū on⁹ in gau-
diū trāsinutare. Verūtā-
mē iustus sū et recōmēdabī mul-
tū cū sic facio tecū. Si recte
sapis et in veritate aspici nūq̄
velis p̄t aduersa tā reiecte
p̄tristari: s̄ magis gaudere et
grās agere: imo hoc vnīcū re-
putare gaudiū q̄ affligēs te
dolorib⁹ nō parco tibi. Sicut
dilexit me pater ego diligo vos
dixi dilectis discipulis meis
q̄s utiq̄ n̄ nisi ad gaudia tē-
poralia: s̄ ad maḡ certamina
nō ad honores s̄ ad respectio-
nes: nō ad oculū: s̄ ad labores
nō ad requiē: s̄ ad offerendū
fructū multū in patiētia. Ho-
rum memēto fili mi verborū.

De neglectu ois crea-
ture ut creator possit
inueniri. Cap. xxxvj.

O Domine mi adhuc bene
indigeo maiori grā si ve-
lē illuc puenire vbi me nemo
poterit nec vlla creatura ipe-
dire. Hāc q̄d diu res aliq̄ me re-
tinet: nō possū libere ad te vo-
lare. Cupiebat libere volare q̄
dicebat: Quis dabit mibi pē-
nas sic colūbe: et volabo et re-
quiescā. Quid simplici ocu-
lo quieti⁹: et q̄d liberi⁹ nil desi-
derāte in terris. Oportet igit̄
omnē p̄trāsire creaturā: et se-
ipsū p̄fecte deserere ac in ex-
cessu mentis stare et videre te
oīuz p̄ditorē cū creaturis nil
simile habere. Et nisi q̄s ab oī-
bus creaturis fuerit expedit⁹
nō poterit libere intēdere di-
uinis. Ideo enī pauci inueni-
unt̄ p̄tēplatiui: q̄ pauci sciūt
se a perituris creaturis ad ple-
nū seq̄strari. Ad hoc magna
requirit̄ grā q̄ animā leuet et
sup̄ seipsam rapiat. Et nisi bō
sit in spū eleuat⁹ et ab oīb⁹ cre-
aturis liberat⁹ ac deo totus
vnit⁹: quicq̄d scit: q̄cqd etiā
habet: nō est magni ponderis.
Diu puus erit et in terra iace-
bit q̄ aliq̄d magni estimat ni-
si solū vnū imensū eternū bo-

num. Et q̄cqd de nō ē mibū ē
7 p nūbilo cōputari debet. Est
q̄ppe mag̃ differētia sapia illu
miati 7 deuoti viri: 7 scia lit
terati 7 studiosi clerici. Mul
to nobilior ē illa doctna q̄ de
sursū ex dīna īfluētia manat
q̄ q̄ laboriose būano acq̄rit ī
genio. Plures repiūf p̄tēpla
tionē dīderare: s̄ q̄ ac eā req̄
runt nō studēt exercere. Est
7 magnū impedimentū q̄ in
signis 7 in rebus sensibilibus
stat 7 pax de p̄fecta mortifi
catione habet. Nescio quid ē
7 quo spū ducimur 7 quid p̄
tendim⁹ q̄ spūales dīci vide
mur: q̄ totū laborē 7 amplio
rem sollicitudinē p̄transito
rijs 7 vilib⁹ reb⁹ agim⁹: 7 de
īterioribus nostris vix raro
plene recollectis sensib⁹ cogi
tamus. Probdolo: statī post
modicā recollectiōnez foras
erumpim⁹: nec opa nostra dī
stricta examinatiōe trutinā
mus. Abi iacēt affect⁹ nostri
nō attēdim⁹: 7 q̄ impura sint
oīa n̄ra nō deplozamus. Dis
q̄ppe caro corruerat viā suā
7 iō sequebat⁹ diluuiū magnū
Cū g̃ interior affectus noster
corrupt⁹ sit: necesse ē ut actio
sequēs index carētie interiorj
vigoris corrumpt⁹. Ex puro

corde p̄cedit fruct⁹ bone vi
te. Quantū quis fecerit que
rit: s̄ ex quāta p̄tute agit nō
tā studiose pensat. Si fuerit
fortis: diues: pulcher: habilis
uel bonus scriptor: bonus can
tor: bon⁹ laborator: inuestiga
tor: q̄ paup sit spū: q̄ patiens
7 mitis: q̄ deuot⁹ 7 internus
a multis tacef. Natura exte
riora hoīs respicit: grā ad ī
teriora se conuertit. Illa fre
quenter fallit: ista in deo spe
rat ut nō decipiat.

De abnegatiōe sui 7 abdica
tiōe oīs cupiditatū. Ca. xxxvij

Eli nō potes p̄fecte possi
dereliberatē nisi totali
ter abneges te metipsū. Com
pediti sūt cōs p̄prietarij 7 sui
ipsi⁹ amatores: cupidi: curiosi
gyrouagi querētes semp mol
lia: nō q̄ ību xpī: s̄ sepe hoc fin
gentes 7 cōponētes q̄ nō sta
bit. Peribit enī totū qd non
est ex deo ortū. Tene breue 7
psumatū verbū. Dīmītte oīa:
7 inuenies oīa. Dīmītte cupi
ditatē 7 inuenies requiē. Hoc
mēte p̄tracta: 7 cū impleuerj:
oīa intelliges. Dñe s̄ nō ē op⁹
vni⁹ diei nec lud⁹ paruulor:
īmo in s̄ breui īcludit⁹ oīs p̄fe
ctio religiosor. Fili nō debet
auerti nec statī reijci audita

via pfectoz s magis ad subli-
miora puocari ⁊ ad min⁹ ad
hec ex dñderio suspirare. At
nā sic tecū esset ⁊ ad hoc pue-
nisses ut tuip⁹ amator non
esses. s ad nutū meū pure sta-
res: ⁊ ei⁹ quē tibi pposui p⁹is
tūc mihi valde placeres ⁊ to-
ta vita tua cū gaudio ⁊ pace
trāsiret. Habet adhuc multa
ad relinquēdū: q̄ nisi mihi ex
integro resignaueris nō acq̄-
res quid postulas. Suadeo ti-
bi a me emere aurū ignitū ut
locuplex fias: id est: sapiētiaz
celestē oīa infima pculcantes
Postpone terrenā sapiētiam:
omnē humanā cōplacētā et
ppriā. Dixi tibi viliora emen-
da p p̄ciosis ⁊ altis in rebus
humanis. Nā vilis ⁊ pua ac
pene obliuioni tradita videt
vera celestis sapiētia: nō sapi-
ens alta de se nec magnifica-
ri querēs in terra: quā multi
oretē⁹ p̄dicāt s vita lōge dis-
sentit: ipsa tñ est p̄ciosa mar-
garita a multis abscondita.

De instabilitate cordis ⁊ d
intentioē finali ad xū ba-
bēda. Cap. xxxviii.

Noli credere affectui
tuo: q̄ nūc ē cito muta-
bis in aliud. Q̄ diu. n. vixeris
mutabilitati subiect⁹ eris: et

nolēs ut modo let⁹: modo tri-
stis: mō pacat⁹: mō turbatus
nūc deuot⁹: nūc ideuot⁹: nūc
studiosus: nūc accidios⁹: nūc
grauis nūc leuis inueniaris.
S̄ stat sup hec mutabilia sa-
piēs ⁊ bene doct⁹ in spū: nō at-
tēdens qd in se sentiat uel q̄
pte flet ⁊ int⁹ instabilitatē: sed
ut tota intētio mētis eius ad
debitū ⁊ ad optimū p̄ficiat fi-
nem. Nā sic poterit vn⁹ ⁊ idē
in cōcussus pmanere: simplici
intētiōis oculo p tot varios
euētus ad me imp̄termisse di-
recto. Quāto aut purior fue-
rit intētiōis ocul⁹ tāto p̄stā-
ti⁹ inē diuersas itur pcellas
S̄ i muli caligat ocul⁹ intē-
tiōis: respicit. n. cito i aliq̄ de
lectabile qd occurrit: ⁊ raro
tot⁹ liber qs iuenit a neuo p-
prie ex q̄stitiōis. Sic iudei oliz
venerāt i betaniā ad marthā
⁊ mariā nō pp̄ ibz tñ: s ut la-
zarū viderēt. Mūdā⁹ ē q̄
itētiōis ocul⁹ ut sit simplex et
rect⁹ atq̄ vltra oīa varia me-
dia ad me dirigēd⁹.

De amāti sapit de⁹ sup oīa
⁊ in oib⁹. Cap. xxxix.

Ecce tens me⁹ ⁊ omnia.
Quid volo ampli⁹ ⁊ qd
feliciter desiderare possū: q̄
sapidum ⁊ dulce vei bum: sed

amāti verbū nō mūdū nec ea
q̄ in mūdo sūt. De⁹ me⁹ 7 oīa
Intelligēti satis dictū est: 7
sepe repteare iocūdū ē amāti.
Te siquidē p̄nte iocūda sunt
oīa: te autē absente fastidiunt
cūcta. Tu facis cor trāquil-
lū 7 pacē magnā leticiāq; fe-
stinā: Tu facis bene sentire d̄
oib⁹ 7 in oib⁹ te laudare: nec
pōt aliqd sine te diu placere: s̄
si reter gratū esse 7 bene sapa-
re: oportet grām tuā adesse et
pdimēto tue sapie p̄diri. Cui
tu sapis: qd ei recte nō sapiet
7 cui tu non sapis: quid ei ad
iocūditatē esse poterit? Sed
reficiūt in tua sapia mūdi sa-
piētes 7 q̄ carnē sapiūt: qz ibi
plurima vanitas 7 hic mors
inuenit. Qui autē te p̄ptēptū
mūdanoz 7 carnis mortifica-
tionē sequūt: vere sapiētes cē
cognoscūt: qz de vanitate ad
veritatē: de carne ad spiritum
trāstierūt. Istis sapit re⁹ 7 qd
quid inuenit in creaturis to-
tū referūt ad laudē sui p̄dito-
ris. Dissimilis tū 7 multū dis-
similis sapor creatoris 7 crea-
ture: eternitatis 7 t̄pis: lucis
increate 7 lucis illumiante. O
lux p̄petua cūcta creata tūscē
dens lumia fulgura corusca-
tionē d̄ sublimi penetrācē oīa

intima cordis mei purificat: le-
tificat: clarificat: 7 viuifica spi-
ritū meū cū suis potētis ad i-
herēdū tibi iubilosis excessib⁹.
Q̄n veniet hec bēa 7 reside-
rabilis hora: ut tua me saties
p̄sentia: ut sis mihi oīa i oib⁹.
Q̄diu b̄ datū nō fuerit: nec
plenū gaudium erit. Adhuc
ph̄dolor viuit in me: vet⁹ hō:
nō ē tot⁹ crucifixus: nō ē p̄fe-
cte mortu⁹. Adhuc p̄cupiscit
fortit̄ aduersus sp̄m. bella mo-
uet intestina nec regnū aie pa-
tis esse quietū. S̄ tu q̄ dñā-
ris potestati maris: 7 motum
fluctuū ei⁹ tu mitigas exur-
ge adiuua me. Dissipa gētes q̄
bella volūt: p̄tere eas in p̄tu-
te tua: ostende q̄so magnalia
tua 7 glorificet vextera tua:
qz nō est spes alia nec refugi-
um m̄ nisi in te dñe re⁹ meus.
Q̄ nō ē securitas a tenta-
tione in hac vita. Cap. xl.
Hic nunq̄ secur⁹ es i hac
vita: s̄ quoad vixeris sp̄-
arma sp̄alia tibi sūt necessa-
ria. Inē hostes versaris a ve-
xtris 7 a sinistris ipugnaris.
Si ḡ nō vteris vndiq; scuto
patiētie nō eris diu sine vul-
nere. Insuper si nō ponis cor
tuū fixe in me cū mera volūta-
te cūcta patiēdi. p̄p̄ me non

poteris ardore istū sustinere
nec ad palmā ptingere bōy.
Oportet te q̄ viriliter oīa p̄trāsi
re: 7 potētī manu vti aduers⁹
obiecta. **N**ā vincētī dāf mā
na: 7 torpētī relinquit multa
miseria. Si q̄ris i hac vita re
quie: quō tūc puenies ad eter
nā: **N**ō ponas te ad multā re
quie: si ad magnā patiētiam.
Quere verā pacē nō in ter
ris s̄ in celis: nō in hoīb⁹ nec i
ceteris creaturis: s̄ in deo so
lo. **P**ro amore dei teles oīa
litenē subire: labores scz 7 do
lores: tētatiōes: vexatiōes: an
xietates: necessitates: infirmi
tates: iniurias: oblocutiōes: rep̄
hensiōes: humiliatiōes: p̄fusio
nes: correctiōes 7 respectiōes
Hec iuuāt ad p̄tutes: hec pro
bant xp̄i tyronē: hec fabricāt
celestē coronā. Ego reddā ei
eternā mercedē p̄ breui labo
re: 7 infinitā gloriā p̄trāsito
riā p̄fusioē. **P**utas q̄ sp̄ habe
bis: p̄ tua volūtate p̄solatiōes
sp̄ial: s̄. **S**ci mei nō habue
runt tales: s̄ multas grāuita
tes 7 tētationes varias: ma
gnasq̄ desolatiōes: s̄ patiētes
sustinuerūt se in oīb⁹: 7 magi
sūt p̄fisi deo q̄ sibi: sciētes qz
nō sūt p̄digne passiōes huius
tp̄is ad futurā gloriā p̄mere

dam. **A**ls tu statī habere: qd
multi post lachrymas 7 ma
gnos labores vix obtinuerūt
Expecta dñm viriliter age 7 cō
fortare: noli diffidere: noli di
scedere: s̄ corp⁹ 7 aīas expone
p̄stantē p̄ gloria dei. Ego red
dam plenissime. Ego tecū ero
in omni tribulatiōe.

Contra vana huius
iudicia. Cap. xli.

Est iacta cor tuū firmē
i dñō: 7 humanū ne me
tuas iudiciū: vbi te p̄scientia
piū reddit 7 insouēt. Bonū
est 7 beatū taliter pati: nec hoc
erit graue humili cordi: 7 deo
magi q̄ sibi ipsi p̄fideti. **M**ul
ti multa loquūt: 7 id p̄ua fi
des est adhibēda. **S**z 7 oībus
satis esse nō est possibile. **E**t si
paulus oībus studuit in dñō
placere: 7 oīb⁹ oīa fact⁹ ē: tñ
etia3 pro minūmo duxit q̄ ab
humano die iudicat⁹ fuerit.
Egit satis p̄ aliorū edificatio
ne 7 salute quantū in se erat
7 poterat: sed ne ab alijs aliqñ
iudicaret⁹ uel nō respiceretur
cobitare nō potuit: ideo totū
deū cōmisit qui totū nouerat
7 patiētia 7 humilitate p̄tra
ora loquētū in iūq̄: ac etiā va
na ac mēdosa cogitātū atq̄
p̄libitū suū queq̄ iactātū se

defendit. Respondit tñ inter-
dū ne infirmis ex sua taciturni-
tate generares scādalum.
Quis tu ut timeas a morta-
li hoīe? Hodie ē ⁊ cras nō cō-
paret. Deū time ⁊ hoīus terro-
res nō expauesces. Quid pōt
aliq̄s in te verbis aut iniurijs
Sibi poti⁹ nocet q̄s tibi: nec po-
terit iudiciū te effugere qui-
cūq̄ est ille. Tu bate tē p̄
oculis ⁊ noli p̄cedere p̄bis q̄
rulosis. Q̄ si ad p̄sens videri
succūbi ⁊ p̄fusionē pati quam
nō meruisti: ne indigneris ex
hoc neq̄ p̄ipatientiā minuas
coronā tuā: s̄ ad me poti⁹ re-
spice in celū: q̄ potēs sū eripe-
re ab oī confusioē ⁊ iniuriā: ⁊
vnicuiq̄ reddere s̄m opa sua

De pura ⁊ integra resigna-
tiōe suā ad obtinenda cor-
dis libertatē. Cap. xlii.

Reli quete te ⁊ inueni-
es me. Sta sine electiōe
⁊ oī p̄prietate: ⁊ sp̄ lucraberis
Nam ⁊ adijciēs tibi amplior
grā: statū ut te resignaueris
nec resūpseris. Dñe quotiens
me resignabo ⁊ in quibus me
relinquā: Semp ⁊ in oī hora
sic i p̄uo sic ⁊ in magno: nihil
excipio s̄ in oib⁹ te nudatum
inueniri volo. Alioquin quō
poteris esse me⁹ ⁊ ego tu⁹: nisi

fuēris ab oī p̄p̄ia volūtate in-
tus ⁊ foris spoliat⁹. Quanto
celeri⁹ hoc agis: tāto meli⁹ ba-
tebis: ⁊ quāro pleni⁹ ⁊ since-
rius: tāto pl⁹ mihi placebis ⁊
ampli⁹ lucraberis. Quidā se
resignāt s̄ cū aliqua exceptio-
ne. Nō enī plene deo p̄fidunt
iō p̄uidere sibi sat agūt. Qui-
dam etiā p̄mo totū offerūt: s̄
postea tētatiōe pulsante ad p̄-
p̄ia redeūt: ideo minime i vir-
tute p̄ficiūt. Hi ad verā pu-
ri cordis libertatē ⁊ iocunde
familiaritatis mee grām nō
p̄tingēt: nisi integra resigna-
tiō ⁊ quotidiana sui imola-
tiōe p̄ri⁹ facta: sine q̄ nō stat
nec stabit vnio fructiua. Dixi
tibi sepiissime: ⁊ nūc iterū dico
Relinque te: resigna te ⁊ frue-
ris magna iterna pace. Da to-
tū p̄ toto: nil exquire: nil repe-
te: sta pure ⁊ inhesitante in me
⁊ batebis me. Eris liber i cor-
de: ⁊ tenebre nō p̄culcabūt te
Ad hoc conare: hoc ora: s̄ stu-
de residerare: ut ab oī p̄p̄ie-
tate possis expoliari: ⁊ nudus
nudū i b̄m sequi: tibi mori: et
mihi eternalit̄ viuē. Tūc te-
ficiēt cēs vane fātasie p̄turba-
tiones inique ⁊ cure supflue.
Tūc etiā recedet imoderat⁹
timō: ⁊ iordiat⁹ amor moriet⁹

De bono regimie i cœnis ⁊ re
cursu ad veni i piculis. **C.** xliij
Egli ad istud diligenter tē
dere debes ut in oī loco
actiōe seu occupatiōe externa
sis intīm⁹ liter ⁊ tui ipsi⁹ po
tēs: ⁊ sint oīa sub te ⁊ tu nō sō
eis: ut sis dñs actionū tuarū.
⁊ rector nō sū? nec emptici⁹
s magis exēpt⁹: verusq; be
bre⁹ i fortē ac libertatē trās
iens filiorū tei: q; stāt sup pre
sentia ⁊ speculant eēna: q; tñs
toria intuef sinistro oculo: et
extro celestia: q; tēporalia
nō trahūt ad inherēdū: s; tra
bunt ipsi ea magis ad bñ ser
uiendū. put ordiata sūt a deo
⁊ instituta a sūmo opifice q;
nil iordiātū reliqt i sua crea
tura. Si etiā in oī euētū stas
nō i apparētia exēna: nec oculo
carnali lustras visa uel au
dita: s; mox in qualib; cā in
tras cū moysē i tabernaculū
ad cōsulēdū dñm: audies nō
nūq; diuinū respōsū: ⁊ redies
istruct⁹ de multis p̄sentib⁹ et
futuris. Sp. n. moyses recur
sū habuit ad tabernaculū pro
dubijs ⁊ q̄stionib⁹ soluedis:
fugitq; ad orōnis adiutorū
p̄ periculis ⁊ iprobitatib⁹ ho
minū subleuādis. Sic ⁊ tu cō
fugē debes i cordis tui secre

tariū diuinū intēti⁹ iplorādo
suffragiū. Propterea nanq; io
sue ⁊ filij isrl a gabaonitib⁹ legi
tur recepti: q; os dñi nō pri
interrogauerūt: s; nimīū credu
li dulcib⁹ p̄mōib⁹ falsa pieta
te delusi sūt. **Q**u bō nō sit
isportun⁹ i negocijs. **C.** xliiij
Egli cōmitte mibi sp̄cāz
tuā ⁊ ego bene disponā
in tpe suo. Expecta ordinatio
nē meā ⁊ senties inde p̄fectū
Dñe satis libet cōs res tibi cō
mitto: q; paruz pōt cogitatio
mea p̄ficere. **U**tinā nō mul
tū adhererē futuris euētibus
sed ad bñplacitū tuū me in
cūctāe offerre. Filij mi sepe bō
re aliquā agitāt q; desiderat
s; cū ad eā puenerit aliē inci
pit sentire: q; affectiōes circa
idē nō sūt durabiles s; magi
de vno in aliud nos impellūt
Nō ergo minimū etiā in mi
nimis se relinquere. Verus p
fectus hominis est abnegatio
sui ipsi⁹: ⁊ bō abnegat⁹ valde
liber ē ⁊ secur⁹. Sed antiqu⁹
hostis oib⁹ bonis aduersans a
tentatiōe nō cessat: ⁊ die no
ctūq; graues molis insidias:
si forte in laqueū receptiōis
possit p̄cipitare incautū. **V**i
gilate g; ⁊ orate dicit dñs ut
nō intretis in tētationē.

De homo nihil boni ex
se habet et ex nullo glo-
riari potest. Cap. xlv.

Omine quod est homo quod me-
mor sis eius: aut filius hominis
quod visitas eum: Quid promeruit
homo ut dares illi gratiam tuam
Domine quid possum consequi si re-
seris mei: aut quid iuste obten-
dere possum: si quod peto non fece-
ris: Certe hoc in veritate co-
gitare possum et dicere: Domine ni-
hil sum: nihil boni ex me habeo:
sed in omnibus deficio et ad nihil sp-
tando. Et nisi a te fuero adiu-
tus: et interius informatus: totus
efficior tepidus et dissolutus.
Tu autem Domine spiritus idem ipse es et
permanes in eternum: spiritus bonus iu-
stus et sanctus: bene: iuste ac sancte
agens omnia et disponens in sapien-
tia. Sed ego qui ad defectum ma-
gis propius sum quam ad perfectum
non sum spiritus in vno statu perdurans
quod septem tempora mutantur super
me. Verumtamen cito melius fit
cum tibi placuerit et manus por-
rexis adiutricem: quod tu solus
sine humano suffragio poteris
auxiliari: et in tantum confirmari
ut vultus meus amplius in di-
uersa non mutetur: sed in te vno cor
meum pervertatur et quiescat. Vnde
si bene scire omnem humanam con-
solationem abijcere: sine propter

reuerentiam adipiscendaz: sine
propter necessitatem qua compelloz
te querere: quod non est homo qui me com-
sulet: tunc merito posses de gratia
sperare tua: et de dono noue con-
solationis exultare. Sed as tibi
vnde totum venit quotiescunque
mihi bene succedit. Ego autem
vanitas et nihilum ante te: inco-
nstans homo et infirmus. Vnde ego
possum gloriari: aut cur appeto
reputari? Nunquid ex nihilo
et hoc vanissimum est. Vere in-
anis gloria mala pestis: vani-
tas maxima: quod a vera trahit
gloria et celesti spoliatur gratia
Dum enim homo complacet sibi: displicet
tibi: dum inbiat laudibus hu-
manis priuat veris virtutibus.
Est autem vera gloria et exulta-
tio sancta: gloriari in te et non in se
gaudere in nomine tuo non in vir-
tute propria: nec in aliqua creatu-
ra relectari nisi propter te. Lau-
des nomen tuum non meum magni-
ficet opus tuum non meum: bene-
dicat nomen sanctum tuum: nihil autem
attribuat mihi ex laudibus ho-
minum. Tu gloria mea: tu exul-
tatio cordis mei. In te gloria-
bor et te exultabo tota die: pro-
pter me autem nihil nisi in infirmita-
tibus meis. Querant iudei glo-
riam quam ab inuicem est: ego hanc re-
quiram quam a solo deo est. Vis quidem

gloria humana: ois bonor tē
poralis: ois altitudo mūdāna
eterne glie tue cōpata vani-
tas est ⁊ stulticia. **V**eritas
mea ⁊ misericordia mea. deus
me ⁊ trinitas bēa tibi soli laus
⁊ totus bonor ⁊ gloria p infini-
ta seculor secula. Amē.

De pēptu ois tēporalis
bonoris. Cap. xlvj

Egli noli tibi attrahere si
videas alios bonozari ⁊
elevator: te aut respici ⁊ humi-
liari. Erige cor tuū ad me in
celū: ⁊ nō p̄tristabit te p̄tem-
ptus boīs in terris. Dñe in ce-
litate sum ⁊ vanitate cito se-
ducimur. Si recte me ispicio:
nūq̄ mibi facta est iniuria ab
aliq̄ creatura: vnde nec iuste
babeo p̄q̄ri aduersū te. Quia
aut frequēter ⁊ graui⁹ pecca-
ui tibi: merito arguas p̄tra me
ois creatura. Tibi igit iuste
debet p̄fusio ⁊ p̄tēpt⁹: tibi aut
laus bonor ⁊ glia. Et nisi me
ad hoc p̄parauero q̄ velim li-
berē ab oi creatura respici et
relinquiat q̄ penit⁹ nihil vide-
ri: non possum interius paci-
ficari ⁊ stabiliri: nec spiritua-
liter illuminari: neq̄ plene ti-
bi vniri.

Quā pax nō est ponēda in
hominibus. Cap. xlvij.

Egli si ponis pacē tuā cū
aliq̄ p̄sona p̄pter tuum
sentire ⁊ conuiuere: instabilis
eris et impacat⁹. S; si recur-
sū habes ad semp̄ viuētem ⁊
manētē veritatē. nō p̄trista-
bit te amic⁹ recedēs aut mo-
riēs. In me debet amici dile-
ctio stare: ⁊ p̄pter me diligē-
dus est quisq̄s tibi bonus vi-
sus est ⁊ multū charus i hac
vita. Sine me non valet nec
durabit amicitia: nec est ve-
ra ⁊ mūda dilectio quā ego
nō copulo. Ita mortu⁹ debet
esse talib⁹ affectiōib⁹ dilecto-
rū boiuz: ut quātū ad te perti-
net sine omni humano opta-
res esse p̄sortio. Tāto bō deo
magis appropinq̄: quāto ab
oi solatio terreno longi⁹. Tā-
to etiā alci⁹ ascēdit ad deum
quāto p̄fūdi⁹ i se descendit ⁊
pl⁹ sibi ipsi vilescit. Qui aut
aliqd boni sibi attribuit: grāz
dei in se venire impedit: quia
grā spūs sancti cor bñilē q̄rit
ip̄. Si scires te p̄fecte annibi-
lare atq̄ ab oi creato amore
euacuare: tūc deberē in te cuz
magna grā emanare. S; qñ
tu respicis ad creaturas: sub-
trahis tibi aspect⁹ creatoris.
Disce te in oib⁹ p̄pter creato-
rem vincere: tūc ad diuinam

valebis cognitionē ptingere.
Quātūcūq; modicū sit si ioz
dinate diligis ⁊ respicis retar
data a sūmo ⁊ vitiat.

Cōtra vanā ⁊ secularē
scientiam. Cap. xlvij.

Ali n̄ moueāt te pulchra
⁊ subtilia dicta hoīum.
nō enī ē regnū dei i s̄mone s;
in p̄tute. Attēde p̄ba mea q̄
corda accendūt ⁊ mētes illu
mināt: inducūt cōpūctionē ⁊
variā ingerūt consolationē.
Nūq̄ ad b̄ legas p̄bū ut do
ctior aut sapiētior possis vide
ri: s; stude mortificationē vi
tioꝝ qz b̄ ampli⁹ tibi pderit
q̄ noticia multaz difficilīū q̄
stionū. Cū multa leger ⁊ co
gnoueris: ad vnū tñ oportet
venire p̄ncipiū. Ego sū q̄ do
ceo hoīez sciaz: ⁊ clarioꝛ itel
ligētīā puulis f̄buo: q̄ ab ho
mine possit doceri. Cui ego lo
quor: cito sapiēs erit ⁊ multū
in spū. pficiet. Ne illis q̄ mul
ta curiosa ab hoīb⁹ inq̄rūt: et
te via mibi f̄uēdi paz curāt
Veniet tēp⁹ qñ appebit m̄gr
magistroꝝ x̄ps dñs angeloz
cūctoꝝ auditur⁹ lectiōēs: hoc
est singuloꝝ examiatuꝛ⁹ con
sciētias: ⁊ tūc scrutabit̄ bie
rusalē in lucernis: ⁊ manife
sta erūt abscondita tenebrarū:

facebūtq; argumēta lingua
rū. Ego sū q̄ humilē in pūcto
eleuo mētē. ut plures er̄ne ve
ritatis capiat ratiōēs q̄ si q̄s
decēannis studuisset in schol
Ego doceo sine strepitu verbo
rum sine p̄fusice op̄inionū: si
ne fastu bonozis: sine pugna
tiōe argumētoꝝ. Ego sū q̄ do
ceo terrena respicere: p̄sentia
fastidire: eterna q̄rere: eterna
sapere: bonozes fugere: scāda
la sufferre: omnez spem in me
ponere: extra me nil cupere: ⁊
sup oīa ardentē me amare.
Nā quidā amādo me intime
didicit diuina ⁊ loq̄bas mira
bilis. Plus p̄fecit in relinque
do oīa q̄ in studēdo subtilia.
S; alijs loq̄r coīa: alijs speci
alia: aliqb⁹ in signis ⁊ figuris
dulci⁹ apparo: q̄busdā p̄o in
multo lumie reuelo mysteria.
Vna vox libroꝝ: s; nō cēs eq̄
informāt: qz int⁹ sū doctoꝛ ve
ritatē: cordis scrutatoꝛ. cogi
tationū intellectoꝛ: actionūz
p̄motoꝛ: distribuēs singulis
sic dignū iudicauero.

De non attrahēdo sibi res
exteriores. Cap. xlix.

Ali in mult⁹ oportz te cē
iscitū: ⁊ estimare te tāq̄
mortuū sup terrā: ⁊ cui tot⁹
mūdus crucifix⁹ sit. Multa

etiā oportet surda aure pertrāsi
re et quā tue pacis sūt magis re
cogitare. **U**tilis est oculos a
rebus displicentibus auertere et
vnicuique suū sentire relinquare
quā periculosius sibi monibus deſuere
Si bene ſteteris cū deo et eius
iudiciū aſpexeris: facilius te vi
ctū portabis. **D**ñe quousque
venim? Ecce dānū deſect tē
porale: p modico q̄ſtu labora
tur et curriſ: et ſpūale retrimē
tum in obliuionē trāſit: et vix
ſero rediſ. **Q**uod parū uel ni
hil pdeſt attrēdiſ: et qd ſūme
neceſſariū ē negligēſ pterit.
qz totus hō ad externa deſluit:
et niſi cito reſipiſcat libens in
exterioribus iacet.

Quod omnibus nō eſt cre
dendū: et de facili lapſu
verborum. **Cap. l.**

Domi mihi auxiliū dñe de
tribulatiōe: qz vana ſal
uōis. **N**e ſepe ibi nō inueni fi
dē vbi me habē putauī. **Q**uo
tius etiā ibi reperi: vbi minus
pſumpſi. **V**ana ergo ſpes i ho
minibus: ſalus aut iuſtorū in te
deus. **B**enedictus ſis dñe de
in oibus q̄ nobis accidūt in
firmi ſumus et inſtabiles: cito
fallimur et pmutamur. **Q**uis
eſt hō qui ita caute et circūſpe
cte in oibus ſe cuſtodire valet

ut aliquā in aliquā receptionē
uel pplexitatē nō veniat? **S**ed
qui in te dñe pſidit ac ſimpli
ci ex corde q̄rit: non tā facile
labiſ. **E**t ſi inciderit aliquam
tribulationē quomodo cuique ē
fuerit implicatus: citius p te eruet
aut a te pſolabiſ: qz tu nō de
ſeris in te ſperantē vſque in fi
nē. **R**arus ſidus amicus in cun
ctis amici pſeuerās pſuris.
In dñe tu ſolus eſ fidelissi
mus in oibus: et p̄ter te nō ē al
talīs. **Q**uod bñ ſapuit illa aīa
ſancta q̄ dixit: mēs mea ſoli
data eſt et in chriſto fundata
Si ita mecū foret: nō tā faci
le timor humanus me ſollicita
ret nec verborū iacula moue
rent. **Q**uis oīa p̄uidere: quis
p̄cauere futura mala ſufficit
Si p̄uiſa etiā ledūt ſepe: quid
improviſa niſi grāuē etiā fe
riunt? **S**ed quare mihi miſero
nō melius p̄uidi? **C**ur etiā tā
facile alijs credidi? **S**ed hoies
ſum? nec aliud quā fragiles ho
mines ſum? et ſi angeli a mul
tis eſtimamur et dicimur. **C**ui
credā dñe: cui credā niſi tibi?
Veritas eſ q̄ nō fallis nec fal
li potes. **E**t rurſū: **Q**uis hō mē
dax: inſirmus: inſtabilis et la
bilis: maxie i p̄bis ita ut ſtati
vix credi debeat qd rectū i ſa

ciēsonare videt. **Q**uid prudent
pmonuisti cauēdū ab hoībus
7 qz iūmici hoīs domesti. i ei?
nec credendū si quis dixerit:
ecce hic aut ecce illic. Doctus
sū dāno: 7 vtiā ad cautelā
maiorē: nō ad insipiētā mibi
Caut⁹ esto qdā ait caut⁹ esto
sua apud te qd dico. Et dū
ego sileo 7 absconditū credo:
nec ille silere pōt qd silēdū pe
tūt: sed statim, pdit me 7 se 7
abijt. Ab huiusmodi fabulis
7 incautis hoīb⁹ ptege me do
mine: me in man⁹ eoz incida:
nec vnqz talia cōmittā. **S**e
bū vex 7 stabile da in os meū
7 linguā callidā mōge fac a
me. **Q**uod pati nolo: omni
mode cauere tēto. **S** qz ho
nū 7 pacificum de alijs silere
nec aliud indifferenē oīa cre
dere: neqz de facili vltēr⁹ effa
ri: paucis seipsū reuelare: te sp
inspectore cordis querere: nec
oī vento verboz circūferri: s
oīa intima 7 externa sū tue
bñplacitū volūtatis optare p
fici. **Q**uid tutū p pseruatōe ce
lestis grē humanā fugere ap
parentiā: nec appetere q foris
admirationē vidētur ptere: s
ea tota sedulitate sectari que
vite emēdationē dāt 7 seruo
rem. **Q**uid multis nocuit virt⁹

scita ac p̄p: opere laudata: q̄
sana. p̄fuit grā silērio serua
ta i hac fragili vita q̄ tota tē
tatio ferē 7 malicia.

De p̄fidētia in deo batē
da qū insurgūt vī boz
iacula **Cap. ij.**

Hic ita firmē 7 spera in
me. **Q**uid enī sūt verba
nisi verba: Per aerē volūt: s
lapidē nō ledūt. Si re⁹ es co
gita q te libenē velis emēda
re. Si nūbilitibi p̄cius es: pen
sa q velis libenē p deo hoc su
stinere. Parū satis est ut uel
verba interdū sustineas qui
necdū fortia verbera tolera
re vales. Et quare tā parua
tibi ad cor t̄nsēūt: nū qz adh
carnalis es: 7 hoīes magis q̄
oportet attēdis? **N**ā qz respī
ci metuis: rēphēdi p excessib⁹
nō vis: 7 excusationū queris
ymbracula. **S**z inspicere te me
lius 7 agnosces qz vinit adh
in te mūd⁹ 7 van⁹ amor pla
cēdi hoīb⁹. **C**ū enī bassari re
fugis 7 cōfundi p defectib⁹:
cōstat vtiqz q nec vere bumī
lis sis nec vere mūdo mōtu⁹
nec tibi mundus crucifixus.
Sz audi verba mea: 7 nō cu
rabis de cē mīlta hoīuz verba
Ecce si cūcta p̄tra te dicerēt
q fingi maliciosissime possent

quod tibi noceret si oio transire
pmitteres nec plusq̃ festuca
ppederes: **M**ui quod uel vnu ca
pillum tibi extrahere possent:
Sz qui cor int⁹ nō habet nec
deū p̃ oculis: faciliē p̃bo mo
uetur vitupatiōis. **Q**ui autē
in me p̃fidit nec p̃prio iudicio
stare appetit: absq̃ hūano ter
rore erit. **E**go. n. sū iudex ⁊ co
gnitor oīuz secretorū: ego scio
qualis res acta ē: ego iniuriā
tem noui ⁊ sustinētem. **A**me
erit p̃bū istud: me p̃mittēte
accidit: ut reuelent ex multis
cordib⁹ cogitatiōes. **E**go reū
⁊ innocētē iudicabo: s̃ occul
to iudicio vtrūq̃ ante p̃bare
volui. **T**estimoniū vni⁹ sepe
fallit: meū iudiciū verū ē: sta
bit ⁊ nō subuertet: latet ple
rūq̃ ⁊ paucis ad singula pa
ter: nūq̃ tamē errat nec erra
re p̃ot: etiā si oculis inspiētū
nō rectū videat. **A**d me g̃ re
currēdū ē in oī iudicio: nec p̃
prio innitēdū arbitrio. **I**ust⁹
eni nō p̃turbabit q̃cqd a deo
ei acciderit. **E**tiā si iniuste ali
qd p̃tra eū p̃latū fuerit non
multū curabit. **S**z nec vane
exultabit si p̃ alios rationabi
liter excuset. **P**ensat nāq̃ q̃a
ego sū scrutās corda ⁊ renes
q̃ nō iudico s̃m faciē ⁊ buma

nā apparētia. **N**ā sepe i ocul
meis reperit⁹ culpabile: qd̃ to
minū iudicio credit⁹ laudabi
le. **D**ñe de⁹ iudex iuste fortis ⁊
patēs q̃ vni⁹ nosti fragilita
tē ⁊ p̃uitatē: esto robur meū ⁊
tota fiducia mea. **N**ō enī m̃
sufficit p̃scia mea: tu nosti qd̃
ego nō noui: ⁊ iō in oī replē
sione me b̃niliare debui ⁊ m̃
sue te sustinere. **I**gnosce s̃m
bi p̃piti⁹ quotiēs sic nō egi: ⁊
dona itē grām amplioris suf
ferētie. **M**elior est enī m̃ tua
copiosa misericordia ad cōse
cutionem indulgētie: q̃ mea
opinata iusticia p̃ defēsiō la
tētis p̃sciētie. **E**t si nihil mi
bi p̃sci⁹ sūt: tamē in s̃ me iusti
ficare nō possum: q̃ remota mi
sericordia tua nō iustificabis
in p̃spectu tuo oīs viuēs.

De oia graua p̃ eterna vi
ta sūt tolerāda. **C**ap. liij.

Nī nō frangāt te labo
res quos assumpsisti. **P**ro
pter me nec tribulatiōes te re
ijciāt vsq̃quaq̃: s̃ mea p̃mis
sio in oī euētū te roborēt ⁊ cō
solet. **E**go sufficiens sū ad red
dendū sup̃ omnē modū ⁊ mē
surā. **N**ō b̃ diu laborabis nec
sp̃ grauaberis dolorib⁹. **E**xpe
cta paulisper ⁊ videbis celerē
finē malorū. **V**eniet vna hora

quando cessabit ois labor et
tumultus. Modicum est et bre-
ue et quod transiit cum tempore. Age ergo
ut agis fideliter: labora in vi-
nea mea: ego ero merces tua.
Scribe: lege: canta: gemit: tace:
ora: sustine viriliter pericula: di-
gna est bis oibus et maioribus pro-
prie vita eterna. Veniet pax in
die una quam nota est domino. **M**odum
erit dies uel nox huius scilicet tempo-
ris: sed lux perpetua claritas infi-
nita: pax firma: et requies se-
cura. **N**on dices tunc: quia me li-
berabit de corpore mortis huius:
nec clamabis heu mihi quia incolatus
meus prolongatus est: quam precipi-
tabis mors et salus erit idese-
ctiua: anxietas nulla: iocunditas
beatissima: societas dulcis et de-
cora. **S**i vidisses sanctum in celo
coronas perpetuas: quanta quod
nunc exultant gloria quam huius mun-
do omnes contempnibiles et quasi vita
ipsi indigni putabantur: profe-
cto te statim humiliares usque ad
terram: et affectares potius oibus
subesse quam vni pessere: nec huius
vite letos dies percupisceres:
sed magis pro deo tribulari gau-
deres: et pro nihilo in hoc uolens con-
putari maximam lucrum duce-
res. **S**i tibi hec saperet et pro-
funde ad cor transiret: quomodo au-
deres uel semel cogitare. **N**one

pro vita eterna cuncta laboriosa
sunt toleranda: **N**on est penitus quid
lucrari aut perdere regnum dei.
Leua igitur facies tuam in celo.
Ecce ego et ceteris sanctis meis mecum
qui in hoc seculo magnam habuere
certamen: modum gaudet: modum pro-
prie laetatur: et modum securi sunt: et modo
requiescunt et sine fine in regno
patris mei permanebunt mecum.

De die eternitatis et huius
vite angustijs. **C**ap. liij.

O Supreme ciuitatis mansio
beatissima. **D**ies eterna-
tis clarissima quam nox non ob-
scurat: sed summa veritas spiritus irra-
diat: dies spiritus leta: spiritus segura: et
numquam statum mutans in pericula.
Divina dies illa illuxisset et
cuncta huius temporalia finem accepisset
Lucet quidem sanctis perpetua clari-
tate splendida: sed non nisi longe
per speculum peregrinantibus in terra
Morantur celi ciues quam gaudio-
sa sit illa: gemunt exules filij
eue quam amara et tediosa sit ista
Dies huius temporis pueri et mali: ple-
ni doloribus et angustijs: ubi homo
multis periculis inquam: multis
passionibus irretitus: multis timori-
bus strigitur: multis curis distenditur
et multis curiositatibus distrabitur
multis vanitatibus implicatur:
multis erroribus circumfunditur: mul-
tis laboribus atteritur: tetratio-

bns grauas: delitijs eneruas:
 egestate crucias. **Q**uā finis
 boꝝ multoꝝ laboꝝ qū libaboꝝ
 a misera fuitute vitioꝝ. **Q**uā
 memoraboꝝ dñe tui soli? qū
 ad plenū letaboꝝ i te. **Q**uā ero
 sine oī ipeḍimēto ⁊ i vera liber
 tate sine oī grauamic mēti ⁊
 corporis. **Q**uā erit pax solida
 pax ipturbabilis ⁊ securā: pax
 int⁹ ⁊ foris: pax ab oī pte fir
 ma. Jesu bone qū stabo ad vi
 dendū te: qū pteplaboꝝ gliaz
 regni tui: qū eris m̄ oia i oib⁹
Quā ero tecū i reg⁹ tuo qd̄ p
 parasti dilectis tuis ab etno
 Relict⁹ sū paup⁹ ⁊ exul in t̄ra
 hostili: vbi bella q̄tidiana ⁊ in
 fortuna inopia. **C**ōsolare exi
 liū meū: mitiga dolorē meum
 qz ad te suspirat cē desiderii
 meū. **N**ā on⁹ m̄ totū ē q̄cqd̄
 mūd⁹ b̄ offert ad solatiū. **D**e
 sidero te itime frui: s̄ nequeo
 ap̄hēdere. **O**pto inl̄xē cele
 stib⁹: s̄ tēpmūt res tpales et
 imortificate passiōes. **M**ēte
 oib⁹ rebus supesse volo: carni
 aut̄ inuite subesse cogor. **S**ic
 ego ifelix hō mecū pugno ⁊ fa
 ctus sū mibimetipsi grauis:
 dū spūs sursū ⁊ caro q̄rit eē
 v̄orsū. **Q**uā int⁹ patior duꝝ
 mente celestia tracto ⁊ moꝝ
 carualiū turba occurrit oran

ti: **D**e⁹ me⁹ ne elōgeris a me:
 neqz declines in ira a suo tuo
 Fulgura coruscationē tuam
 ⁊ dissipa eas: emitte sagittas
 tuas ⁊ p̄turbent omnes fan
 tasie inimici. **R**ecollige sēsus
 meos ad te. **F**ac me obliuisci
 oīū mundanoꝝ. **D**a cito ab
 ijcere ⁊ p̄tēnere sātāsmata vi
 tioꝝ. **S**uccurre mibi et̄na ve
 ritas ut nulla me moueat va
 nitas. **A**dueni celestis suau
 itas ⁊ fugiat a facie tua ois i
 puritas. **I**gnosce q̄ m̄ ⁊ mi
 sericordiē indulge quor̄ēs p̄
 ter te aliud in orōne reuoluo.
Cōfiteor etenī v̄re qz valde
 distracte me habere cōsueui.
Nā ibi multotiens nō sū vbi
 corporalē sto aut sedeo: s̄ ibi
 magis sū quo cogitatioib⁹ fe
 roꝝ. **I**bi sū vbi cogitatio mea
 est. **U**bi est frequē cogita
 tio mea: ibi ē id qd̄ amo. **H**oc
 mibi cito occurrit qd̄ natura
 liē relectat aut ex vsu placet
Nā tu veritas aperte dixisti:
Ubi. n. ē thesaur⁹ tu⁹: ibi ē et
 cor tuū. **S**i celū diligo libentē
 v̄ celestib⁹ p̄so: si mūdū amo
 felicitatib⁹ mūdi p̄gaudeo: ⁊
 d̄ aduersitatib⁹ ei⁹ tristor. **S**i
 carnē diligo q̄ carnis sē sepis
 sime imaginor. **S**i spm̄ amo:
 d̄ spūalib⁹ cogitare relector.

Quecūq; n. diligo d' bis libe
loq; 7 audio: atq; taliū ima
gines ad domū meā repo
to. S; b'ūs ille hō q; ppter te do
mine oib' creaturis atēdi li
cētā tribuit: q; nature vim fa
cit 7 p'cupiscētias carnis fer
uore spūs crucifigit: ut sere
nata p'sciētia purā tibi o'zonē
offerat: dignusq; sit angelicis
interesse choris: oib' terrenis
foris 7 int' exclusis.

De desiderio eterne vite et
quanta sint certatib' bona
promissa. Cap. liiij.

Fili mi cū tibi desideriiū
eterne b'itudinis resup
infūdi sentis 7 de tabernacu
lo corporis exire p'cupiscis ut
claritatē meā sine vicissitudi
nis vmbra p'tēplari possis: di
lata cor tuū 7 omni desiderio
bāc scām inspirationē suscipe
Redde amplissimas supne bo
nitati grās q; tecū sic dignāc
agit: clemēt v'sitat: ardēt ex
citat: potē s'bleuat ne p'prio
pondere ad terrena labaris.
Neq; n. s; cogitatu tuo aut
conatu accipis: s; sola digna
tice supne gratie 7 diuini re
spect' : quaten' in p'tutibus 7
maiori b'uitate p'ficias 7 ad
futura certamia te prepares:
mibiq; toto cordis affectu ad

herere ac feruētī volūtate stu
deas desuere. Fili sepe ignis
ardet: s; sine fumo flāma non
ascēdit. Sic 7 aliquor' deside
ria ad celestia flagrāt: 7 tū a
tētaticē carnalis effect' liberi
nō sūt. Idcirco nec oīo pure
p' honore rei agūt q; tā desi
derant ab eo p'tūt. Tale est 7
sepe tuū desideriiū: qd' insinua
sti fore tā importunū. Ad. n.
est hoc purū 7 p'fectū qd' p'
pria cōmoditate ē infectum.
Pete nō quod tibi est delecta
bile 7 comodū: s; qd' mihi ac
ceptabile ē atq; honorificum:
q; si recte iudicas meā ordia
tionē tuo desiderio 7 oī desi
derato p'ferre velles ac sequi.
Noni desideriiū tuū 7 frequē
tes gemit' audiui. Jā velles
esse in libertate glorie filiorū
rei: iā te delectat dom' eterna
7 celestis patria gaudio ple
na: s; nō dū venit hora ista: s;
est adhuc aliud tēp' belli: vi
delic; tēpus laboris 7 p'batio
nis. Optas sūmo replei bo
no: s; nō potes s; assequi modo.
Ego sū expecta me dicit dñs
donec veniat regnū rei. Pro
bādus es adhuc in terris 7 in
multis exercitādus. Cōsola
tio tibi iterdū dabit s; copio
sa satietas nō p'cedit. Cōfor

tare igitur et esto robustus tam in
agendo quam in patiendo nature con-
traria. **O**portet te nouum idue-
re hominem et in alterum virum mu-
tari. **O**portet te sepe agere quod
non vis: et quod vis oportet te re-
linquere. **Q**uod alijs placet pro-
cessum habebit: quod tibi placet vl-
tra non proficiet. **Q**uod alij di-
cunt audies: quod tu dicis pro ni-
bilo computabis. **P**etere alij et
accipiet: tu petes nec impetra-
bis. **E**rit alij magni in ore ho-
minum: te te autem tacebis. **A**lijs
hoc uel illud committes: tu autem
ad nihil utile iudicaberis. **N**am
propter hoc natura aliquando tristita-
bit: et magnam si filius portaueris.
In his et similibus multis
probari solet fidelis domini seruus
quod licet se abnegare et in omnibus fra-
gere quauerit. **V**ix est aliquid
tale in quo tantum de mori indi-
ges sic non videri: et pati quod vo-
luntati tue aduersa sunt: maxime
autem cum discouenientia et quod mi-
nus utilis tibi apparent fieri
sunt. **E**t quia non audes resiste-
re altiori potestati sed domino con-
stitutus: id durum tibi videtur ad-
nutum alterius ambulare: et contra
proprium sentire omittere. **S**ed pro-
pterea fili hominum fructum laborum: cele-
re finem atque premium nimis ma-
gnum: et non habebis inde graua-

men sed fortissimum patientie tue
solamen. **N**am et pro modica bac-
voluntate quam nunc sponte reseris:
habebis spiritum voluntatem tuam in ce-
lis. **I**bi quippe iuenies omne
quod volueris: contra quod considera-
re potes. **I**bi aderit tibi totius
factas boni sine timore amit-
tendi. **I**bi voluntas tua una spiritus
mecum nil cupiet extraneum uel
priuatum. **I**bi nullus resistet tibi
nemo te te perqueres: nemo im-
pediet: nil obuiabit: sed cuncta te
siderata simul erunt presentia:
totumque affectum tuum reficiet et
adimplebunt usque ad summum.
Ibi reddam gratias pro perumelia
presta: pallium laudis pro mero-
re: pro loco nouissimo sedem re-
gni in secula. **I**bi apparabit fru-
ctus obedientie: gaudebit labor
penitentiae: et humilis subiectio
coronabitur gloriose. **N**unc ergo te
inclina humiliter sub omni manu
nihil: nec sit cure quod hoc dixe-
rit uel iusserit: sed hoc magnope
curato ut siue placet siue mi-
nor aut equalis aliquid a te ex-
poscerit uel inuerit: pro bono
totum accipias et sincera volun-
tate studeas adimplere. **Q**ue-
rat alius hoc: alius illud: gloriatur
ille in illo: et iste in isto: laude-
turque milies mille: tu autem nec
in isto nec in illo sed tuipsum

gande p̄ceptu: ⁊ i mei soli⁹ te
neplacito ac bonore: hoc optā
dū est tibi: ut sine p̄ vitā siue
p̄ mortē: de⁹ sp̄ in te glorificet

Qualiter hō desolatus
tebeat in manus rei se
offerre. **Cap. lv.**

Domine de⁹ scē pater sis
nunc ⁊ in eternū benedi
ctus: qz sic vīs factū ē: ⁊ qd
facis bonū est. Letet in te ser
uus tu⁹: nō in se nec in aliquo
alio: qz tu sol⁹ leticia vera: tu
sp̄s mea et corona mea: tu
gaudiū meū ⁊ bonor me⁹ do
mine. Quid habet su⁹ tu⁹ nisi
qd a te accepit etiā sine meri
to suo: Quia sūt oīa q̄ redisti
⁊ q̄ fecisti. Paup sū ⁊ in labo
rib⁹ meis a iuventute mea: ⁊
p̄ristas aīa mea nōnūq̄ vsq̄
ad lachrymas: qñq̄ etiā p̄tur
bas ad se p̄p̄t̄ iminētes passio
nes. Desidero pacis gaudiū
pacē filiorū tuorū flagito qui
in lumine p̄solatōis a te pa
scunt. Si das pacē: si gaudiū
sanctū infundis erit aīa serui
tui plena modulatiōe ⁊ deuo
ta in laude tua. Sed si te sub
traxeris sic sepiissime soles nō
poterit currere viā mādatorū
tuorū: s̄ magis ad tundendū
p̄ct⁹ genua incuruahf: qz nō
est illi sic heri ⁊ nudius tertius

qñ splēdebat lucerna tua sup
caput ei⁹ ⁊ sub vmbra alarū
tuarū p̄tegebas a tētatōibus
irruētib⁹. Pat̄ iuste ⁊ sp̄ lau
dāde venit hora ut p̄t̄s suus
tuus. Pater amāde dignū ē
ut hora hac patiat̄ p̄ te aliqd
seruus tu⁹. Pater p̄petue ve
nerāde venit hora quā ab eē
no p̄sciebas affuturā: ut ad
modicū tempus succūbat fo
ris seru⁹ tu⁹: viuat p̄o semp
apud te int⁹: paululū vilipen
das: humilietur ⁊ reficiat co
ram hoīb⁹: passiōib⁹ cōterat̄
⁊ languorib⁹: ut iterū tecū in
auroza noue lucis resurgat ⁊
in celestib⁹ clarificet. Pater
scē tu sic ordinasti ⁊ sic volui
sti: ⁊ hoc factū est quod ipse p̄
cepisti. Hec est enī gratia ad
amicū tuū pati ⁊ tribulari in
mūdo p̄ amore tuo quotiē
cūq̄: a quocūq̄: ⁊ quomodo
cūq̄ id permiseris fieri. Sine
p̄silio ⁊ p̄uidētia tua ⁊ sine
cā nihil fit in terra. Bonum
mibi dñe q̄ humiliasti me ut
discā iustificaciones tuas: ⁊
cōs elatiōes cordis atq̄ p̄sū
ptiōis abiiciā. Utile mibi q̄
cōfusio coopuit faciē meā ut
te potius q̄ hoīes ad consolā
dum requirā. Didici etia⁹ ex
hoc inscrutabile iudiciū tuū

expauescere qui affligis iustū
cū impio: sed non sine equita-
te et iusticia. Gratias tibi q̃a
nō pepercisti malis meis: sed
attriuiisti me verberib⁹ amo-
ris infligēs dolores: et immit-
tēs angustias foris et intus.
Non est qui me cōsole⁹ ex oī
bus q̃ sub celo sunt nisi tu do-
mine de⁹ me⁹: celestis medic⁹
animarū: qui pcutis et sanas
reducis ad inferos et reducis
disciplina tua sup me: et vir-
ga tua ipsa me docebit. Ecce
pater dilecte in manib⁹ tuis
ego sū: sub virga correctiōis
tue me inclino: percutē dorsū
meū et collū meū ut incuruē
ad voluntatē tuam tortuosi-
tatem meā. Fac me piū et hu-
milē discipulū: sicut bene fa-
cere cōsueuisti ut ambulē ad
omnē nutū tuum. Tibi me et
oīa mea ad corrigendū com-
mēdo: meli⁹ est hic corripi q̃
in futuro. Tu scis oīa et sin-
gula et nil te latet in humana
conscientia. Anteq̃ fiant no-
sti ventura: et non opus ē tibi
ut quis te doceat aut admone-
at de his que gerunt in terra.
Tu scis quid expedit ad pfe-
ctū meū: et quantū deseruit
tribulatio ad rubiginē vitio-
rum purgandā. Fac mecum

desideratū beneplacitū tuū et
ne respicias peccaminosā vi-
tam meā: nulli melius nec cla-
rius q̃ tibi soli notā. Da mihi
dñe scire quod sciendū ē: hoc
amare qd amādū est: hoc lau-
dare quod tibi sūme placet:
hoc reputare quod tibi precio-
sum apparet: hoc vituperare
quod oculis tuis sordescit.
Non me finas p̃m visionem
oculorū exteriorum iudicare:
neq̃ p̃m auditū aurīū homi-
nū imperitorū sentētiare: sed
in iudicio vero de visibilibus
et spūalib⁹ discernere: atq̃ su-
per oīa voluntatē beneplacitī
tui sp̃ inquirere. Fallūtur se-
pe boiū sensus in iudicando:
fallunt et amatores seculi vi-
sibilia tāmō amādo. Quid
est homo inde melior quia re-
putat ab hoīe maior? Fallax
fallacē: vanus vanū: cecus ce-
cum: infirmus infirmū reci-
pit dum exaltat: et veraciter
magis cōfundit: dū inaniter
laudat. Nā quātū vnusq̃sq̃
est in oculis tuis: tantum est
et non amplius: ait humilis
sanctus franciscus.

De humilib⁹ insistendum
est operibus cū deficitur
a summis. Cap. lvi.

Elli nō vales sp̄ in feruē
tiori desiderio virtutū
stare: nec in altiori gradu cō-
tēplatiōis: s̄ necesse bates in-
terdū ob originalē corrupte-
lā ad inferiora descendere ⁊
onus corruptibilis vite etiā i
vite ⁊ cū tedio portare. O diu
mortale corp⁹ geris: tediū sē-
ties ⁊ grauamē cordis. O por-
tet ḡ sepi in carne de carnis
onere gemere eo qđ nō vales
spiritualib⁹ studiis ⁊ diuine
prēplatiōi indefinēt inlerere.
Tūc expedit tibi ad bumilia
⁊ exteriora opa pfugere ⁊ in
bonis te actib⁹ recreare: aduē-
tum meū ⁊ supnā visitatiōē
firma pfidētia expectare: exi-
liū tuū ⁊ ariditatē mētis pa-
tientē sufferre: donec itē ⁊ a me
visiteris ⁊ ab oib⁹ anxietati-
b⁹ libereris. Nā faciā te labo-
rū obliuisci ⁊ interna quiete
pfrui. Expandā corā te prata
scripturaz ut dilatato corde
currere incipias viā mādato-
rū incoꝝ ⁊ dices: Nō sūt cō-
digne passioēs hui⁹ tēpis ad fu-
turā gliaz q̄ reuelabit i nob.

Quē bō nō reputet se psola-
tiōē dignū: s̄ magis verbe-
ribus reū. **Cap. lviij.**

Omine nō sū dign⁹ psola-
tiōē tua nec aliq̄ sp̄ri-

tuali visitatione: ⁊ ideo iuste
mecū agis qm̄ me inopē ⁊ re-
solatū relinqs. Si enī ad in-
star maris lachrymas fūde-
re possē: adhuc cōsolatiōē tua
dign⁹ nō essem. Nā nihil di-
gnus sū qđ flagellari ⁊ puniri
qz braui⁹ ⁊ sepe te offēdi ⁊ in-
multē valde deliqui. Ergo ve-
ra pensata ratiōē nec minima
sū dign⁹ cōsolatiōē: s̄ tu cle-
mēs ⁊ misericors qui nō vis
perire opa tua: ad ostēdendū
diuicias bonitatis tue in va-
sa misericordie tue: etiā pree-
ā p̄p̄iū meritū dignaris cō-
solari suū tuū sup̄ humanū
modū. Tue enī psolatiōēs nō
sūt sicut humane pfabulatio-
nes. Quid egī dñe ut m̄ cō-
ferres aliquā celestē psolatio-
nē? Ego nihil boni me egisse
recolo: s̄ sp̄ ad vitia pronū: ⁊
ad emendatiōē pigrū fuisse.
Verū est ⁊ negare nō possum
Si aliē dicerē: tu stares con-
tra me ⁊ nō esset q̄ defenderet
Quid merui p peccatis meis
nisi infernū ⁊ ignē eternum?
In veritate confiteor qm̄ di-
gnus sū oī ludibrio ⁊ p̄tēptu
nec recet me inē duotos tuos
cōmōrari. Et licz hoc egre au-
diū tñ aduersū me p veritate
pectā mea arguā: ut facili⁹ mi

sericordia tua merear im-
trare. Quid dica re? et oī cō-
fusioe plenus? Non balteo os
loquēdi nisi hoc tñ verbū: pec-
caui dñe peccavi: miser ē mei:
ignosce mihi. Sine me paulu-
lū ut plāgā dolorē meū aīq̃
vadā ad terrā tenebrosā et op-
tam morē caligine. Et quid
tā maxie arco et misero pecca-
toze requiris nisi ut pterat et
humiliet se p velicū suis? In
vera ptritice et cordis humi-
liatice nascit spēs venie: recon-
ciliat p̃turbata p̃sciētia: repa-
rat grā pdita: tuet bō a futu-
ra ira: et occurrūt sibi mutuo
in osculo scō de? et penitēs aīa
humilis pctō p̃p̃ritio acce-
ptabile tibi ē dñe sacrificiū:
lōge suau? odorās in p̃spectu
tuo q̃ tburis incēsu. Hoc est
gratū ēt vnguētū qd sacris
pedib? tuis infūdi voluisti: qz
cor p̃ritū et humiliatū nūq̃
despexisti. Ibi est loc? refugij
a facie ire inimici: ibi emēdat
et abluif quicqd aliūde p̃tra-
ctū est et inquātū.

E De grā que nō misceat ter-
rena sapiētib?. Cap. lvij.

Ali p̃ciōsa est grā mea:
nō patif se misceri extra-
neis reb? nec p̃solatiōib? ter-
renis. Abijcere q̃ oportet oīa

impedimēta grē: si optas eius
infusionē suscipere. P̃ete se-
cretū tibi: ama sol? habitare
tecū: nulli? require p̃fabula-
tionē s̃ magis ad deū deuotā
effūde p̃cē ut cōpunctā tene-
as mentē et purā p̃sciētia. Lo-
tū mūdū nihil estima: rei va-
cationē oib? exteriorib? ante-
pone. Nō. n. poteris mihi va-
care et in trāsitorijs paritē re-
lectari. A nō et a charis ami-
cis oportet elōgari: et ab oī tē-
porali solatio mētē tenere pri-
uatā. Sic obsecrat btūs apo-
stolus petrus: ut tanq̃ adue-
nas et pegrinos in hoc mūdo
se p̃tineāt xpī fideles. Quā-
ta fiducia erit morituro quez
nulli? rei effect? t̃tinet i mū-
do. S; sic segregatū cor balte-
re ab oibus: eger necdū capit
anim? nec aīalis bō nouit in-
terni hoīs libertatē. Attamē
si vere velit esse sp̃ūalis opor-
tet eū renūciare tā remot? q̃
pp̃inquis: et a nemine magis
cauere q̃ a seipso. Si tenet
ipsū p̃fecte viceris: cetera fa-
cilius subiugabis. Perfecta
nāq̃ victoria ē de semetipso
trīūphare. Qui enī semeipsum
subiectū tenet: ut sensualitas
ratiōi et ratio in cunctis obe-
diat mihi: hic vere victor ē sui

7 dñs infidi. St ad hūc apicē
scādē gliscis: oportet virilē in
cipe 7 securi ad radicē pñere
ut euellas 7 destruas occultā
7 iordiatā inclinationē ad te-
ipsū 7 ad cē puatū 7 māiale
bonū. Ex h vicio qd hō semet-
ipsū nimis iordiate diligit: pe-
ne totū pēdet qēqd radicalē
vincēdū ē. Quo reuictor lib-
acto malo: pax mag 7 trāqlli-
tas erit pñino. Sz qz pauci si-
bipis pfectemori laborāt nec
plene ex se tēdūt: pñea in sei-
plicati remanēt: nec sup se in
spū eleuari possūt. Qui at li-
bere mecū ābulare desiderat:
necesse ē ut cēs prauas 7 iordi-
natas affecticēs suas mortifi-
cet: atq nulli creature puato
amore pcupiscenē inlcreat.

De diuersis motib⁹ nature
7 gratie. Cap. lix

Hli diligēt aduerte mo-
tus nature 7 grē qz val-
de pñer 7 subtilē mouēt 7 vir-
nisi a spūali 7 intimo illuato
boie discernūf. Qēs qdē bo-
nū appetūt: 7 aliquid boni in
suis dicū ul facē pñendūt: id
sub specie boni multi fallunt.
Natura callida est 7 multos
trahit: illaqueat 7 decipit: et
se sp. p fine habet. Sed gratia
simpliciter ambulat: ab oī spe-

cie mala declinat: fallacias
nō pñetēdit: 7 oia pure pñter
teū agit: in quo 7 finalē re-
quiescit. Natura inuite vult
mori: nec pñi nec supari: nec
subesse: nec sponte subiugari.
Gratia pño studet mortifica-
tiōi pñie: resistit sensualitati
qñt subijci: appetit vinci: nec
pñia vult libertate fñgi sub
disciplina amat teneri nec ali-
cui cupit dñari: sz sub deo sp
viuere stare 7 esse: atq pñter
teū oī humane creature hu-
militer parata est inclinari.
Natura p suo comodo labo-
rat: 7 quid lucri ex alio sibi p-
ueniat attēdit. Gratia autēz
nō quid sibi vtile 7 comodo-
sū sit: sz qd multis pficiat ma-
gis cōsiderat. Natura libenē
honore 7 reuerentiā accipit.
Grā pño omnē honore 7 glo-
riā deo fidelē attribuit. Na-
tura cōfusionē timet 7 pñtem-
ptū. Grā autē gaudet pñoie
ibū cōtumeliā pati. Natura
ociū amat 7 quietē corporalē
Gratia autē vacua esse nō pñt
sed libenē amplectif laborem.
Natura qñt curiosa habere
7 pulchra 7 abhorret villia et
grossa. Grā pño simplicib⁹ re-
lectat 7 humilib⁹: aspera non
aspernat: nec vetustis refu-

git indui pānis. Natura respicit tpalia: gaudet ad lucra terrena: tristat de dāno: irritatur leui iniurie verbo. Sed grā attēdit eterna: nō iteret tēporalib⁹: nec in pditiōe erit turbatur: neq; verbis duriorib⁹ acerbaf: q; tēsaurū suū ⁊ gaudiū in celo vbi nil perit pstituit. Natura cupida ē ⁊ libētī⁹ accipit q̄ donat: amat ppria ⁊ priuata: Brā autē pia est ⁊ cōmunis: vitat singulāria: p̄tēatur paucis: beatius iudicat dare q̄ accipere. Natura iclinat ad creaturas: ad carnē ppriā: ad vanitatem ⁊ discursus: S; grā trahit ad deū ⁊ ad p̄tutes: renūciat creaturis: fugit mūdū: odit carnis desideria: restringit euagatiōes: erubescit in publico apparere. Natura libēter aliquod solatiū habet externū in q̄ delectet ad sensū. S; grā i solo deo q̄rit p̄solari ⁊ in sūmo bono sup oīa visibilia delectari. Natura totū agit ppter lucrū ⁊ comodū. pprium nihil gratis facere pōt: s; aut egle aut meli⁹ aut laudē ul fauorē p benefactis p̄fēq sperat ⁊ multū pōderari sua gesta ⁊ bona p̄cupiscit: Gratia vō nil tpale q̄rit nec aliud premium

q̄ deū solū p mercede postulat nec ampli⁹ de tpalib⁹ necessarijs desiderat nisi quātū hec sibi ad assecutionē eternorum valeāt deſuire. Natura gaudet de amicis multis ⁊ p pinquis: gloriatur d nobili loco ⁊ ortu generis: arridet potentib⁹: blāditur dñitib⁹: applaudet sibi similib⁹. Gratia autē ⁊ inimicos diligit: nec de amicoꝝ turba extollitur: nec locū nec ortū nataliū reputat nisi virt⁹ maior ibi fuerit. fauet magis pauperi q̄ diuiti: cōpatitur plus innocētī q̄ potētī: cōgaudet veraci non fallaci: exhortat sp bonos meliora carismata emulari ⁊ filio dei p virtutes assimilari. Natura de defectu ⁊ molestia cito pquerit. Brā constanter fert inopiā. Natura oīa ad se reflectit: p se certat ⁊ arguit. Brā autē ad deū cūcta reducit: vñ origialitē emanat nihil boni sibi ascribit nec aragāc p̄sumit: nō p̄tēdit nec suā sententiā alijs p̄fert: s; i oī sēsu ⁊ itellectu eēne sapie ac dīno exami se submittit. Natura appetit scire: ⁊ noua secreta audire: vult exteri⁹ apparere ⁊ multa p sensus experiri: desiderat agnosci: ⁊ agē

unde laus et admiratio pre-
dit. Sed gratia non curat noua
nec curiosa percipere: quod totum habet
de vetustate corruptiois est or-
tum: cum nihil nouum et durabi-
le sit super terram. Docet itaque se-
sus restringere: vanam compla-
centiam et ostentationem reuita-
re: laudanda et digne miranda
humiliter abscondere: et de omni
re et de omni scia utilitatis fru-
ctum atque dei laudem et honorem
querere. Non vult se nec sua pre-
dicari: sed deum in donis suis
optat benedici: quia cuncta ex me-
ra charitate largitur. Hec gratia
supernaturale lumen et quoddam
dei speciale donum est et proprie ele-
ctorum signaculum et pignus salu-
tis eterne: quia hominem de terre-
nis ad celestia amanda sustol-
lit: et de carnali spirituali efficit.
Quanto igitur natura amplius
promittit et vincit: tanto maior gratia
infunditur: et quotidie nouis vi-
sitationibus interior homo secundum ima-
ginem dei reformatur.

De corruptioe nature et effi-
cacia gratie divine. Cap. lx.

Domine deus meus qui me
creasti ad imaginem et si-
militudinem tuam: concede mihi
hanc gratiam quam ostendisti mihi
tam magnam et necessariam ad sa-
lutem ut vincam pessimam naturam

meam trahentem ad peccatum et in perditionem. Sermo enim in carne mea
legem peccati pertraditorem legi
mentis mee et captiuum me du-
centem ad obediendum sensualita-
ti in multis: nec possum resi-
stere passionibus ei nisi assistat
tua sanctissima gratia cordi meo ar-
dens infusa. **O**pus est gratia tua
et magna gratia ut vincas natu-
ra ad malum propensa ab adole-
scentia sua. **N**am per primum ho-
minem adam lapsa et vitiosa per
peccatum: in omnibus homines pena hu-
ius macule descendit ut ipsa
natura quam bona et recta a te con-
dita fuit: per vitium iam et infirmi-
tate corrupte nature ponatur
eo quod motus eius sibi relictus ad
malum et inferiora trahatur. **N**am
modica vis quae remansit est tamquam
scintilla quedam latens in cine-
re. Hec est ipsa ratio naturalis
circumfusa magna caligine adhuc
iudicium habens boni et mali: ve-
ri falsique distinctio: licet impotens
sit adimplere id quod appro-
bat: nec pleno iam lumine veritatis
nec sanitate affectionum suarum
potestas. Hinc deus meus quod codice
lector legi tue secundum interiorem
hominem: sciens mandatum tuum fo-
re bonum: iustum et sanctum: argu-
ens etiam id malum et peccatum fugi-
endum carne autem seruo legi pec-

cati dū magi sensualitati ob-
 dio q̄ratiōi. Hinc ē qđ velle
 bonū m̄ adiacet: p̄ficere aut̄
 nō inuenio. Hinc sepe multa
 bona p̄pono: s̄ qz grā te est ad
 adiuvādū infirmitatē meam
 ex leui resistētia resilio ⁊ refi-
 cio. Hinc accidit qđ viā p̄fe-
 ctionis agnosco: ⁊ q̄lit̄ agere
 teatā clare satis video: s̄ pro-
 prie corruptiōis p̄dere p̄ssus
 ad p̄fectiora nō assurgo. **O**
 q̄ maxie ē mihi necessaria do-
 mine grā tua ad inchoādū bo-
 nū ad p̄ficiēdū ⁊ ad p̄ficiēdū
 Nā sine ea nihil possū facere:
 oīa aut̄ possū in te: cōfortāte
 me grā. **O** vere celest̄ grā sine
 q̄ nulla sūt p̄pria merita: nul-
 la q̄ dona nature ponderāda.
 Nihil artes: nihil diuitie: ni-
 bil pulchritudo uel fortitudo
 nihil ingentiū uel eloquentia
 valent apud te dñe sine grā.
 Nā dona nature bonis ⁊ ma-
 lis sūt cōmunia: elector̄ aut̄
 p̄pitiū donū est grā siue dile-
 ctio qua insigniti digni habēt
 vita eterna. Tantū eminet
 tec grā ut nec donū prophetie
 nec signor̄ opatio. nec quāta
 libet alta speculatio aliqd̄ esti-
 metur sine ea. S̄ neq̄ fides
 neq̄ spes: neq̄ alie p̄tutes ti-
 bi acceptę sūt sine charitate ⁊

grā. **O** btissima grā q̄ paup̄
 rē spū p̄tutib⁹ diuitē facis: ⁊
 diuitem multis bonis humi-
 lem corde reddis: veni resce-
 de ad me reple me mane p̄so-
 latioē tua: ne deficiat p̄e lassī-
 tudine ⁊ ariditate mētis aīa
 mea. **O** bsacro dñe ut inueni-
 am grām in oculis tuis: suffi-
 cit. n. mihi grā tua: ceter̄ non
 obtentis q̄ desiderat natura.
 Si fuero tētat⁹ ⁊ v̄pat⁹ tri-
 bulatiōib⁹ multis nō timebo
 mala dū mecū fuerit grā tua
 Ipsa fortitudo mea: ipsa cō-
 siliū p̄fert ⁊ auxiliū. Lūctis
 hostibus potētior est ⁊ sapiē-
 tior vniuersis sapiētib⁹. Ma-
 gistra est veritatis: doctrix di-
 scipline: lumē cordis: solamē
 pressurę: fugatrix tristicie: ab-
 latrix timoris: nutritrix deu-
 tiōis: p̄ductrix lachrymarū.
 Quid sū sine ea nisi aridū li-
 gnū ⁊ stips inutilis ad eijciē-
 dū: Tua ḡ me dñe grā sp̄ p̄
 ueniat ⁊ sequat̄: ac bonis ope-
 rib⁹ iugit̄ p̄stet eē intētū: per
 ibm̄ xpm̄ filiū tuū. Amē.

O z nosip̄os abnegare ⁊
 xpm̄ imitari telem⁹ per
 crucē. Cap. lxx.

E Mi quātū a te vales exi-
 re: tantū in me poteris
 trāsire. Sic̄ nihil foris p̄cupi

scere internā pacē facit: sic se
iteri? relinq̄re deop̄iūgit. No
lo te addiscere p̄fectā abnega
tionē tui in volūtate mea sine
p̄tradictione? q̄rela. Sequere
me: ego sū via veritas? vita
Sine via nō itur: sine p̄itate
nō cognoscit: sine vita nō vi
uitur. Ego sū via quā sequi
velles: veritas cui credere ve
les: vita quā sperare velles.
Ego sū via innolabilis: veri
tas infallibilis: vita intermi
nabil. Ego sū via rectissima
veritas sup̄ma: vita vera: vi
tabatā vita increata. Si mā
seris in via mea: cognoscēs
veritatē: et veritas liberabit
te et apprehēdes vitā eternā.
Si vis ad vitā ingredi serua
mādata. Si vis veritatē co
gnoscere: crede mihi. Si vis
p̄fect? esse: vende oīa. Si vis
esse discipul? me?: abnega te
metipsū. Si vis beatā vitam
possidere: p̄sentē vitā p̄tēne.
Si vis exaltari in celo: humili
a te in mūdo. Si vis regna
re mecū: porta crucē mecū.
Soli enī serui crucis inueni
unt viā b̄itudinis et vere lu
cis. Dñe ihu xp̄e qz arta ē via
tua et mūdo respecta: dona m̄
tecū mūdi respectū imitari.
Nō. n. maior ē hū? dño suo:

nec discipul? sup̄magistrum
Exerceat hū? tu? in vita tua
qz ibi ē sal? mea et scitas vera.
Quicqd̄ eē eā lego uel audio
nō me recreat nec d̄lectat ple
ne. Fili qz h̄ scis et legisti oīa
beat? eris si feceris ea. Qui ha
bet mādata mea et h̄uat ea: ip̄e
ē q̄ diligit me et ego diligā eū
et manifestabo ei me ipsū: et fa
ciā eū p̄sedere mecū in regno
patris mei. Dñe igit̄ sic dixi
sti et p̄misisti: sic utiqz m̄ p̄
mereri p̄tigat. Suscepi d̄ ma
nu tua crucē: portabo eā vsqz
ad mortē sic ip̄osuiisti m̄. Ve
re vita boni monachi crux ē:
s̄ dux paradisi. Inceptū ē re
tro abire nō licet nec relinq̄re
oportet. Eya fr̄es p̄gam? simul
ibis erit nobiscū. Prop̄ ibm
suscepim? hāc crucē: p̄p̄ ibm
p̄seuerem? i cruce. Erit adiu
tor n̄r q̄ ē dux n̄r et p̄cessor.
En rex n̄r ingredit̄ añ nos: q̄
pugnabit p̄ nobis. Sequimur
viriliē: nemo metuat t̄ores.
Simus pati mori fortit̄ i bel
lo: nec iferam? crimē gl̄ie no
stre ut fugiam? a cruce.

Quo homo non sit nimis
delect? qñ in aliquos la
bitur defect?. Cap. lxiij.

Elli magis placent mihi
patiētia et humilitas in

aduersis q̃ multa p̃solatio et deuotio in p̃speris. At q̃d te p̃tristat puñ factū p̃tra te dictū. Si ampli⁹ fuisset cōmoueri nō debuisses: s̃ nūc dimitte trāssire: nō ē primū nec nouum: nec vltimū erit si diu viueris. Satis virilis es: q̃ diu nil obuiat aduersi: bene etiam p̃sulis: et alios nosti roborare verbis: s̃ cū ad ianuā tuā venit repentina tribulatio: tibi eis consilio et roborē. Attēde magnā fragilitatē tuā quā sepius experiris in modicā obiectis: tñ p̃ salute tua ista fiunt. Cū hec et similia p̃tingūt. Pone ut meli⁹ nosti ex corde: et si te tetigit non tñ reijciat nec diu implicet. Ad min⁹ sustine patientē: si nō potes gaudēter. Etia si min⁹ libentē audis et indignationē sentis. Repreme te nec patiaris aliq̃d inordinatū ex ore tuo exire vnde puuli scādalicē. Lito p̃quiescet cōmotio excitata et dolor intern⁹ reuertēte grā dulcorabit. Adh̃ vino ego dicit domin⁹: inuare te parat⁹ et solito ampli⁹ p̃solari si p̃sensus fueris in et reuote inuocaueris. Anime quiores esto et ad maiore sustinetiā accingē. Nō est totū frustratū si te sepi⁹ p̃ci-

pis tribulatū uel graui⁹ tēta tū. Hō es et nō te⁹: caro es et nō angel⁹. Quō tu posses sp̃ in eodē statu p̃tueri p̃manere. qñ s̃ refuit angelo i celoz p̃mo hō i paradiso: q̃ nō diu steterūt. Ego sū q̃ merētes erigo sospitate: et suā cognoscentes infirmitatē ad meā p̃uolū diuinitatē. Dñe benedictū sit verbum tuum: dulce super mel et fauū ori meo. Quid facerem in tantis tribulationibus et angustijs meis nisi me p̃fortares tuis scis p̃monib⁹. Dūmodo tādē ad portū salutis pueniā: quid cure ē q̃ et quāta passus fuero. Da finē bonū da felicē ex h̃ mūdo tñsistū. Memēto mei te⁹ me⁹: et dirige me recto itinere in regnum tuum. Amen.

De altiorib⁹ rebus et occultis iudicijs tui non scrutādis. Cap. lxiij.

Noli caueas disputare dē alijs materijs et dē occultis tui iudicijs. Cur iste sic relinquit: et ille ad tātā grā assumit: cur ēt iste tātū affligit et ille tā eximie exaltat. Ista cōz bñanā facultatē excedūt: nec ad inuestigādū iudiciū diuiz vlla rō p̃ualet ul' disputatio. Quā g̃ h̃ ē suggēit inimic⁹ ul' ēt

quidā curiosi inquirūt boīes
respōde illud ppxte: **Iustus**
es dñe ⁊ rectū iudiciū tuum
Et illud: **Judicia** dñi vera in
stificata in semetipsa. **Judi-**
cia mea metuēda sunt nō di-
scutiēda: qz humano intelle-
ctui sūt incōprehēbilia. **No-**
li etiā inquirere uel disputa-
re de meritis scōz quis alio
sanctior aut quis maior fue-
rit in regno celoz. **Talia** ge-
nerāt sepe lites ⁊ pēticiōes in-
utiles: nutriūt q̄ supbiā ⁊ va-
nā gloriā: vñ oriūt inuidie et
dissensiciōes: dū iste illū sc̄m ⁊
alius aliū conat sup̄e pferre
Talia aut velle scire ⁊ inue-
stigare: nullū fructū afferūt:
s̄ magis scis displicēt: qz non
sum de? dissensidiōis s̄ pacis: q̄
pax magis in humilitate vera
q̄ in p̄pria exaltatiōe p̄sistit.
Quidā celo dilectiōis trabū-
tur ad hos uel ad illos ampli-
ori affectu: s̄ humano potius
q̄ diuino. **Ego** sū quicūctos
cōdidi scōs: ego donauī grāz
ego p̄stiti gloriā: ego noui sin-
guloz merita: ego p̄ueni eos
in benedictionib? dulcedinis
mee: ego p̄sciuī dilectos añ
secula: ego eos elegi de mūdo
nō ipsi me p̄legerūt: ego vo-
caui p̄ grām: attraxi p̄ miseri-

cordiā: ego p̄dixi eos p̄ tēta-
tiōes varias: ego infudi p̄so-
lutiōes magnificas: ego dedi
p̄seueratiā: ego coronauī eoz
patiētiā: ego primū ⁊ nouissī-
mū agnosco: ego cēs iestima-
bili dilectiōe amplector: ego
laudād? sū in oib? scis meis
ego sup oīa bñdicēd? sū ⁊ bo-
nozād? i singul? q̄s sic gloriose
magnificauī ⁊ p̄destinaui sine
vllis p̄cedētib? p̄p̄is meritis.
Qui ḡ vñū de minimis meis
cōtēpserit: nec magnū bono-
rat: qz pusillū ⁊ magnū ego fe-
ci. **Et** qui terogat alicui scōz
terogat mihi ⁊ ceteris oib?
in regno celoz. **Dēs** vñū sūt
p̄ charitatis vīculū: idē fen-
tiūt: idē volūt: ⁊ cēs in vñū
se diligūt. **Adhuc** aut qd̄ in
tō alti? ē: plus me q̄ se ⁊ sua
merita diligūt. **Hā** sup se ra-
p̄i ⁊ extra p̄p̄iā delectionez
tractitoti in amorē mei p̄gūt
in quo ⁊ fructiue quiescunt.
Nihil est quod eos auertere
possit aut deprimere. quippe q̄
eterna veritate pleni igne ar-
descūt inextinguibilis chari-
tatis. **Taceāt** igit̄ carnales ⁊
aīales boīes de scōz statu dis-
serere: q̄ nō norūt nisi priua-
ta gaudia diligere. **Demūt** ⁊
addūt p̄ sua inclinatiōe: non

put placet esse veritati. In multis est ignorantia eorum maxime quod per illuminationem raro aliquem perfecta dilectionis spirituali diligere norunt. Multi adhuc naturali affectu et humana amicitia ad hos vel ad illos trahuntur: et sic in inferiori se habent ita et de celestibus imaginantur. Sed est distantia incommensabilis quam perfecti cogitant et quam illuminati viri per revelationem supernam speculantur. Cave ergo fili domine istis curiose tractare quam tuam scias excedunt: sed hoc magis satage et intendere ut vel minimus in regno dei queas inveniri. Et si quispiam sciret quod alio sanctior esset vel maior haberetur in regno celorum quod ei hec noticia prederet nisi se ex hac cognitione coram me humiliaret: et in maiorem nominis mei laudem exurgeret? Multo acceptius deo facit: quod de peccatorum suorum magnitudine et virtutis suarum puritate cogitat et quod longe a sanctorum perfectione distat: quod is qui de eorum maiestate vel puritate disputat. Melius est sanctis devotis precibus et lachrymis exorare et eorum gloriosa suffragia humiliter mente implorare: quam eorum secreta vanam inquisitionem perscrutari. Illi bene et optime contentantur: si homines

scirent contentari et vaniloquia sua compescere. Ad gloriam de propriis meritis: quippe qui sibi nil bonitatis ascribunt: sed totum in: quam ipsis cuncta ex infinita charitate meae donant. Tanto amore divinitatis et gaudio superfluenti replentur: ut nihil eis restet glorie: nihilque possit deesse felicitatis. Deus sancti quanto altiores in gloria tanto humiliores in se ipsis et mihi viciniores et dilectiores existunt. Ideoque habes scriptum: quod mittebant coronas suas ante deum et ceciderunt in facies suas coram agno et adoraverunt viventes in secula seculorum. Multi quidem querunt quis maior sit in regno dei: quod ignorat an cum minimis erit digni computari. Magni est vel minimi esse in celo ubi omnes magni sunt: quod omnes filii dei vocabuntur et erunt. Minimus erit in mille et peccator ceterum annorum morietur. Cum enim quereretur discipuli quis maior esset in regno celorum: tale audierunt responsum: Nisi conversi fueritis et efficiamini sicut parvuli: non intrabitis in regnum celorum. Quicumque ergo humiliaverit se sicut parvulus iste: hic maior est in regno celorum. Ne eis qui cum parvulis humiliter se sponte dedignant: quam benivolis

ianua regni celestis eos non
admittet intrare. **E**t etiā di
uitib⁹ q̄ habēt hic cōsolatiōes
suas: qz paupib⁹ intrātib⁹ in
regnum dei ipsi stabūt foras
ciuitates. **A**udete humiles ⁊
exultate paupes: qz vestrū est
regnū dei: si tamē in veritate
ambulat⁹

Oz ois spes ⁊ fiducia i solo
deo ē figēda. Cap. lxiii.

Domine q̄ ē fiducia mea
quam in hac vita habeo
aut qd maius solatiū meū ex
oib⁹ apparētib⁹ sub celo: **N**ō
ne tu dñe de⁹ me⁹ cui⁹ miseri
cordie nō est numer⁹? **U**bi in
bñ fuit sine te: aut qñ male eē
potuit pñte te. **M**alo paup
eē pp̄ te q̄ diues sine te. **E**li
go poti⁹ tecū in terra pegrina
ri q̄ sine te celū p̄ssidere. **U**bi
tu ibi celū: atqz ibi mors ⁊ in
fern⁹ vbi tu nō es. **T**u mibi i
residerio es: ⁊ iō post te geme
re ⁊ clamare ⁊ exorare necesse
est. **I**n nullo teniqz possū ple
ne p̄ssidere q̄ i necessitatib⁹ au
xiliet opporūnis nisi i te solo
deo meo. **T**u es spes mea ⁊ fi
ducia mea: tu p̄solator me⁹ ⁊
fidelissim⁹ in oib⁹. **D**ēs que
sua sūt q̄rūt: tu salutē meā et
p̄fectū meū solū mō p̄rēdis ⁊
oīa i bonū mibi pueris: etiaz

varijs tētatiōib⁹ ⁊ aduersita
tib⁹ exponas. **H**oc totū ad vti
litatē meā ordinas: qui mille
modis dilectos tuos p̄bare
p̄sueuisti. **I**n q̄ p̄batiōe nō mi
n⁹ diligi debet ⁊ laudari: q̄ si
celestib⁹ p̄solatiōib⁹ me reple
res. **I**n te q̄ dñe de⁹ pono to
tā spem meā ⁊ refugium: i te cōz
tribulationē ⁊ angustiam meā
p̄stituto: qz totū infirmū ⁊ in
stabile inuenio: q̄cqd extra te
p̄spicio. **N**ō. n. p̄derūt multi
amici: neqz fortes auxiliarij
adiuuare poterūt: neqz prudē
tes p̄siliarij r̄hsū vtile dare:
neqz liber doctor p̄solari: nec
aliq̄ p̄ciosa substātia liberare:
nec loc⁹ aliqz secret⁹ p̄tutari
si tu ipse nō assistas: iuues: cō
fortes: p̄soleris: iustruas: ⁊ cu
stodias. **D**ia nāqz q̄ ad pacez
vidē eē ⁊ felicitatē habēdam
te absēte nihil sūt: nihilqz feli
citat⁹ in veritate p̄ferūt. **F**i
nis q̄ oīz bonoz ⁊ altitudo
vite ⁊ p̄fūditas eloquior tu
es: ⁊ in te sup oīa sperare for
tissimū solatiū fuoz tuorum
Ad te sūt oculi mei: in te p̄fi
do de⁹ me⁹ misericordiaz ⁊ p̄f
Bñdic ⁊ scifica aīaz meā be
nedictiōe celestī: ut fiat bita
tio scā tua ⁊ sedes cēne glie
tue: nihilqz in tēplo tue digni.

tatis inueniat qđ oculos tue
maiestatis offēdat. Scđz ma
gnitudinē bonitatis tue 7 mī
titudinē miserationū tuarū re
spice ī me 7 exaudi orōnē pau
peris. Pui tui lōge exulāt in re
giōe vmbre mortis. Protege et
p̄ sua aīam seruuli tui īnē tot
discrimina vite corruptibilis:
ac comitāte grā tua dirige p̄
viam pacis ad patriam per
petue claritatis.

Explīcit liber tertius

Incipit quartus.

Denota exhortatio ad sa
crām corpis chrīsti cōmu
nionē. **V**ox chrīsti.

Agnite ad me cōs q̄
laboratis 7 onera
ti estis 7 ego refi
ciā vos dicit dñs

Panīs quem ego dabo caro
mea est pro mundi vita. Ac
cipite 7 comedite h̄ ē corpus
meū qđ p̄ vobis tradet. Hoc
facite ī meā cōmemorationē
Qui manducat carnē meā 7
bibit meū sanguinē: ī me ma
net 7 ego ī illo. Verba q̄ ego
locut⁹ sū vob̄ sp̄s 7 vita sūt

Cū quāta reuerētia xp̄us
sit suscipiendus. Cap. j.

Hec sūt verba tua chrī
ste veritas eterna: q̄uis
nō vno tpe. plata nec vno in

loco p̄scripta. Quia g̃ tua sē
verba gratant̄ n̄r 7 fidelit̄ cū
cta sūt accipiēda. Tua sūt 7
tu ea p̄tulisti: 7 mea q̄s sūt qz
p̄ salute mea edidisti. Libenē
suscipio ea ex ore tuo ut arti⁹
īserāē cordi meo. Excitant
me v̄ba tāte pietat̄ plena dul
cedinis 7 dilectiōis: s̄ terrēt
me relicta p̄pria: 7 ad capien
da tāta mysteria me reuerbe
rat ipura p̄sciētia. Prouocat
me dulcedo v̄borū tuorū: s̄ one
rat me multitudo viciōrū me
orū. Iubes ut fiducialiter ad
te accedam si tecū velim ha
bere partē: ut immortalitatē ac
cipiā alimoniam si eternā cupiā
obtinere vitā 7 gl̄iaz. Veni
te inquis ad me cōs q̄ laborat̄
7 onerati estis 7 ego reficiāz
vos. O dulce 7 amicabile ver
bū ī aure pctōris: qđ tu dñe
tē me⁹ egenū 7 paup̄rē ī
uitas ad cōiōnē tui sacrīssimī
corporis. S̄z q̄s ego sum dñe
ut ad te p̄sumā accedere? Ec
ce celi celoz te non capiunt: 7
tu dicis: venite ad me omnes.
Quid sibi vult ita p̄ssima
dignatio 7 tā amicabile in
uitatio? Quō ausus ero veni
re q̄ nībil boni ī cōsciū sū:
An possū p̄sumere? Quō te
introducā ī domū meā: qui

sepi⁹ offendi benignissimā fa-
ciē tuā. Reuerent⁹ angeli ⁊ ar-
changelī: metuūt scī ⁊ iusti: ⁊
tu dicis venite ad me cōs. Ni-
si tu dñe hoc diceret quis ve-
rū eē crederet: ⁊ nisi tu iube-
res: q̄s accedere attentaret?
Ecce noe vir iust⁹ in archē fa-
brica cētū annis laborauit ut
cū paucis saluaret: ⁊ ego quō
me potero vna hōra p̄parare
ut mūdi fabricatorē cū reue-
rentia sumā? Moyses famu-
lus tuus magnus ⁊ specialis
amic⁹ tu⁹ archā ex lignis im-
putribilib⁹ fecit: quā ⁊ mun-
dissimo vestiuit auro ut tabu-
las legis i eis reponeret ⁊ ego
putrida creatura audebo te
cōdītozē legis ac vite dato-
rē tā facile suscipe. Salomon
sapiētissim⁹ regū isrl magni-
ficū tēplū septē annis i landē
noīis tui edificauit: ⁊ octo die-
bus festū dedicatiōis ei⁹ cele-
brauit: mille hostias pacificas
obtulit: ⁊ archā federis clan-
goze buccine ⁊ iubilo in locū
sibi p̄patū solēniter colloca-
uit: ⁊ ego infelix ⁊ paup̄rim⁹
hōiūz quō te in domū meā in-
troducā: q̄ vix mediā expēde-
re deuote noui hōzā: ⁊ vtināz
uel semel digne fere mediāz:
O mi te⁹ quātū illi ad placē

dū tibi agere studuerūt. Heu
q̄ pusillū est qd ago: q̄ breue
expleo tēpus cū me ad coicā-
dū dispono: raro tot⁹ collect⁹
rarissime ab omni distractiōe
purgat⁹. Et certe in tua salu-
tari teitatis p̄sētia nulla re-
beret occurrere indecēs cogi-
tatio: nulla etiā occupare cre-
atura: qz nō angelū s̄ angelo
rū dñm susceptur⁹ sū hospī-
tio. Est tñ valde magna di-
stātia inē archā federis cum
suis reliquijs: ⁊ mūdissimūz
corp⁹ tuū cū suis ineffabilib⁹
virtutib⁹ inē legalia illa sacri-
ficia futuroz p̄figuratiua: et
verā tui corpis hostiaz oīum
antiquoz sacrificioz cōpleti-
uā. Quare igif nō magis ad
tuā venerabilē inardesco pre-
sentiā: cur nō maiori me p̄pa-
ro sollicitudinē ad tua scā su-
mēda: qñ illi antiq̄ scī patri-
arche ⁊ p̄p̄te reges q̄ ⁊ p̄n-
cipes cū vniuerso pp̄lo tantū
deuotiōis remōstrarūt affe-
ctū erga cultū diuinū: Sal-
tauit deuotissim⁹ rex dauid
corā archa dei totis viribus:
recolēs beneficia oli indulta
patrib⁹: fecit diuersi generis
organa: psalmos edidit ⁊ cā-
tari instituit: cū leticia ceci-
nit: ⁊ ipse frequēt in cithara

spūs sci afflat⁹ grā docuit pplz
isrl toto corde deū laudare
7 ore psona dieb⁹ singulis be
nedicere 7 pdicare. Si tanta
agebat tūc deuotio ac diuine
laudis extitit recordatio co
rā archa testamenti: quanta
nūc mihi 7 oī pplo xpiano ba
benda ē reuerentia 7 deuotio
ī pſentia sacramēti in sūptiōē
excellētissimi corpis xpī: Cur
rūt multi ad diuersa loca p
visitādīs reliquijs scōz 7 mi
rant⁹ auditis gestis eoz: am
pla edificia tēploz inspicunt
7 osculant⁹ sericis 7 auro iuo
luta sacra ossa ipsoz. Et ecce
tu pſens es hic apud me in al
tari de⁹ meus scis scōz crea
tor oīuz 7 dñs angeloz. Se
pe in talib⁹ vidēdis est curio
sitas vōīuz 7 nouitas inuīsoz
7 modic⁹ reportat emēdatio
nis fruct⁹: maxie vbi ē tā le
uis sine verg pſtrictiōe discurs
us. Hic aut in sacramēto al
taris tot⁹ pſens es de⁹ meus
hō xp̄s ihs: vbi 7 copiosus p
cipis eterne salutis fruct⁹ q̄
tiēscūq; fueris digne ac de
uote susceptus. Ad istud pō
nō trahit leuitas aliq̄ nec cu
riositas aut sensualitas: s̄ fir
ma fides: deuota sp̄s: 7 sin
cera charitas. ¶ inuībilis

cōditōz mūdi de⁹ q̄ mirabili
ter agis nobiscū: q̄ suauit⁹ et
gratiose cū electis tuis dispo
nis: quib⁹ temetipsū in sacra
mēto sumendū pponis. Hoc
nāq; omnē intellectū supat:
hoc specialiter deuotoz corda
trahit: 7 accēdit affectū. Ipſi
enī verī fideles tui q̄ totā vi
tā suā ad emēdatiōē dispo
nūt: ex hoc dignissimo sacra
mēto magnā deuotiōis grāz
7 p̄utis amorē frequēt reci
piūt. ¶ āmirabilis 7 abscon
dita grā sacramenti quā no
rūt tm̄ xpī fideles: infideles
asūt 7 pctis fuiētes expiri nō
pnt. In hoc sacramēto pfer
spūalis grā 7 reparat in aīa
virt⁹ amissa: 7 p pctm̄ refoz
mata redit pulchritudo. Tā
ta ē aliqñ hec grā: ut ex pleni
tudine collate deuotiōis non
tm̄ mēs s̄ 7 reibile corpus vi
res sibi pstitas sentiat ampli
ores. Dolēdū tm̄ valde 7 mi
serādū sup tepiditate 7 negli
gētia nostra q̄ nō maiori af
fectu trahimur ad xpm̄ sumē
dū: in q̄ tota sp̄s saluādoz
p̄sistit 7 meritū. Ip̄e. n. ē sci
ficatio nr̄a 7 redēptio: ip̄e cō
solatio viatoz 7 scōz eterna
fructio. Dolēdū itaq; valde
q̄ multi tā parū hoc salutare

mysteriū aduertūt: qđ celū le-
tificat 7 mūdū p̄suat vnīver-
sū. Heu cecitas 7 duricia cor-
dis humani: tā ineffabile donū
nō magis attēdere 7 ex quori-
diano vsu etiā ad inaduertē-
tiā defluere. Si. n. h̄ scissimū
sacramētū in vno tm̄ celebra-
res loco 7 ab vno tm̄ p̄secre-
res sacerdote in mūdo: quā-
to putas desiderio ad illū lo-
cū 7 talē dei sacerdotē boīes
afficerēt: ut dīna mysteria ce-
lebraz audirēt. Nūc aut̄ ml̄
ti facti sūt sacerdotes 7 i mul-
tis locis offert x̄pus ut tāto
maiō appareat grā 7 dilectio
dei ad boīes: quāto lati⁹ ē sa-
cra cōmunio diffusa p̄ orbem.
Grās tibi bone ibū pastor et̄
ne q̄ nos paupes 7 exules di-
gnat⁹ es p̄cioso corpe 7 san-
guine tuo reficere: 7 ad h̄ my-
steria p̄cipiēda etiā p̄p̄ioris
tui alloquio inuitare dicēdo:
Venite ad me cōs q̄ laborat⁹ 7
onerat⁹ estis 7 ego reficiā vos.

Quā magna bonitas 7 cha-
ritas dei in sacramēto ex-
hibet boī.

Cap. ij.

Sap̄ bonitate tua 7 ma-
gna misericordia tua do-
mine cōfusus accedo eger ad
saluatorē: esuriēs 7 sitiēs ad
fontē vite: egenus ad regem

celi: seruus ad dominū: crea-
tura ad creatorē: desolat⁹ ad
meū piū p̄solatorē. S3 vnde
ih̄s vt venias ad me: Quis
ego sū ut p̄stes mihi teipsū?
Quō audet pet̄or corā te ap-
parere: Et quō tu dignari ad
peccatorem venire: Tu nosti
seruū tuū 7 scis q̄ nil boni in
se habet vñ hoc illi p̄stes: Eō
fiteor igit̄ vilitatē meā: agno-
sco bonitatē tuā: laudo pieta-
tē 7 grās ago p̄p̄ nimia cha-
ritatē. Prop̄ temetipsū. n. h̄
facis: nō p̄pter mea merita:
ut bonitas tua mihi magis in-
notescat: charitas amplior in-
gerat⁹: 7 humilitas p̄fecti⁹ cō-
mendet̄. Quia ḡ tibi hoc pla-
cet 7 sic fieri iussisti: plucet et
mihi dignatio tua: 7 vrinam
iniquitas mea non obstat. O
dulcissime 7 benignissime ibū
quāta tibi reuerētia 7 gratia
rū actio cū p̄p̄tua laude pro
susceptiōe sacri corp̄is tui re-
tes: cui⁹ dignitatē null⁹ homi-
nū explicare potēs inuenitur.
S3 qđ cogitabo in hac cōmu-
nionē: i accessu ad dñm meū
quē debite venerari nequeo 7
tm̄ deuote suscipere desidero.
Quid cogitabo meli⁹ 7 salu-
bris nisi meipsū totalit̄ hu-
miliādo corā te 7 tuam infi-

nitā bonitātē exaltādo supra
me. Laudo te te? me? 7 exal-
to in eternum. Despicio me 7
subijcio tibi p̄fundū vilita-
tis mee. Ecce tu scūs scōy: et
ego sordes peccatorū 7 tu incli-
nas te ad me: q̄ nō sū dignus
ad te respicere. Ecce tu venis
ad me: tu vis esse mecū: tu in-
uitas ad cōuinū tuū: tu mibi
dare vis celestē cibū: 7 panes
angelorū ad manducādū non
aliū sane q̄ teipsū panē vinū:
q̄ de celo descēdisti 7 das vi-
tā mūdo. Ecce vnde dilectio
p̄cedit: qualis dignatio illu-
cescit: q̄ magne grāz actiōes
7 laudes tibi p̄bis debentur.
¶ Q̄ salutare 7 vtile p̄siliū
tuū cū istud institūisti: q̄ sua-
ue 7 iocūdu p̄uiū cū teipsū
in cibū donasti. ¶ Q̄ admi-
rabilis opatio tua dñe: q̄ potēs
virt? tua: q̄ infallibilis veri-
tas tua. Dixisti. n. 7 facta sūt
oia: 7 hoc factū est quod ipse
iussisti. Mira res 7 fide di-
gna ac humanū vincēs intel-
lectū q̄ tu dñe deus me? ver?
deus 7 tō lb modica specie pa-
nis 7 vini integer p̄tineris et
sine p̄sūptiōe a sumēte mādu-
caris. Tu dñe vniuersorū qui
nulli? habes indigētā: volui-
sti p̄ sacramētū tuū habitare

i nobis: p̄serua cor meū 7 cor-
pus meū imaculatū: ut leta 7
pura p̄sciētia sepi? valeā tua
celebrare mysteria: 7 ad meaz
p̄petuā accipe salutē: q̄ ad tuū
p̄cipue honorē 7 memoriale p̄-
lēne sanxisti 7 institūisti. Le-
tare aīa mea 7 grās age deo
p̄ tam nobili munere 7 sola-
tio singulari in hac lachryma-
rū valle tibi relicto. Mā quo-
tiens hoc mysteriū recolis 7
p̄pi corp? accipis: totiens tue
redēptiōis op? agis: 7 parti-
ceps oīz meritoy christi effi-
ceris. Charitas etenī christi
nūq̄ minuit: 7 magnitudo p̄-
pitiatōis ei? nūq̄ exhaurīt.
Ideo noua sp̄ mētis renoua-
tiō ad hoc disponere te debet
7 magnū salutis mysteriū at-
tēta p̄sideratiōe pensare. Ita
magnū nouū 7 iocundū tibi
videri debet cum celebras aut
missam audis ac si eodem die
christus primum in vterum
virginis descendens homo fa-
ctus esset: aut i cruce pendēs
pro salute hominū pateret et
moreretur.

Quod vtile sit sepe cōmu-
nicare. Cap. iij.

Ecce ego venio ad te do-
mine ut tene m̄ sit ex mu-
nere tuo 7 letificer in p̄uiūo

scō tuo qđ parasti in dulcedi
ne tua paupi de. Ecce in te ē
totū qđ desiderare possū 7 de
bro: tu salus mea 7 redēptio:
spes 7 fortitudo: deus 7 glia
Letifica g̃ hodie aīaz fui tui
qm̃ ad te dñe ību aīaz meā le
uani. Desidero te nūc deuote
ac reuerentē suscipe: cupio te ī
domū meā introducere: q̃ten?
cū cacherō merear a te benedi
ci ac inē filios abrahe cōputa
ri. Aīa mea corp⁹ tuū p̃cupi
scit: cor meū tecū vniri desi
derat. **T**radete mihi 7 suffi
cit. **M**ā preter te nulla p̃sola
tio valet: sine te esse nequeo:
7 sine visitatiōe tua viuere nō
valeo. **I**deoz oportet me fre
quentē ad te accedere 7 in re
mediū salutis mee recipe ne for
te deficiā ī via si fuero celesti
fraudat⁹ alimonīa. Sic. n. tu
misericordissime ību p̃dicans
p̃p̃lis 7 varios curās languo
res aliqñ dixisti: **N**olo eos te
lunos dimittere in domū suā
ne deficiāt in via. **A**ge igit̃ h̃
mō mecū q̃ te. p̃ fidelīū p̃sola
tiōe in sacramēto reliq̃sti. **T**u
es. n. suauis refectio aīe: 7 qui
te digne māducauerit parti
ceps 7 heres erit eterne glorie
Necessariū qđ dñs ē q̃ tā sepe
latozo 7 pecco: tā cito ro: pe

leo 7 deficio: ut p̃ frequētes
ōzōnes 7 p̃fessioēs 7 sacra tui
corp̃is p̃ceptionez merenonē
mundē 7 accēdā: ne forte diu
tius abstīnēdo a scō p̃posito
defluā. **P**roni. n. sūt sensus ho
minis ad malū ab adolescen
tia sua: 7 nisi succurrat diuī
na medicina: labis hō mox ad
p̃ioza. **R**etrabit g̃ scā cōmu
nio a malo: 7 p̃fortat in bono
Si. n. mō tā sepe negligēs sū
7 tepid⁹ qm̃ cōmunico aut ce
lebro: qđ fieret si medelā non
sumerē 7 tā grāde iuuamē nō
quererē. **E**t licz oī die nō sim
aptus nec ad celebrādū bene
dispositus: dabo tñ operā con
gruis t̃pib⁹ dūna p̃cipere my
steria ac tāte grē p̃ticipēz me
exhibere. **M**ā hec ē vna p̃nci
palis fidel⁹ aīe p̃solatio q̃ diu
p̃egrinat a te īmortali corpe
ut sit sepi⁹ memor dei sui: di
lectū suū dūota suscipiat mē
te. **M**ira circa nos tue pie
tatis dignatio q̃ tu dñe de⁹
creator 7 viuificator omniū
spirituū ad paupculā dignari
venire aīaz 7 cū tota restate
tua ac bñanitate ei⁹ īpiguare
esuriē. **F**elix mēs 7 bñ aīa
q̃ te dñz deū suū īcref de
uote suscipe 7 ī tua susceptiōe
spiritali gaudio repleti. **Q** q̃

magnū suscipit dñs: q̃ dile-
ctū inducit hospitē: q̃ iocun-
dū recipit sociū: q̃ fidelē acce-
ptat amicū: q̃ speciosū ⁊ no-
bilē amplectit sp̃sū: p̃ oib⁹ di-
lectis ⁊ sup oia desiderabilia
amandū. Sileant a facie tua
dulcissime dilecte me⁹ celū ⁊
terra ⁊ ois ornat⁹ eorū: qm̃ q̃c
qd laudis habēt ac de coris ex-
dignatiōe tue est largitatis:
nec ad de corē tui pueniēt no-
minis: cui⁹ sapienō ē numer⁹.

Que multa bona p̃stant deuo-
te coicantib⁹. Cap. iiii.

Omine de⁹ me⁹ pueni-
tuū tuū in b̃dictiōib⁹
dulcedinis tue ut ad tuū ma-
gnificū sacramētū digne ac
deuote merear accedere. Ex-
cita cor meū in te: ⁊ a graui
torpore exue me. Visita me in
salutari tuo ad gustādū i sp̃i
tuā suauitatē: q̃ in hoc sacra-
mēto tāq̃ in fōte plenarie la-
tet. Illuīa q̃ oculos meos ad
intuēdū tātū mysteriū: ⁊ ad
credēdū illud indubitata fide
me roborā. Est. n. opatio tua
nō humana potētia: tua sacra
institutio nō hoīs adinuētio.
Mō. n. ad hec capiēda ⁊ intel-
ligēda aliq̃s idone⁹ p se repiē
q̃ angelicā etiā subtilitatem
trāscēdūt. Quid g̃ ego pctō:

indignus terra ⁊ cinis de taz
alto sacro secreto potero in-
uestigare ⁊ capere: Dñe in sim-
plicitate cordis: i bona firma
fide ⁊ in tua iussuē ad te cum
spe ⁊ reuerētia accedo: ⁊ vere
credo q̃ tu p̃sens es hic in sa-
cramēto de⁹ ⁊ hō. Vis g̃ut te
suscipiā ⁊ meip̃sū tibi in cha-
ritate vniā. Quā tuā p̃cor cle-
mentia ⁊ specialē ad hoc im-
plozo mihi donari grāz ut to-
tus in te liquefiā ⁊ amore p-
fluā: atq̃ de nulla aliena p̃lo-
latiōe ampli⁹ me intromittaz
Est. n. hoc altissimū ⁊ dignis-
simū sacramētū salus aīe ⁊
corpis: medicina oīs sp̃ualis
languoris: in q̃ vitia mea cu-
rant: p̃ficiēs frenāt: tētatio-
nes vincūt ac minuūt gratia
maior infūdīt: virt⁹ incepta
auget: firmat fides: sp̃s robo-
rat: ⁊ charitas ignescit ac di-
latat. Multa nāq̃ bona lar-
git⁹ es ⁊ adhuc sepi⁹ largiris
in sacramēto dilectis tuis de-
uote coicantib⁹ de⁹ me⁹ susce-
ptor aīe mee: repator infirmi-
tatis būane ⁊ toti⁹ dator cō-
solatiōis interne. Mā multā
ipsis p̃solatiōē aduersus va-
rias tribulatiōes infundis ⁊
de imo reiectionis pprie ad
ip̃m tue p̃tectiōis erigis atq̃

noua quadā grā eos intus re-
creas ⁊ illustras: ut q̄ anxij p̄
mū ⁊ sine affectioē se ante cō-
munionē senserāt: postea refe-
cti cibo potuq; celesti in meli⁹
se mutatos inueniāt. Quod
idcirco cū electis tuis ira di-
spēsant agis ut veracit̄ agno-
scāt ⁊ patent̄ expiant̄ q̄s nihil
ex semetipsis bāt̄ ⁊ qd̄ bo-
nitatis ac gr̄e ex te psequāf:
qz ex semetipsis frigidi duri
ac indetotii: ex te aut̄ feruen-
tes alacres ⁊ deuoti eē merēt̄
Quis. n. ad fontē suauitatis
humilit̄ accedēs nō modicuz
suauitatē inde reportat: Aut
q̄s iuxta ignē copiosū itā nō
paz caloris ide p̄cipit: Et tu
fons es sp̄ plen⁹ ⁊ supabūdās
ignis ingit̄ ardēs ⁊ nūq; desi-
ciēs. Nū si mibi nō licet bau-
rire de plenitudine fontis nec
vsq; ad satietatē potare: appo-
nā tñ os meū ad foramē cele-
stis fistule ut saltē inde guttu-
lā modicā capīā ad refocillā-
dā sitim meā ut nō penit⁹ ex-
arescā. Et si necdū tot⁹ cele-
stis ⁊ tam ignit⁹ ut seraphin
⁊ cherubin esse possū: conator
tñ deuotiōi insistere ⁊ cor meū
p̄pare ut uel modicā diuini in-
cedij flāmā ex humili sūpticē
vniuersi sacramēti conquirā.

Quicqd̄ aut̄ mibi deest bone
illu saluator scissime: tu p̄ me
supple benigne ac gratiose: qui
cēs ad te dignatus es vocare
dicens: Venite ad me cēs q̄ la-
boratis ⁊ onerati estis ⁊ ego
reficiā vos. Ego qd̄ laboro i
sudore vultus mei dolore cor-
dis torqueor: p̄ctis onero: tē-
tatiōib⁹ inq̄tor: mult⁹ malis
passiōib⁹ iplico: ⁊ p̄mor: ⁊ nō
est q̄ adiunet: nō ē q̄ literet et
saluū faciat nisi tu dñe deus
saluator me⁹ cui cōmitto me
⁊ oia mea ut me custodias et
pducas in vitā eternā. Sus-
cipe me in laudē ⁊ gl̄iam nois
tui q̄ corp⁹ tuū ⁊ sanguinē in
cibū ⁊ potū m̄ parasti. Presta
dñe de⁹ salutaris me⁹: ut cuz
frequētatiōe mysterij tui cre-
scat mee deuotiōis affectus.
De dignitate sacramēti et
statu sacerdotali. Cap. v.
Si haberes angelicā pu-
ritatē ⁊ sci ioh̄is bapti-
stescitatē: nō esses dign⁹ hoc
sacramētū accipe nec tracta-
re. Nō. n. hoc meritis delectur
boīz q̄ hō cōsecret ⁊ tractet
xp̄i sacramētū ⁊ sumat in ci-
bū panē angeloz. Grāde my-
steriū ⁊ magna dignitas sa-
cerdotū: quib⁹ datū ē qd̄ an-
gelis nō est p̄cessū. Soli nāq;

sacerdotes in ecclesia rite ordinati potestatem habent celebrandi et corporis christi consecrati. Sacerdos quidem minister est dei utens pro dei per iussione et institutione dei. **De** autem ibi principalis est auctor et inuisibilis operator cui subest et quod voluerit: et parat omne quod iusserit. Plus ergo credere debet deo omnipotenti in hoc excellentissimo sacramento quam proprio sensui aut alicui signo visibili. Ideoque cum timore et reuerentia ad hoc opus est accedendum. Attende igitur et vide cuius ministerium tibi traditum est per impositionem manus episcopi. Ecce sacerdos factus es et ad celebrandum consecratus: vide nunc ut fideliter et deuote in suo tempore deo sacrificium offeras et te ipsum irreprehensibile exhibeas. Non alleuiasti onus tuum: sed artiori iam alligatus es vinculo discipline: et ad maiorem teneris perfectionem scitatus. Sacerdos omnibus prout tibi debet esse ornat: et alijs bene vite exemplum prestare. Et quoniam satisfactio non cum popularibus et conuiuijs vijs: sed cum angelis in celo aut cum perfectis viris in terra. Sacerdos sacris vestibus induitur christi vices gerit: ut deum pro se et pro omni populo supplere et humiliter roget. **Da-**

bet namque antese et retro dominice crucis signum ad memorandam crucis christi passionem. Ante se crucem in casula portat ut christi vestigia diligenter inspiciat et sequi feruentius studeat. post se cruce signatus est ut aduersa quolibet illata ab alijs clementer pro deo toleret. Ante se crucem gerit ut propria peccata lugeat post se: ut aliorum etiam commissa per compassionem defleat: esse medium inter deum et peccatorem constitutum esse sciat: nec ab oratione nec ab oblatione sancta torpescat: donec gratiam et misericordiam impetrare mereatur. **Quando** sacerdos celebrat: deum honorat: angelos letificat: ecclesiam edificat: viuos adiuuat: defunctis requiem prestat et sese omnium bonorum participem efficit.

Interrogatio de exercitio ante coionem. **Cap. vi.**

Quam tuam dignitatem domine et meam utilitatem iesu: valde premisco et in meipso confundor. Si enim non accedam: tam fugio: et si indigne me ingesserio offensam incurro. **Quid** ergo faciam deus meus auxiliator meus et consiliator in necessitatibus? **Tu** doce me viam rectam

ppone breue aliquod exerci-
tū sacre cōmuniōi pgruum.
Utile ē. n. scire q̄lit scz reuo-
te ac reuerēt tibi ppare de teā
cor meū ad recipiēdū salubri-
ter tuū sacramētū seu etiā ce-
lebrandū tā magnū 7 diuī-
nū sacrificiū.

De discussiōe pprie p̄scieet
emēdatiōis pposito. C. vii

Sper oia cū sūma humi-
litate cordis 7 supplici
reuerētia: cū plena fide 7 pia
intētiōe honoris tui ad hoc sa-
cramētū celebrādū tractādū
7 sumēdū oportz tui accede-
re sacerdotē. Diligentē exami-
na p̄sciaz tuā 7 p posse tuo ve-
ra p̄tritiōe 7 humili p̄fessione
eā nuda 7 clarifica ita ut nil
grauē habeas aut scias qd te
remordeat 7 liberū accessū i-
pediat. Habeas displicētiam
oiuz pctōy tuoz in generali 7
p quotidianis excessib⁹ magi
in speciali toleas 7 gemas. Et
si tempus patit: teo in secreto
cordis cūctas p̄fitere passio-
nū tuaz miseras: Ingemisce
7 tole qd adh ita carnalis sis
7 mūdā⁹: tā imortificat⁹ a
passiōib⁹: tā plen⁹ p̄cupiscen-
tiay motib⁹: tā incustoditus
in sensib⁹ exterioribus: tā sepe
multis vanis fantasijs impli-

cat⁹: tā multū inclinatus ad
exteriora: tā negligēs ad inte-
riora: tā levis ad risū 7 dissol-
utionē: tā durus ad fletū et
cōpunctionē: tā p̄mpt⁹ ad la-
xiora 7 carnis comoda: tā se-
gnis ad rigorē 7 feruorē: tam
curiosus ad noua audiēda 7
pulchra intūēda: tā remissus
ad humilia 7 abiecta ample-
ctēda: tā cupid⁹ ad multa ba-
bēda: 7 tā parcus ad dandū
tā tenax ad retinēdū: tā incō-
siderat⁹ in loquēdo: tā incōti-
nens ad tacēdū: tā incōp̄sit⁹
in morib⁹: tā importun⁹ i acti-
bus: tā effusus sup cibū: tā sur-
dus ad tui verbū: tā velox ad
q̄tē: tā tard⁹ ad laborē: tam
vigilās ad fabulas: tā s̄nolē-
tus ad vigiliās sacras: tā fe-
stinus ad finē: tā vag⁹ ad at-
tēdēdū: tā negligēs in horis p̄-
soluēdis: tā tepid⁹ in celebrā-
do: tā arid⁹ in coicādo: tā ci-
to distract⁹: tā raro tibi bene
collect⁹: tā subito cōmot⁹ ad
irā: tā facilis ad alteri⁹ displicē-
tiā: tā p̄nus ad indicādū
tā rigid⁹ ad arguēdū: tā let⁹
ad p̄partā rebilis in aduer-
sis: tā sepe mltā bona p̄ponēs
7 modicū ad effectū pducēs:
his 7 alijs defectib⁹ tuis cūz
dolore 7 magna displicētia. p

prie infirmitatis p̄fessis ac re-
ploratis firmū statue p̄posi-
tū sp̄ emēdandī vitā tuā ⁊ in
meli⁹ p̄ficiēdi. Deinde cū ple-
na resignatiōe ⁊ integra volū-
tate offer teipsū in bonozē no-
minis mei i ara cordis tui ho-
locaustū p̄petuū: corpus tuū
scz ⁊ aiaz mibi fidelit̄ cōmit-
tēdo: q̄ten⁹ sic digne merear
ad offerēdū deo sacrificiū ac
cedere ⁊ sacramētū corporis
mei salubrit̄ suscipe. **Id ē. n.**
oblatio dignior ⁊ satisfactio
maior p̄ p̄ctis diluēdis q̄ se-
ipsū pure ⁊ integre cū oblatio-
ne corporis xp̄i in missa ⁊ in cō-
muniā deo offerre. Si hō fece-
rit qd̄ in se ē ⁊ vere penituerit
quotiēscūq̄ p̄ venia ⁊ grā ad
me accefferit: vino ego dicit
dñs: qz nolo mortē p̄ctōris s̄
magis ut p̄uertat ⁊ viuat: qm̄
p̄ctōz suorū n̄ recordator am-
plius s̄ cūcta sibi idulca erūt

**De oblatiōe xp̄i i cruce ⁊ p̄-
pria resignatiōe. Cap. viij.**

Sicut ego meipsū expan-
sis in cruce manib⁹ ⁊ nu-
do corpe p̄ p̄ctis tuis deo pa-
tri sp̄te obtuli ita ut n̄b̄l in
me remaneret quin totū i sa-
crificiū dīne placatiōis tñfie-
rit: ita v̄tes ⁊ tu temetipsum
mibi volūtariē in oblationem

purā ⁊ scām quotidie in mis-
sa cū oib⁹ virib⁹ ⁊ affectibus
tuis quāto int̄minus vales of-
ferre. **Quid magis a te req̄ro**
q̄ ut te studeas mibi ex inte-
gro resignare? **Quicqd̄ p̄ter**
teipsū das n̄b̄l curo: qz non
q̄ro datū tuū s̄ te. Sic non
sufficeret tibi oib⁹ habitis pre-
ter me: ita nec mibi placē po-
terit quicqd̄ v̄deris te nō ob-
lato. **Offer te mibi ⁊ da te to-
tū p̄ deo ⁊ erit accepta obla-
tio.** Ecce ego me totū obtuli
patri p̄ te: v̄di etiā totū cor-
pus meū ⁊ sanguinē in cibum
ut tot⁹ tñ⁹ esse ⁊ tu me⁹ p̄ma-
neres. Si aut̄ in teipso steter
nec sp̄te te ad volūtātē meā
obtuleris: nō est plena oblatio
nec integra erit inf̄ nos vnio
Id̄ oia opa tua p̄cedere v̄bz
sp̄tanea tuiip̄s in man⁹ v̄t
oblatio si libertatē p̄sequi vis
⁊ grām. **Id̄ tam pauci illumi-
nati ⁊ liberi int⁹ efficiunt:** q̄a
seipsos ex toto abnegare ne-
sciūt. Est firma sentētia mea
nisi q̄s renūciauerit oib⁹ non
p̄t me⁹ eē discipul⁹. Tu ḡ si
optas meus esse discipulus:
offer teipsū mibi cū oib⁹ affe-
ctib⁹ tuis. **De nos ⁊ oia**
nostra deo v̄temus offerre
p̄ oib⁹ ozare. **Cap. ix.**

Domine oia tua sē q̄ i ce
lo sē 7 i t̄ra. Desidēo me
ipsū ē in sp̄oraneā oblationē
offerre 7 tu⁹ p̄petue pmanere
Dñe i simplicitate cordis mei
offerō meipsū ē hodie i suū sē
piēnū: i obsequiū 7 sacrificiū
laudis p̄petue. Suscipe me cū
hac scā oblatiōe tui p̄ciosi cor
poris quā ē hodie i p̄sētia āgelo
rū iuisibilē assistētū offero:
ut sit p̄ me 7 cūcto pp̄lo tuo i
salutē. Dñe offero ē oia p̄ctā 7
relicta mea q̄ cōmisi corā te
7 scis angelis tuis a die q̄ p̄
mū peccare potui vsq̄ ad diē
hanc sup placabili altari tuo
ut tu oia parit̄ incēdas 7 cō
buras igne c̄haritat̄ tue: 7 re
leas vniuersas maculas p̄ctō
rū meorū: 7 p̄sciam meā ab oi
d̄lito emūdes: 7 restituas m̄
grāz tuā quā peccādo amisi:
oia m̄ plene idulgēdo 7 i oscu
lū pac̄ me misericordiē assu
mēdo. Quid possū agē p̄pec
cat̄ meis nisi hūilē ea p̄fiten
do 7 lamētādo 7 tuā p̄pitia
tionē l̄cessantē r̄p̄cādo: Dep̄
cor te exaudi me p̄pitius vbi
asto corā te r̄e me⁹. Oia pec
cata mea m̄ maxie displicēt.
Nolo ea vnq̄ āpli⁹ p̄petrare
ē p̄ eis doleo 7 doleto q̄ diu vi
pero: pat⁹ penitēciā agē 7 pro

posse satisfacē. Dimitte m̄ r̄e
dimitte m̄ p̄ctā mea pp̄e no
mē sc̄m tuū salua aīaz meam
quā p̄cioso sanguine tuo rede
misti. Ecce cōmitto me mise
ricōdie tue: refiḡ me i manib⁹
tuis: age mecū s̄z bonitatem
tuā nō s̄z meā maliciā 7 iniq̄
tatē. Offerro etiā ē oia bona
mea q̄uis valde pauca 7 ipse
cta ut tu ea emēdes 7 sc̄ifices
ut ea grata b̄neas 7 accepta
ē facias 7 sp̄ ad meliora tra
bas: nec n̄ ad b̄m̄ 7 laudabilē
finē me pigy 7 inutilē hom̄tio
nē pducas. Offerro q̄ ē oia d̄
sideria deuotoz: necessitates
parētū: amicorū fratrū soroz
oīz q̄s c̄baroz meorū 7 reorū q̄
m̄ uel alijs pp̄e amorē tuū b̄n̄
fecerūt: 7 q̄ oīones 7 missas
p̄ se suisq̄ oib⁹ d̄ici a me r̄ess̄
derauēt 7 petierūt siue i car
ne adh̄ viuāt: siue iā seculo d̄
fūcti sint: ut c̄s sibi auxiliū
gr̄e tue op̄e p̄solatōis p̄tectio
nē a piculis: libationē a penīs
aduenire s̄ciāt: 7 ut ab oib⁹
malis erepti grās ē magnifi
cas leti p̄soluāt. Offerro etiā
ē p̄ces 7 hostias placatiōis p̄
illis specialit̄ q̄ me i aliq̄ lese
rū: p̄ristauerūt aut vitupa
uerūt: ul̄ aliq̄ d̄anū ul̄ ḡua
mē itulerūt: p̄bis q̄ oib⁹ q̄s

aliqui tristauerunt: turbauerunt: quia
viri scandalizauerunt: vobis factis:
sciēt et ignorā: ut nobis oibus
pietate indulgens pietas nostra et mu-
tuas offensiones. Aufer domine a
cordibus nostris omnes suspensiones: in
dignationem irae: et disceptatio-
nem. et quicquid potest charitate ledere
et fraternam dilectionem minuere.
Miserere miserere domine misericor-
dia tua poscētibus: da gratiam indi-
gentibus: et fac nos tales existere
ut simus digni gratia tua perfrui et
ad vitam perficiamur eternam. Amen

Quod sacra coio de facili non
est relinquenda. Cap. 1.

Requerit recurrendum est ad
fontem gratiae et domine miseri-
cordie: ad fontem bonitatis et to-
tius puritatis quatenus a passionibus
tuis et vitiis curari valeas et
per vniuersas tentationes et falla-
cias diaboli fortior atque vigi-
lantior effici merearis. Inimicus
scies fructum et remedium maxi-
mum in sacra coione positum. om-
nino et occasio nuntius fideles et
reuotos quantum praeualeret retra-
here et impedire. Cum enim quidam sa-
cre coioni se aptare disponunt
priores satbane immissiones pa-
tiscent. Ipse enim nequa spiritus ut in
Job scribitur venit in filios dei
ut solita eius nequitia perturbet
aut timidos nimis reddat et
plexos quatenus affectum eorum mi-

nuat vel fide impugnando aufe-
rat: si forte aut omni coione re-
liquat aut cum tempore accedat
sed non est quicquam curandum de periculis
et fatasibus illis qui contumeliter turpi-
bus et horridis sed cuncta fatasma-
ta in caput eius se retorquenda.
Certe non est miser et veridicus
nec appetit insulsi eius et commotiones
quas suscitavit sacra committenda
coio. Sepe et impedit nimia sol-
licitudo. per deuotionem habenda et
anxietates quidam de perfectione facien-
da. Age si periculum sapientum et de-
pone anxietatem et scrupulum: quia
gratiam dei impedit et deuotionem me-
ti destruit. Propter aliquam prauam
tribulationem vel iniquitatem: sacra
ne dimittas coionem: sed vade ci-
tius perfiteri et omnes offensiones alijs
libere indulge. Si vero tu aliquem
offendisti: veniam humiliter precare et
deus libere indulgebis. Quid per
desit diu tardare perfectionem
aut sacram differre coionem: Ex-
purga te cum promissis: expue velo-
cit venenum: festina accipe re-
medium: et scies melius quam si diu
distuleris. Si hodie propter istud
dimittis: cras forsitan illud ma-
gis conueniet: et sic diu posses a
coione impediri et magis impedi fieri.
Quanto ergo citius va-
les a presenti grauitate et in-
ertia te excutias quia nihil
importat diu anxiam: diu cum

n

turbatione trāfire et ob quoti-
diana obitacula se a diuinis
sequestrare imo plurimū nocet
diu coionē ptelare: nā et gra-
uē torporē psueuit inducere.
Probdolor qdā tepidi et dis-
soluti moras psitēdi libentē ac-
cipiūt et coionē sacrā idcirco
differre cupiūt ne ad maiorē
sui custodiā se dare teneant.
Veni q̄ modicā charitatē et
debile deuotionē habēt qui sa-
crā coionē tam faciliē postpo-
nunt. **Q** felix ille et deo acce-
ptus habet qui sic uiuit et tali
puritate cōsciētia suā custo-
dit ut etiā oī die coīcari para-
tus et bene affectat⁹ esset si ei
liceret et sine nota agere pos-
set. Si q̄s iterdū abstinet bu-
militatis grā aut legitima i-
pediēte cā: laudād⁹ est de reue-
rētia. Si autē torpor obrepse-
rit se ipsū excitare debet et fa-
cere qd̄ i se ē et dñs aderit de-
siderio suo p bona voluntate
quā specialitē respicit. Cū po-
legitime ppeditus est: hēbit sp̄
bonā voluntatē et piā intētiō-
nem coīcādī: et sic nō carebit
fructu sacramēti. Pōt enī q̄-
libet deuotus oī die et oī hora
ad spūalē xpī coionē salubritē
et sine phibitice accedere: et tñ
certis dieb⁹ et statuto tpe cor-

pus sui redēptorj cū affectuo-
sa reueretia sacramentalit⁹ de-
bet suscipe et magis laudē dei
et honore pretēdere q̄ suā cō-
solationē q̄rere. **N**ā totiens
mystice coīcat et inuisibili⁹ re-
ficīt quotiēs icarnatiōis xpī
mysteriū passiōis q̄ deuote re-
colit et in amore ei⁹ accendit.
Qui aliē se nō pparat nisi in
stāte festo uel psuetudie cōpel-
lēte: sepi⁹ imparat⁹ erit. Be-
atus q̄ se dño in collocans
offert quotiēs celebrat aut cō-
municat. **N**ō sis in celebran-
do nimis plix⁹ aut festin⁹ sed
sua bonū cōmunē modū cuz
q̄bus uiuis. **N**on debes alijs
generare molestiā et tediū: s̄
cōmunē sua viā s̄m maiorē i-
stitutionē et poti⁹ aliorū s̄uire
utilitati q̄ proprie deuotioni
uel affectui.

Que corp⁹ xpī et sacra scri-
ptura maxie sint aīe fideli
necessaria. **Cap. xj.**

O Dulcissime dñe ihu qñ-
ta ē dulcedo deuote aīe
tecū epulātis in cōuinio tuo
ubi ei nō ali⁹ cib⁹ māducād⁹
pponit nisi tu vnīc⁹ dilectus
eius sup oīa desideria cordis
ei⁹ desiderabilis. Et mihi qd̄ ē
dulce foret in p̄sentia tua ex
itimo affectu lacrymas fun-

dere: et cū pia magdalena pedes tuos lachrymis irrigare. Sed ubi est hec deuotio ubi lachrymarum sanctarum copiosa effusio. Certe in conspectu tuo et sanctorum angelorum tuorum totum cor meum ardere deberet et ex gaudio flere. Hæreo enim in sacramentis vere presentibus: quousque aliena specie occultantur. Nam in propria et diuina claritate te conspiciere oculi mei ferre non possent: sed neque totus mundus in fulgore glorie maiestatis tue subsisteret. In hoc igitur imbecillitati mee consulis quod te sub sacramento abscondis. Hæreo vere et adoro quem angeli adorant in celo: sed ego adhuc interim in fide: illi autem in specie et sine velamine. Ne oportet potentem esse in lumine vere fidei et in ea ambulare donec aspiret dies eterne claritatis et umbræ figurarum inclinent. Cum autem venerit quod perfectum est: cessabit usus sacramentorum: quia beati in gloria celesti non egent medicamine sacramentali: gaudet enim sine fine in presentia dei: facie ad faciem gloriam eius speculari et de claritate in claritatem abyssalis reitatis transformari gustant verbum dei carne factum: sicut fuit ab initio et manet in eternum. Admonet

etiam mirabili graue mihi fit tedium etiam quodlibet spirituale solatium: quia quod diu dominum meum aperte in sua gloria non video: per nihil duco ac quod in mundo conspicio et audio. Testis es tu mihi deus quod nulla potest me res consolari: nulla creatura quietare nisi tu deus meus: quem desidero eternaliter contemplari. Sed non est hoc possibile durante me in hac mortalitate. Ideo oportet ut me ponam ad magnam patientiam: et meipsum in omni desiderio tibi submittam. Nam et sancti tui domine qui tecum iam in regno celorum exultant: in fide et patientia magna dum viuerent aduentum glorie tue expectabant. Quod illi crediderunt ego credo: quod illi sperauerunt ego spero: quo illi peruenierunt per gratiam tuam me venturum confido. Ambulabo interim in fide exemplis confortatus sanctorum. Hæreo etiam libros sanctos per solatio et vite speculo: atque super hec omnia sanctissimum corpus tuum per singularem remedio et refugio. Duo namque mihi necessaria premaxime sentio in hac vita: sine quibus mihi inportabilis foret ista miserabilis vita. In carcere corporis huius reclusus duobus me egere fateor: cibo scilicet et lumine

Dedisti itaq; mihi infirmo sa-
crū corp⁹ tuū ad refectionem
mētis ⁊ corporis: ⁊ posuisti lu-
cernā pedib⁹ meis verbū tuū.
sine his duob⁹ bene viuere nō
possem: nā verbū rei lux aie mee
⁊ sacramētū tuū panis vite.
Hec possūt etiā dici mēse due
binc ⁊ inde ī gaophilaratio scē
ecclie posite. Una mēsa est sa-
cri altaris habēs panē sanctū
id est corp⁹ xpi preciosū. Al-
tera ē diuine legis p̄tines do-
ctrinā scām: erudiēs fidē re-
ctā: ⁊ firmiē vsq; ad interio-
ra velamis vbi sūt scā scōz p-
ducēs. Brās tibi dñe ilbū lux
lucis eterne p doctrine sacre
mēsa quā nobis p suos tuos
pphas ⁊ aptos aliosq; docto-
res ministrasti. Brās tibi cre-
ator ⁊ redēptor hoīuz q ad re-
clarādā toti mūdo charitatē
tuā cenā parasti magnā: in q
nō agnū typicū sed tuū scissi-
mū corp⁹ ⁊ sanguinē pposui-
sti māducādū: letificās cōs fi-
deles p̄uino sacro ⁊ calice in
ebriās salutarī: in quo sūt cōs
velitē paradisi: ⁊ epulant no-
biscū angeli scī: sed suauitate
feliciorū. Q̄s magnū ⁊ hono-
rabile ē officiū sacerdotū qui-
bus datū est dñm maiestātē
verbis sacris cōsecrare: labijs

bñdicere: manib⁹ tenere: ore
ppio sumere: ⁊ ceteris mini-
strare. Q̄s mū de debet esse
manus ille: q̄s purū os: q̄s scām
corp⁹: q̄s immaculatū ei it cor
sacerdotis: ad quē toriēs in-
gredit auctor puritatē. Ex ore
sacerdotis nihil nisi scām: nihil
nisi honestū ⁊ vtile pcedere
debet verbū qui tā sepe cbristi
accipit sacramētū. Oculi ei⁹
simplices ⁊ pudici: qui cbristi
corpus solēt intueri. Manus
pure ⁊ in celū eleuate q crea-
torē celi ⁊ terre solēt p̄recta-
re. Sacerdotib⁹ specialitē in le-
ge dicī. Sācti estote qm̄ ego
sanctus sum dñs vester.
Adiuuet nos gratia tua oīpo-
tēs vester: ut qui officiū sacerdo-
tale suscepim⁹ digne ac deu-
te tibi in oī puritate ⁊ cōscien-
tia bona famulari valeamus
Et si nō possum⁹ in tanta in-
nocētia vite cōuersari ut de-
bemus: pcede nobis tñ pigne-
flere mala q̄ gessim⁹: ut in spū
humilitatis ac bone volūtātē
pposito tibi feruenti⁹ de cete-
ro deservire valeam⁹.

Quā magna diligentia se de-
beat cōmunicatur⁹ cbristo
preparare. Cap. xij.

Ego sū puritatis ama-
tor ⁊ dator oīs scitatis

Ego cor purū q̄ro: ⁊ ibi ē loc⁹
requietionis mee. Para mihi
cenaculū grāde stratū: ⁊ fa-
ciā apud te pascha cū discipu-
lis meis. Si vis veniā ad te ⁊
apud te manēā: expurga vet⁹
fermentū ⁊ mūda cordis tui
habitaculū. Exclūde totū se-
culū ⁊ omnē vitiorū tumultū
sede tanq̄ passer solitarius in
tecto ⁊ cogita excessus tuos
in amaritudine aie tue. Dis
nāq̄ amās suo dilecto ama-
tori optimū ⁊ pulcherrimū
p̄parat locū: q̄ in hoc cogno-
scis affect⁹ suscipiētis dilectū
Scito tū tenō posse satisfice-
re huic p̄pationi ex merito tue
actiōis etiā si p̄ integrū annū
te preparares ⁊ nihil aliud in
mēte haberes. Sz ex sola pie-
tate ⁊ grā mea pmitteris ad
mensā meā accedere: ac si mē
dicus ad p̄adiū vocares diui-
tis: ⁊ ille nihil aliud habeat ad
retribuēdū bñficijs eius nisi
sebumiliādo ⁊ regratiando.
Fac qđ in te est ⁊ diligēte fa-
cito nō ex cōsuetudine: nō ex
necessitate: s̄ cū timore ⁊ re-
uerētia ⁊ affectu accipe corp⁹
dilecti dñi dei tui dignantis
ad te venire. Ego sū qui voca-
ui ego iussi fieri: ego suppleto
qđ tibi deest: veni ⁊ suscipe me

Cū grām deuotiōis tribuo:
grās age deo tuo: nō quia di-
gnus es s̄ q̄ tui misert⁹ sum.
Si nō habes s̄ magis ariduz
te sentis: insiste orōni: angemi-
sce ⁊ pulsa: nec desistas donec
merearis micā aut guttā grē
salutaris accipe. Tu mei in-
diges nō ego tui idigeo. Nec
tu me scificare venis: s̄ ego te
scificare ⁊ meliorare venio.
Tu venis ut ex me scificeris
⁊ mihi vniaris ut nouā grāz
recipias ⁊ te nouo ad emēda-
tionē accēdaris. Moli negli-
gere hāc grām: sp̄ prepara cū
oi diligentia cor tuū ⁊ intro-
duc ad te dilectū tuū. Sz
potet at ut n̄ solū te p̄pes ad de-
uotionē qñ cōionē: s̄ ut et te
sollicite p̄fues i ea post sacra-
mēti pceptionē. Nec mior cu-
stodia post erigis q̄ deuota p̄-
patione pri⁹: nā bona postmodū
custodia optia iterū est p̄pa-
tio ad maiorē grāz psequēdā
Ex eo q̄ppe valde indisposit⁹
q̄s reddis si statim fuerit nimis
ebul⁹ ad extiora solatia. Ca-
ue a mltiloq̄o: mane i secreto
⁊ frui deo tuo. Ipsū enī ha-
bes quē tot⁹ mūd⁹ t̄ auferre n̄
pōt. Ego sum cui te totū dare
debes: ita ut iā vltra n̄ i te s̄ i
me absq̄ oi sollicitudine viuas

De toto corde aia deuota
xpi vnionē in sacramento
affectare debet. **Cap. xiiij.**

Quis mihi det dñe ut in
ueniā te solū ⁊ apertam
tibi totū cor meū: ⁊ fruar te
sicut desiderat aia mea: ⁊ ita
me nemo dñspiciat nec vlla cre
atura me moueat uel respici
at: s̄ tu sol⁹ mihi loquaris et
ego tibi: sic solet dilectus ad
dilectū loqui: ⁊ amic⁹ cū ami
co cōsiliari: Hoc oro: hoc de
sidero ut tibi tot⁹ vniar ⁊ cor
meū ab oib⁹ creatis reb⁹ ab
strahā: magisq; p̄ sacrā cōmu
nionē ac frequentē celebratio
nē celestia ⁊ eterna sapere di
scā. Ab dñe de⁹ qñ ero tecū
totus vnit⁹ ⁊ absorbt⁹: meiq;
totaliter oblit⁹: Tu in me et
ego in te: ⁊ sic nos parit̄ i vnū
manere concede. Vere tu es
dilect⁹ meus elect⁹ ex milib⁹
in quo cōplacuit aie mee habi
tare oibus dieb⁹ vite sue. Ve
re tu pacific⁹ me⁹ in quo par
fūma ⁊ requies vera extra quē
labor ⁊ dolor ⁊ infinita mise
ria. Vere tu es de⁹ abscondit⁹
⁊ cōsiliū tuū nō est cū impijs
s̄ cū humilib⁹ ⁊ simplicib⁹ ser
mo tu⁹. **Q**uā suauis ē dñe
spūs tuus: qui ut dulcedinem
tuā in filios demonstrares: pa

ne suauissimo te celo rescēdē
te illos reficere dignaris. Ve
re nō est alia natio tam gran
dis q̄ bateat deos appropin
quātes sibi sic tu de⁹ nūc ades
vniuersis fidelib⁹ tuis: quib⁹
ob quotidianū solatiū ⁊ cor
erigēdū in celū te tribulis ad
edendū ⁊ fruēdū. **Q**ue ē enī
alia gēs tam inclyta sic plebs
xpiana: aut que creatura sub
celo tā dilecta ut aia deuota
ad quā ingredis de⁹ ut pascat
eā carne sua gl̄iosa: **I**neffa
bilis grā: o amirabilis digna
tio: o amor imensus hui⁹ singu
larit̄ impēsus. **S**ed quid retrī
buā dñō p̄ grā ista: p̄ charita
te tamen eximia: **N**ō est aliud
qđ gratius donare quēā qđ ut
cor meū deo meo totalit̄ tri
buā ⁊ intime cōiungā. **T**unc
exultabūt oīa interiora mear
cū p̄fecte fuerit vnita deo aia
mea. **T**ūc dicet mihi si tu vis
esse mecū: ego volo eē tecū. Et
ego respōdetō illi. Dignare do
mine manere mecū: ego volo
libent̄ eē tecū. **H**oc ē totū des
ideriū meū ut cor meū tibi sit
vnitū.

De quorūdam
deuotoz ardenti desiderio ad
corp⁹ christi. **Cap. xiiij.**

Quā magis multitudo dul
cedinis tue dñe quā ab

scōdisti timentib⁹ te. **Q**uā re-
cordor deuotoꝝ aliquoꝝ ad
sacramētū tuū dñe ut cū ma-
xia deuotiōe ⁊ affectu accedē
tū: tūc sepi⁹ i meipso p̄fūdor
⁊ erutesco q̄ ad altare tuū et
sacre coionis mensā tā tepī-
de ⁊ frigide accedo: q̄ ita ari-
dus ⁊ sine affectiōe cordis ma-
neo. ⁊ q̄ nō sū totalit̄ accen-
sus corā te deo meo: nec ita ve-
hement̄ attract⁹ ⁊ affect⁹ sic
multi deuoti fuerūt: q̄ pze ni-
mio desiderio coionis ⁊ sensi-
bili cōdis amore a fletu se nō
potuerūt p̄tinē: s̄ ore cordis
⁊ corpis parit̄ ad te deū fon-
tē viuū medullit̄ inhiabant:
suā esuriē nō valētes aliē tē-
perare nec satiare nisi corpus
tuū cū oī iocūditate ⁊ spūali
auiditate accepissēt. **V**era
ardēs fides eoꝝ: p̄babile exi-
stēs argumētū sacre p̄sentie
tue. Isti. n. veracit̄ cognoscūt
dñm suū in fractiōe panis: q̄
rū cor tā valide ardet in eis
te ih̄u ambulāte cū eis. Lon-
ge ē a me sepe talis affectus ⁊
deuotio: tā vehemēs amor et
ardor. Esto mihi pp̄it⁹ ih̄u bo-
ne dulcis ⁊ benigne ⁊ cōcede
paup̄i mēdico tuo uel inter-
dū modicū d̄ cordiali affectu
amoris tui in sacra coione sc̄

tire ut fides mea magis qua-
lescat: spes in bonitate tua p̄-
ficiat: ⁊ ebaritas semel p̄fecte
accēsa ⁊ celeste māna ex p̄pta
nūq̄ deficiat. Porēs est autē
miserīcordia tua etiā grās de-
sideratā mihi p̄stare: ⁊ in spū
ardoris cū dies bñplaciti tui
aduenerit me clemētissime vi-
sitare. Etenī licz tāto deside-
rio tā specialit̄ deuotoꝝ tuoꝝ
nō ardeo: tñ de grā tua illius
magni inflāmati desiderij de-
sideriū batio orās ⁊ deside-
rās oīuz taliū feruīdoꝝ ama-
toꝝ tuoꝝ p̄cipiē me fieri: ac
eoꝝ scō p̄sortio anumerari.

Quā grā deuotiōis humili-
tate ⁊ suiip̄sius abnegatiōe
acquiris. **Cap. xv.**

Oportet te deuotōis gra-
tiā instāter q̄rere: indeli-
nent̄ petere: patient̄ ⁊ fiducia-
liter expectare: gratāter reci-
pere: bñlīter p̄suare: studio-
se cū ea opari: ac deo tēpus ⁊
modū sup̄ne visitatiōis do-
nec veniat cōmittere. Humi-
liare p̄cipue te debet cū parū
aut nibil deuotiōis interius
sentis: s̄ nō nimīū teijci: nec
iordinate cōtristari. Dat sepe
de⁹ in vno breui momēto qd̄
lōgo negauit tpe. Dat etiam
quāq̄ i fine qd̄ in p̄ncipio ora-

tionis largire distulit. Si sp-
cito grā dare? et p voto ad-
esset: nō esset infirmo tui bene
portabile. Propterea in bona
spe et hu mili patiētia expectā-
da est deuotiōis grā. Tibi tñ
et petisti tuis imputa cū nō da-
tur uel etiā occulte tollitur.
Modicū quāq; est qd grām i-
pedit et abscondit si tñ modicū
et nō poti⁹ grāde dici debeat
qd tātū bonū pbitet. Et si h
ipsū modicū uel grāde amo-
neris et pfecte viceris erit qd
petisti. Stati namq; ut te deo
ex toto corde tradideris: nec
hoc uel illud p tuo libitu seu
velle q̄sieris s̄ itegre te in ipso
posueris vnitū te inuenies et
pacatū: qz nil ita bene sapiet
et placebit sic beneplacitū di-
uine volūtatis. Quisq; ḡ in-
tentionē suā simplici corde sur-
sum ad deū leuauerit seq; ab
oī inordinato amore seu dis-
plicentia cuiuslibet rei create
euacuauerit: aptissim⁹ gratie
picipiēde ac dignus deuotio-
nis munere erit. Dat enī dñs
ibi benedictionē suā ubi vasa
vacua inuenerit. Et quāto p-
fecti⁹ quis infimis renūciaue-
rit et magis sibi ipsi p cōtēptū
sui moris: tāto grā celeri⁹ ve-
nit copiosius intrat et altius

liberū cor eleuat. Tunc vide-
bit et affluet et mirabit⁹ et dila-
tabit⁹ cor eius in ipso quia ma-
nus dñi cū eo: et ipse se posuit
totaliter in manu eius vsq; i
seculū. Ecce sic benedice⁹ iō
qui querit deū in toto corde
suo nec in vanū accipit aīam
suā. Hic in accipiēdo sacram
eucharistiā magnā promere⁹
diuine vnionis gratiā: qz nō
respicit ad ppriā deuotionē
et consolationē: sed ad rei glo-
riam et honorem.

Que necessitates nostras
christo aperire et ei⁹ gra-
tiam postulare debemus

Ca. xvi.

O Dulcissime atq; amātis-
sime dñe quē nūc deuo-
te desidero suscipere tu scis in-
firmitatē meā et necessitates
quā patior: in quātis malis et
vitijs iaceo: q̄ sepe sum gra-
uatus: tentatus: turbat⁹: et in-
quāt⁹. Pro remedio ad te ve-
nio: p consolationē et subleua-
mine te deprecor. Ad omnia
scientē loquor cui manifesta
sunt oīa interiora mea: et qui
solus potes me pfecte conso-
lari et adiuuare. Tu scis qui-
bus bonis indigeo pre oīb⁹: et
q̄ paup sum in virtutib⁹. Ec-
ce sto ante te pauper et nudus

grām postulans ⁊ misericordiā implorās. Refice esurientem mendicū tuū: accēde frigiditatē meā igne amoris tui illumina cecitatē meā claritate presentie tue. **V**erte mibi oīa terrena in amaritudinem oīa grauiā ⁊ p̄traria in patiētiā: oīa infima ⁊ creata in cōtēptū ⁊ obliuionē. Erige cor meū ad te in celū: ⁊ ne dimittas me vagari sup̄ terrā. Tu solus mibi ex hoc iam dulcescas vsq; in seculū: quia tu solus cibus ⁊ potus me⁹: amor me⁹ ⁊ gaudiū meū: dulcedo mea ⁊ totū bonū meū. **A**tinā me totalit̄ ex tua p̄sentia accēdas: cōbures: ⁊ in te transmutes: ut vn⁹ tecū efficiar sp̄ritus p̄ gratiā interne vnionis ⁊ liq̄factionē ardētis amoris. **N**e patiaris me ieiunū ⁊ aridū a te recedere s̄ operare mecum misericorditer sic sepi⁹ opatus es cū scis tuis mirabiliter. **Q**uid mirū si tot⁹ ex te ignescerē ⁊ in meipso deficerē cū tū sis ignis semp̄ ardēs ⁊ nūq̄ deficiēs amor corda purificās ⁊ intellectū illuminās.

De ardenti amore ⁊ vehementi affectu suscipiendi christum. **H**oc discipuli. **Cap. xvij**

Quam sūma deuotiō ⁊ ardētī amor: cū toto cordis affectu ⁊ feruore desidero te dñe suscipere quēadmodū multi sancti ⁊ deuote p̄sone i cōmunicādo te cōsiderauerūt qui tibi maxime in sanctitate vite placuerūt: ⁊ in ardentissima deuotiōe fuerūt. **D**eus me⁹ amor etern⁹ totū bonum meū: felicitas interminabilis: cupio te suscipere cū vehementissimo desiderio ⁊ dignissima reuerētia q̄ aliquis sanctorū vnq̄ habuit ⁊ sentire potuit. **E**t licz indignus sū oīa illa sentimēta deuotiōis habere tamē offero tibi totū cordis mei affectum ac si oīa illa gratissime inflāmata desideria solus haberē. **S**ed ⁊ q̄ cūq; pōt pia mēs concipere ⁊ desiderare: hec oīa tibi cū sūma reuerētia: veneratiōe ac intimo fauore p̄t̄o ⁊ offero. **N**ihil opto mibi reseruare s̄ me ⁊ oīa mea tibi sponte ⁊ libētissime imolare. **D**ñe deus me⁹ creator meus ⁊ redēptor me⁹ cū tali affectu: reuerētia laude: ⁊ honore cū tali gētitudine: dignitate ⁊ amore cū tali fide sp̄s puritate te affecto hodie suscipe sic te suscepit et desiderauit scīssima māe tua

b 4

gloriosa ꝑ ego maria qñ ange-
lo euāgelicā ti sibi incarnatio-
nis mysteriū: humiliē ⁊ deu-
te respōdit: Ecce ancilla dñi:
fiat mibi s̄m verbū tuū. Et si-
cut br̄is ꝑcur sor tu⁹ excellen-
tissim⁹ scōꝝ Jobānes bapti-
sta. in ꝑsētia tua letabūdu
exultauit in gaudio spūs sci:
dū adhuc maternis claudere
tur viscerib⁹: ⁊ postmodū cer-
nēs in t̄ hoīes ibm ambulātes
valde se humiliās deuoto cū
affectu dicebat. Amic⁹ autē
spōs q̄ stat ⁊ audit eū: gaudio
gaudet ꝑpter vocē spōs: sic ⁊
ego magnis ⁊ sacris deside-
rijs opto iſlāmari ⁊ tibi ex to-
to corde meipsū ꝑſētare. Un-
⁊ oīuz deuotoꝝ cordiū iubila-
tiōis ardētes affect⁹: mētales
excessus ac supnales illumina-
tiōis ⁊ celicas visiōis tibi of-
fero ⁊ exhibeo cū oib⁹ virtu-
tibus ⁊ laudib⁹ ab oī creatu-
ra in celo ⁊ in terra celebrāz
⁊ celebrādīs ꝑ me ⁊ oib⁹ mī-
bi in oīz cōmēdatis: q̄ten⁹
ab oib⁹ digne lauderis ⁊ in ꝑ-
petuū glorificeris. Accipe vo-
ta mea dñe de⁹ me⁹ ⁊ reside-
ria infinite laudatiōis ⁊ im-
mense bñdictiōis q̄ tibi s̄z mul-
titudinē ineffabilis magnitu-
dinis tue iure debent. Hec ti-

bi reddo ⁊ reddere desidero ꝑ
singulos dies ⁊ momēta tem-
porū: atq; ad reddēdū mecum
tibi grās ⁊ laudes oīs celestes
spūs ⁊ cūctos fideles tuos ꝑ
cib⁹ ⁊ affectib⁹ inuito ⁊ exoro
Laudet te vniuersi ppli trib⁹
⁊ linguet ⁊ sc̄m ac mellifluū
nomē tuū cū sūma iubilatiōe
⁊ ardeti deuotiōe magnificēt
Et quicūq; reuerēter ac de-
uote altissimū sacramētū tu-
um celebrāt ⁊ plena fide reci-
piūt: grās ⁊ misericordiā apud
te inuenire mereāt ⁊ ꝑ o me
ꝑctōre supplicis exorēt. Quq;
optata deuotione ac fruibili
vnione ꝑꝑiti fuerit ⁊ tene cō-
solati ac mirifice reſecti ⁊ de
sacra mēsa celesti absceſſerit:
mei paupis recordari dignēs

Quod hō nō sit curiosus scru-
tator sacramēti: s̄ humilis
imitator xpi: s̄bdēdo sensū
suū sacre fidei. Cap. xviij

Quēdū ē tibi a curiosa
⁊ inutili ꝑscrutatiōe bu-
lus ꝑfundissimi sacramēti: si
nō vis in dubitatiōis ꝑfun-
dū tēmergi. Qui scrutator ē
maiestatē: opprimes a gloria.
Plus valet de⁹ opari q̄ hō in-
telligere ꝑt. Tolerabilis ꝑia
⁊ humilis inq̄ſitio veritatis:
parata sp̄ doceri ⁊ ꝑ sanas ꝑa-

trū sentētias studēs ambula
re. Brā simplicitas q̄ diffici
les questionū relinquit vias
7 plana ac firma pgit semita
mādatoꝝ dei. Multe reuotio
nē pdiderūt dū altiora scru
tari voluerūt. Fides a te exi
git 7 sincera vita: nō altitu
do intellect⁹ neq; pfunditas
mysterioꝝ dei. Si nō intelligi
nec capis q̄ ifra te sūt: quō cō
p̄hēdes ea q̄ sup te sūt? Sub
de te deo 7 humilia sensū tuū
fidei: 7 dabis tibi sciētie lumē
put tibi fuerit vtile ac neces
sariū. Quidā grauiē tentāt
de fide ac sacramēto: s̄ nō est
hoc ipsis imputādū: s̄ potius
inimico. Moli curare noli dis
putare cū cogitatioib⁹ tuis
nec ad imissas a diabolo du
bitatiōis respōde: s̄ crede ver
bis dei: crede scis ei⁹ 7 p̄p̄et
7 fugiet a te nequā inimicus
Sepe multū pdest q̄ talia su
stinet dei fū⁹. Mā ifideles et
pctōres nō tētāt q̄s secure iā
possidet: fideles autē deuotos
varijs modis tētāt 7 v̄rat.
Perge ḡ cū simplici 7 indubi
tata fide: 7 cū simplici reuerē
tia ad sacramentum accede.
Quicqd̄ intelligere nō vales
deo oipotēti secure cōmitte.

Nō fallit te de⁹: fallit qui sibi
nimiū credit. Bradis de⁹ cū
simplicib⁹: reuelat se humili
bus: dat intellectū puulis: ape
rit sensū puris mētib⁹: 7 ab
scōdit grāz curiosis 7 supbis
Ratio humana rebilis est 7
falli pōt: fides autē vera falli
nō pōt. Q̄is ratio 7 natural
inuestigatio fidē seq̄ debet nō
p̄cedere nec infringere. Māz
fides 7 amorib⁹ maxie p̄cel
lūt 7 occultis modis i b̄ san
ctissimo 7 supercellētissimo sa
cramēto opant. De⁹ etern⁹ 7
imensus infiniteq; potētie fa
cit magna 7 inscrutabilia in
celo 7 i terra: nec ē inuestiga
tio mirabiliū op̄e ei⁹. Si ra
lia essent opa dei ut facile ab
būana rōne capē: nō eēnt mi
rabilia nec ineffabilia dicēda.

**Explicit liber quart⁹ 7 vl
tim⁹ de sacramēto altaris.**

Incipit tractat⁹ de medi-
tatione cordis Johis Berson.

Cap. primū.

Meditatio cordis
mei in conspectu tuo
sp. Felix certe qui
cum propheta potest ex
sententia dicere: *propheta istud reo*
Sed videamus in primis quid sit me-
ditatio cordis: non per carnali
solo sed spirituali corde. Est aute
meditatio vehementis cordis ap-
plicatio ad aliquid investigan-
dum et inveniendum. Et hec ap-
plicatio fortis habet difficul-
tatem que quandoque maior est
quandoque minor. Quod ut in-
telligatur presupponatur ex cre-
ditis et ab experientia: cor no-
strum conditum esse: et tres habere
species oculorum: mentales
oculos rationales oculos sen-
suales. Et ex illis est utrobique
unus oculus in cognitione: ali-
us in affectione. Fundatur hec di-
stinctio in altera qua dicimus
hominem habere portionem seu fa-
ciem rationis duplicem quarum
superior vertitur ad leges eter-
nas: altera ad temporales. Ne-
utra tamen in actu suo repeditur
ab organo corporeo. Subsistit
est ratio remissa corpori: que
sensualitas appellatur. Primus

oculorum vocatur ab alijs ocu-
lus mentis: alter oculus ratio-
nis: tertius oculus carnis.

Cap. ij.

Erat ab initio bene co-
dite rationalis nature
talis ordo ordinisque tranquilli-
tas: quod ad nutum et meritum imper-
ium: sensualitas rationi infe-
riori: et inferior ratio superiori
seruebat: et erat ab inferiori-
bus ad superna pronus et faci-
lis ascensus: faciente hoc leui-
tate originalis iusticie suble-
uationis sursum corda: quemadmo-
dum naturaliter ignis sua lenita-
te sursum fertur. At postquam
aduersus dominum supremum
ingrata perditio remouit au-
ferri iusticiam hanc originalez
subintroiit pondus grauissi-
mum concomitans peccatum: quod
miseram et captiuam animam tra-
here non cessat ad infima tamquam
circumligata sit funibus cathe-
nis et compedibus: vincta in me-
dicitate et ferro. Sicque mira-
bili: imo miserabili confusione
facta est ordinis prioris per-
uersio: quod in homine sicmerso te-
nebris et carcere ceco conetur-
batus est in ira triplex utriusque
oculus per imperfectionem in sen-
sualitate: per obnubilationem

In inferiori ratiōis perfectiōe
et per quandā excecationē in
superiori ratiōis portione.

Cap. iij.

Habemus ecce causā pri-
mam difficultatis: quā
in meditatione sentimus: quā
in habendis semp ad dominū
oculis exprimur. Facit hoc
p̄nalis illa gaudii reorsū iu-
giter impellēs: quēadmodum
videre est sensibiliter in aque
ductu: que tota facilitate de-
fluit in ima. Continet autē
uel sursum lenatur: nō nisi cum
violencia. Non aliter cor ad
infima pronū leniter effluit:
hac illacque veluti sine retina-
culo uel labore quoniā facilis
rescensus auerni. Ait poeta:
Sed reuocare gradum supe-
rasque euadere ad auras: Hoc
opus: hoc labor est.

Cap. iij.

Perscrutemur cōsequen-
ter ex p̄dictis naturam
seu p̄prietatē meditationis:
quoniā ex hoc ipso quod necessa-
ria nobis ad deum tendētib⁹
existat videbim⁹. Diximus
autē et reperimus: quod medita-
tio est vltimens applicatio ul-
tatiō animi ad aliqd iuesti-
gandū uel iueniendū fructuose.

Addim⁹ fructuose: ne medi-
tatio vergat aut in supstitutionē
aut in curiositatē aut in melāco-
licā stoliditatē. Dicam⁹ quod cō-
plētēs quod meditatio ē vltimens
et salubris animi applicatio ad
aliqd iuestigandū uel experi-
mentaliter cognoscendū. Po-
nimus hoc vltimū p̄pter na-
turā ipsius afflictionis: que di-
uersa sortis nomina p̄portio-
nali ter ad conditionē cogni-
tionis. Non potest aliter affe-
ctio cognosci quā exprimentali-
ter ab eo qui per eā afficitur.
Quā exprimentalē afflictionis
cognitionē nō potest eam ha-
bens in alterū verbis quibussli-
bet infundere: nisi similiter af-
fectus sit alter ille. Quā sol⁹
nouit: put in apocalypsi scri-
bitur: qui accipit. Propterea
vocatur manna absconditū.
Exemplum est perspicuum in
illo qui nouit dulcedinē mel-
lis solū per doctrinā: sicut me-
dicus sanus infirmitatis do-
lorem. Nec autē concedo a gu-
stante: hic dolor ab egrotante
aliter et longe cognoscuntur.

Cap. v.

Perpendam⁹ ex his quod p̄-
funde senserit propheta
naturā meditationis dum ait

In meditatione mea exardescet ignis. Utrūq; enī cōpletus est lumē intellectus: et ardorē in affectu. Quod nō sit difficile quod ignis deuotiōis spiritalis exardescat flatu meditationis fiet notum cōsiderātibz gnē materialē: dum quiritur a lignis aquosīs viridibus luto respersis elici. Suffla quantū potes: iterū atq; iterū multo conatu resuffla: emerget plurimū ab initio fumus ab initio conturbās oculos. Tūc emicabit scintilla: quā mox euanescet. Disperges forsitan iratus congesta parua ligna: si non in longanimitate perstiteris. Quam longanimitatē appellamur hic meditationem aut meditationi cōiungendam.

Cap. vi.

Quoniam enim aliquas scripsisse doctrinas uel industrias nō latinis sed gallico sermone sup habenda meditationē talē licet fortassis uteremur alijs terminis in tractatulo de mystica theologia parte secūda que proxim eius docet: et in altero de morte cōtemplationis edito in altero rursus de mendicitate spiri-

tuali cōpilato. Deniq; tanta reperit difficultas: tāta p diuersitate hominū varietas in practicādo doctrinā vere sanctę meditationis: quod an silere: uel aliquid scribere consultius sit: uideoz egomet mihi ipsi quandoq; sub dubio fluctuans.

Cap. vii.

Quoniam enim recogito: quod absq; meditationis exercitio nullus secluso dei miraculo speciali ad perfectionem contemplatiōis dirigat aut peruenit: nullus ad rectissimam christiane religionis normaz uix se cōponit audeo celās: ardeoq; studiū sanctę meditationis suadere. At nō dum totiens expertus pericula sedulus recogito difficultatem et arduā raritatē perueniendi quo trahere meditatio nititur: ego quasi torpens et stupidus efficioz. Quiescit aliq; quo pacto sic uenit: quia nimium frequēter expertū est studiū meditationis cōuertere dilabiq; in morbū melancolice passionis ppter immoderationē uel ppter superbiam dari in reprobum sensum diabolice illusiōis

Cap. viij.

Quanducam⁹ exemplis id quod dicim⁹: Scimus vinū in iocunditate et hōis salute conditū esse. Sic enī scriptura: sicut ratio loquit⁹. Videmus tamē ex abusu potatū: preserti dū febriz discrasia laborāt q̄ potus vini alioq̄ salubris causat vel egritudinis augmētū: vel manīā et furorē: aut q̄nq̄ mortē. Nos autē filios cēs adā: quis egrotos quis febricitātes esse pessimis aīe febribus negauerit: quib⁹ vertunt⁹ in nauseam et amaritudinē optima diuinorum eloquiozū verba: quibus in fel cōuertit⁹ suauissim⁹ diuini p̄bi panis: heu miseros nos hui⁹ quā ex intima p̄sideratiōe talia miserie p̄clamauit apostolus: Infelix ego hō quis me liberabit de corpore mortis hui⁹? Subiūgit: Gratia dei p̄ ihs̄m christum.

Cap. ix.

Quid agimus g⁹: Quid abim⁹ p̄cipites p̄ abrupta vitiozū: Ibim⁹ ne post te sideria cordis nostri: et in adinuentiōib⁹ nostris pessimis: desperati sine lege: sine freno: sine ordine: Aliquid sufficiant nobis cogitatiois instabiles: sordide: fluxe: somnioq̄ si

millime: que nō p̄solationem vel edificatiōē allature sūt s̄ resolationē: mesticiā et ruinam oblectantib⁹ se in eis dē. Respondebimus nequaquā id fieri debere: sed adsit discretio moderatrix in oib⁹ qua non securius habere post diuinam grām poterim⁹ q̄ p̄ sedulum et securum alterius exp̄tinoseq̄ diligentis et agnoscenstis consiliū.

Cap. x.

Aamat Aristoteles vocem exp̄riētie loquens: q̄ ars et virtus sunt circa difficilia ut ars pingēdi: ars scribēdi: ars cytharicādi: virt⁹ castitatis: virtus fortitudinis: virt⁹ sobrietatis: hoc p̄o sic intelligendum est q̄ ab initio virtus et ars multas in acq̄sitione sua patiunt⁹ difficultates: dum p̄o fuerint conquiescite facilia sunt eis oia. Pingit facilliter pictor exercitat⁹ in arte: sic de scriptore: sic de cytharicante videmus: ita ut dixerit idem Aristoteles q̄ perfecta non deliterat tā sibi facilia est actus suus.

Cap. xi.

Amur ista cōpatione dū de meditatione loquimur. Attendam⁹ q̄ in trahēdo passim lineas picture vel

scripture difficultas nulla est
sicut nec indiscursiue digitorum
per citbare chordas. Inueni-
mus similiter in cogitatione. Mo-
enim diffuciliter aut laboriose
nunc hoc: nunc illud. put occur-
rerit cogitatur: sed quod nullus
inde resultet effectus: vides in
sic pingente: sic scribente: et sic
elebaricando: ita neque prius in
sic cogitante: imo cum se talibus
cogitationibus vagis oblecta-
uerit: ut dicit Seneca: tristis
remanebit. Porro laboriose:
studiose et attentissime cum mi-
ra tarditate pingendo: scriben-
do: et citbaricando: fit quicquid ut
lene et celeriter ista fiat.

Cap. xij.

Quorsum ista? Mirum ut
ostendam? quemadmodum
de cogitatione nulla unquam profi-
ciet aut emerget in meditatio-
nem: quanto minus in contemplatio-
nem? Ex meditatione pro quod sum-
ma habet difficultatem: si bona
fide simplici et discreta diligenter
exerceas: pueniemus ad hanc profe-
ctionem quod absque ulla difficul-
tate fiet apud nos fructuose:
quod summo meditationis studio
perquirere volumus. Ita denique
transibit meditatio in contempla-
tionem. Modum. non differt contempla-
tio a meditatione nisi penes fa-

cile et difficile: quoniam utrobique est
fructus? aliter quod in cogitatione.

Cap. xij.

Describit autem contemplatio
quod est liter et expeditur me-
tis intuitus in res perspicendas
vsqueque diffusus. Et hoc quo-
ad contemplationem quam respicit in-
tellectum. Porro quo ad contem-
plationem que consistit in affe-
ctu: et in praxi describit eam
bugo: quod est per subleuante mentis
iubilum: mors quodam carnalium de-
sideriorum. Hoc est gustare quod
suauis est dominus: quem gustum se-
quitur alia longe cognitio: quod fue-
rit intellectualis solum visionum
quedam auditio per fides aut per
scripturam.

Cap. xiiij.

Meditabitur ecce aliquis ge-
mens et suspirans ut colu-
ba: dicit cum propheta: meditat-
ur super nocte cum corde meo exerci-
tabar: et scopebam spiritum meum
facit hoc anxie: diffuciliter: la-
boriose: recogitando nunc omnes
annos suos in amaritudine
anime sue: nunc iudicia dei quod sunt
abyssus multa in celo sursum et
in abyssis deorsum: et ita de reli-
quis circa quod versatur meditando
attentio vehementer: ut ea quod medi-
tatur vel cogitat lymphidi? uel fir-
mius in affectum suum trabat.
Efficiet tandem ut hec omnia tanta

felicitate recogitet ⁊ sapiat: q̃ facilis ē ipsa cogitatio. Docent nos exēpla p̃dicta si dubitam⁹. Nō enī plus laboris habēt scriptor: pictor: cithari: sta bene agēdo qđ optime didicerit: quā vagus ⁊ van⁹ alius ab initio discurrēs sine arte ⁊ ordine p̃ lineas picture: uel scripture: aut per cithare chordas.

Cap. xv.

Mendū est ad p̃missa nihilomin⁹ qđ vir est aliq̃s ita p̃fect⁹ in arte sua quin assidue possit ad aliq̃ uel cognoscēda uel agēda p̃ficere q̃lia necesse est ut nō baleat cū labore. Multo magis hoc uerū est in ipsa re qua loq̃mur meditationē: q̃ nonos ueritatē aut deuotiōis fet⁹ iugiter parere studet: s̃ nō tēst p̃uritionis dolor: p̃ illud maledictū spiritalit̃ intellectū: In dolore partes filios tuos. Nō meminit tū p̃ssure: p̃ gaudiū: q̃a natus est sibi nouus cognitio nis ⁊ affectiōis scē fetus in animi sui mūdū.

Cap. xvi.

Venit autē ab initio frequentius ut dum aliq̃s nondū purgatus a uitijs saturat⁹ meditari ut colūba: medi-

tatur quasi uetus simeq̃ uolus odia. Meditat⁹ sic canis rabiosa silētia rodens iuxta uerbum satirici. Meditat⁹ quasi sordida sus: dū fetissimas in animo uersat reuersatq̃ cogitationēs. Quid porro te blasphemie spū: q̃ abominabilis: q̃ torridus. Nōnunq̃ resurgit territ⁹ meditātē loquēs aduersus teū sanctos scāsq̃ ingentia q̃ nec fari licet. Facit unē infidelitatis iacula: baratru desperatiōis aperitur: experimentū quoq̃ manifestat: q̃ recte insulerit sapiēs: fili accedens ad seruitutem dei: prepara animā tuam ad tentationem. Sequitur presidium certissimū: ita in timore. Beat⁹ enī vir qui semp est pauidos.

Cap. xvij.

Pauidus p̃o semp quomodo beatus queret alius dum timor addit timori: scrupulus scrupulis: pusillanimitas pusillanimitati: p̃sertim cum non adest assidue consiliator: dux ⁊ p̃mōstrator itineris artū ⁊ rectis. Si p̃o talis qui rarus est inuentus forte fuerit cum ocio nouum meditantem instruendū quantum libuerit: felix quidem erit ipse nouus tyro: s̃

tamē protin⁹ absq³ vlla tre-
pidatione parat⁹ est credere
cōsiliū. Sed o quotiens bone
sū: quotiēs hesitabit: videri
repetet iterū iterū: que quasi
falli reformidans queret idē
Deniq³ nō vtes erga dantem
sibi cōsiliū, doctrina iacobi q̄
est ut postulet in fide nīl he-
sitās. Scripsi quedā sup bu-
susmodi scrupulis in tracta-
tulo de pparatiōe ad missam:
aliq̄ similiter de cautelis con-
tra spiritū blasphemie duris-
simū: aduersus quē remediū
optimū est cōtēnere nec cura-
re quin potius irridere: nam
sup his sollicite confiteri nisi
forsan in principio p cautela
ad batendū cōsiliū.

De scrupulis vō teneat hec
regula q^d aduersus eos agen-
dum est: si ita prudēs aliquis
repperit⁹ cōsiliator dictaue-
rit: mandauerit aut iusserit:
nec aget in hoc cōtra pscien-
tiam suā temeritōrie: dū illā
ad cōsiliū sapiētiorū p ratiōis
libertatē ab animo suo mutat
et disponit q̄uis assidue sen-
sualitatis remurmuratio for-
te sentiat. Alioquin nūq̄ fiet
in pace reoloc⁹ cordis. Rur-
sus aduertendū q^d sicut dicē-

te aristotele oīs nostra cogni-
tio venit a sensu: iterū necesse
est omnē intelligentē fantas-
mata speculari: sic originat⁹
meditatio nostrī cordis a sen-
sibilibus que figurata sunt: q̄
colorata et ceteris accidētib⁹
tpis et loci circūuoluta. Hinc
sunt meditatiōes conscripte:
hinc imagēs pictę ut⁹ sculpte
hinc generalit⁹ fit illud psal-
miste. Meditatus sū in oib⁹
operib⁹ tuis: in factis manūū
tuarū meditabar. Que vtiq³
facta et opera sunt corporalia
Nihilominus debet assurge-
re meditās vltra p̄gredi: ve-
lut per scalā aliquod ex visi-
bilibus ad inuisibilia: sic dic⁹
apostol⁹: qm̄ inuisibilia re: ex
his que facta sunt intellecta
cōspiciunt⁹: sempiterna quoq³
virtus eius et diuinitas. Pro-
pterea docēs nos a corporali-
bus ad spūalia migrare dice-
bat. Et si christū fm carnē co-
gnouimus nūc tamē fm car-
nem nō cognoscimus.

Cap. xviii.

Aduertendum vō q^d me-
ditaturis duplices sūt
ceteras tendunt insidie: vna
dum petūt cōsiliū sup occur-
rentib⁹ scrupulis in medita-

tionem suam: presertim mulier a viro. Altera dñ sunt in actu meditationis. Fit in pmo casu crebri⁹ ⁊ leuius q̃ a multis credi p̃t: agglutinatio quedā animorū velata pallio sancte deuoteq; dilectiōis: que pmo cōfabulatiōibus sub typo querendi cōsiliū q̃rit: ⁊ de hinc aīa veluti cōfricata calefcit ⁊ sensim igne ceco carnalis amoris carpit ⁊ vrit: nec intelligitur primo donec tandē ad risus leues: ad facetos bladosq; gestus puenitū est. Auertat deus a seruis suis id quod reliquū filemus. Timeo inquit apostolus: nedū spū ceperitis: carne psumamini. Scripsi iā pluries talia psequēter ad augustinū: nominati in tractatulo de pbatīe spiritū. Incurrūt aliud periculū meditātes: dū in solis fantasijs: duz solis imaginibus corporeis se tradūt: ⁊ toto corde vellemēter incēbūt. Fit p̃inde q̃ meditās duz transire satagit in contemplatiōē collabāt ad melancolicā seu fantastica mlesionem ita tandē ut imaginē iterū versatas in imaginatiua virtute p̃reb⁹ ipsis exterioribus accipiat. Et sicut

evenit in somniatibus dum dormiūt: non aliter istis in vigilia cōtingit quorū verba ⁊ opera nullā inter se connexio nem: nullū ordinē seruāt: vbi neq; est principiū neq; finis: vbi sicut vulgo dicūt: neq; est caput neq; cauda: s̃ ⁊ ⁊ gallo sit saltus ad cignū: ita ut vigilantes somniare videant. De qualibet dicūt vulgares: Ilz resuēt on font en resuerie. Porro timent nō timēda sperant non speranda. Nunc gaudio dissolunt: nūc subito ineroze tatescūt. Quales egent amplius fomēto sacra tis q̃ monitione sapientis.

Johis Berson cancellarij
parisiensis: ⁊ cōtēptu mū
di libri quatuor vno cum
tractatu de meditatione
cordis felici numie finiūt.
Imp̃ssū Venetijs imp̃ssis
Francisci ⁊ madijs.
MD.cccc.lxxxvj.

Forma absolutio plenarie in morte
articulo p indulgentiis martiris. Cuximi
Nicolay. in simul secundis questionibus et multa
apud sede apud fratibus valio si prius nris hueri
facta eis qui prius egerit a pontificibus
romanis in positum et limitat. dicit in fir
mus si potest Confiteor deo et f. deinde di
cat facer deo.

Miserere tui ope deo dimissio oibz prius
nris pducit te ad vitam eternam amen indulgen
tiam et absolutionem ac remissionem oim prius tuorum
per benignissimam et piissimam passionem et misse
ritordiaz dñi nri ihu xpi tribuat tibi omne et

